Ivy Valdes

Umbre din trecut

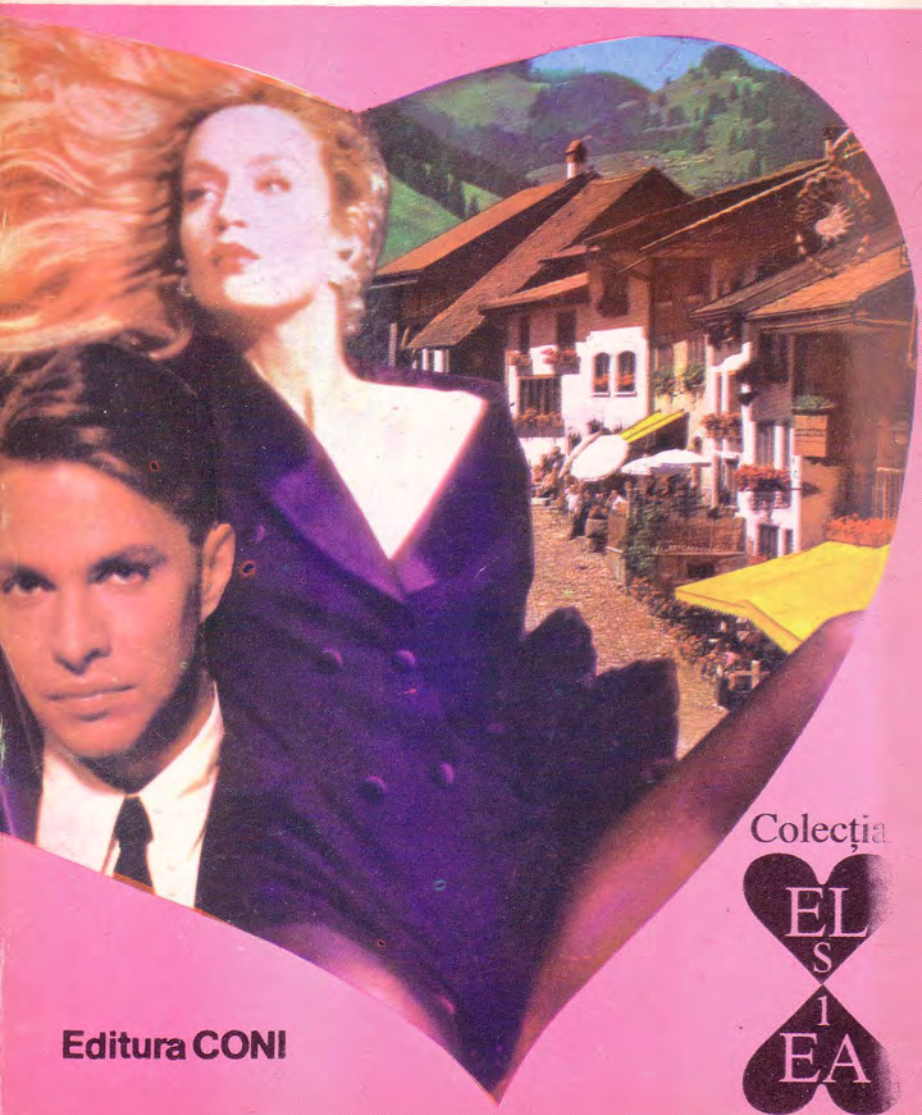

Colecția

EL S I EA

Editura CONI

Coperta colecției : VASILE SOCOLIUC

© IVY VALDES, 1986

Over my shoulder
HURST & BLACKETT LTD., ENGLAND

Toate drepturile rezervate editurii CONI

IVY VALDES

UMBRE DIN TRECUT

Traducere din limba engleză de
TEODOR ATANASIU

BUCUREȘTI 1993

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-96328-3-1
Colecţia „EL şi EA“

CAPITOLUL I

Deseori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu ne-am fi oprit la acel hotel anume, dacă nu aş fi văzut întâmplător acea scrisoare cu acel scris familiar — înspăimântător de familiar. Viaţa mea ar fi mers mai departe fără să ştiu, fără să suspectez nimic ? Zilele s-ar fi transformat în luni şi lunile în ani, în timp ce aş fi rămas într-o ignoranţă binecuvântată ?

Probabil. Şi acum încă, ştiind ceea ce ştiu, totul pare atât de imposibil. Dar, pe de altă parte, este dificil să-ţi dai seama că a fost un timp când n-am bănuit nimic, când nu aveam îndoieli şi temeri şi nelinişti. Mă întreb dacă a fost cumva norocul care ne-a adus la acel mic hotel din Bavaria ? Sau destinul ? Nu îndrăznesc să ghicesc. Dar ştiu că după aceea nimic nu a mai fost la fel.

Şi totuşi n-am avut presentimentul dezastrului. Un hotel simpatic, într-un frumos sat bavarez... Cum era să bănuiesc că pentru mine, în spatele faţadei zugrăvite, pân-

dea nenorocirea ? Şi chiar dacă aş fi bănuit, n-aş fi putut face nimic, pentru că acesta era singurul hotel şi am fost obligaţi să oprim acolo pentru că eram deja la ananghie. Bucluc pentru care Michael, fiul meu, era responsabil în realitate.

— De ce mă învinovăţeşti pe mine ? a întrebat Michael, când, mai târziu, i-am spus asta. Nu m-am aşteptat ca Clive să urce pe munte cu mine. Nu mai e la vârsta asta.

— Chiar asta e problema, i-am zis înfierbântată. Tu l-ai tachinat şi el s-a ambalat. Aşa cum după aceea l-ai luat peste picior, determinându-l să alerge cu maşina pe şosea.

— Pe cuvânt, mamă ! Michael, care avea cincisprezece ani şi era sigur pe el, se agita dintr-un loc în altul, stingherit. Zău, exagerezi.

Nu exageram. Şi el ştia asta. Fusese toată ziua într-o dispoziţie groaznică, care se înrăutăţea, şi cu chef de ceartă. Deşi Michael este singurul meu fiu şi înseamnă pentru mine mai mult decât orice pe lume, cu excepţia lui Clive, sunt momente când întinde coarda până la a mă face să explodez. Apoi îmi amintesc că este foarte mult şi fiul lui Johnny... Moştenise dispoziţia foarte schim-

bătoare a tatălui său, astfel încât farmecul îi alterna cu înfumurări și supărări. Este extrem de imprevizibil. Atât de diferit de Clive, care, în cele douăsprezece luni ale căsătoriei noastre, dovedise temperamentul cel mai constant.

Dar în această zi specială, Michael îl scosese pe Clive din răbdări. Și eram supărată. În definitiv, acesta nu era genul de vacanță pe care și-l dorea Clive. Îmi amintesc de broșurile pe care le adusese acasă. Pliante mari lucioase, care păreau să radieze soare și căldură, care vorbeau de zile tihnite, petrecute navigând sub cer albastru, în jurul insulelor Greciei.

— Ce plictiseală ! murmurase Michael în timp ce le răsfoia nerăbdător paginile. O să ni se acrească de mare. N-am putea să mergem undeva în munți — undeva în Bavaria ?

O spusese la întâmplare. Mai târziu a recunoscut că ar fi putut la fel de ușor să aleagă Austria sau Elveția sau Dolomiții. A fost un ghinion că s-a întâmplat să pomenească Germania. Arătând mai multă considerație decât merita fiul său vitreg, Clive a amânat pe altă dată ideea unei croaziere.

— Mai sunt și alți ani, a spus el, ridicând ușor din umeri a resemnare. Și am sentimen-

tul că Michael își va face curând planurile lui independente de vacanță. Și ai vrea să meargă cu noi, cel puțin în acest an, nu, Linda ? Așa că broșurile colorate au fost puse deoparte și am ajuns în Bavaria — toți trei. Dar de când am ajuns acolo, nimic nu ne-a mers cum trebuie. Ne-a dat probleme mașina, cerul a fost în cea mai mare parte cenușiu și Michael a stârnit certuri la cea mai mică provocare.

— Care-i rostul acestei deplasări cu mașina dintr-un loc în altul ? tot întreba el. Vreau să merg pe jos. Să urc. Ți-ar prinde bine, Clive. Se adresa întotdeauna tatălui său vitreg cu numele mic. Hai ! Ai fost prea mult timp prizonierul biroului. Ai nevoie de exercițiu.

În acea dimineață anume norii s-au împrăștiat și, pentru prima oară, am văzut crestele munților, descriind un zigzag pe cer. Soarele ajungea până la pantele mai joase ale munților și brazii înalți aruncau umbre lungi peste pajiști. Plouase în timpul nopții și iarba avea un miros plăcut, dulceag și proaspăt. Florile care creșteau pe marginea drumului își ridicau petalele încă ude și, întrucâtva prematur, pe verandele vilelor din lemn apăruseră umbrele de soare.

Dar, când mă gândesc înapoi la acea zi, nu îmi amintesc atât de mult razele de soare de la începutul dimineții, cât furtuna care a venit mai târziu. Și acea așteptare lungă, lungă, în lumea de deasupra norilor, când nerăbdarea s-a transformat în neliniște...

Norii de furtună se adunau deja, când am ajuns la micul local Eibsee, care are forma unei cupe la poalele vârfului Zugspitze, cel mai înalt munte al Germaniei. Michael a coborât din mașină și cu un gest scurt și-a dat pe spate părul care îi cădea întotdeauna dezordonat peste frunte. Privea în sus la muntele care se profila atât de înalt deasupra noastră. Norii negri îi înconjurau vârful, însă soarele care strălucea în spatele lor lumina crestele, astfel că masa care se învolbura, părea pe alocuri învăluită cu un strat de argint.

— Nu îl fotografiezi ? l-am întrebat.

Michael n-a răspuns. Nu cred că mă auzise. Părea pierdut pentru orice cu excepția frumuseții sălbatice a acelor nori prevestitori de furtună, care sporeau dramatismul unui orizont deja dramatic. Îi plăceau munții și crestele lor minunate. Dar, de pe altă parte, lui Johnny îi plăceau...

— Hai, a spus Clive, luându-mă de braț. Să urcăm sus cu trenul. Ne putem întoarce cu cabina.

Am părăsit lacul mărginit de copaci și traversând o întindere deschisă de pajiște am ajuns la o stație mică. Când am sosit acolo a apărut unul dintre trenurile cu roți dințate care uruie pe drumul ce duce sus la Zugspitze. Am găsit locuri și curând eram purtați pe panta abruptă, printr-o pădure de brazi. Lacul verde de jos s-a zărit numai într-o licărire scurtă, apoi am tot urcat din ce în ce mai sus, într-un ritm constant, destul de smucit, la început printr-o zonă densă de pădure, iar apoi, după ce liziera pădurilor a rămas în urmă, peste un peisaj aspru, pustiu, format din bolovani și pământ sfărâmat. Brusc s-au aprins luminile și ne-am cufundat într-un tunel scobit în inima munților. O veșnicie de tunel. Trenul se târa prin întuneric, ca un ac care își trasa drumul de-a lungul corpului unui șarpe. Nu era nimic de văzut acum decât vagonul luminat și cei aproape doisprezece oameni care îl umpleau.

Mâna lui Clive a atins-o pe a mea și a apăsat-o cu blândețe.

— Îți place călătoria ? a întrebat el.

— E o experiență.

— Ei bine, mai sunt peste patru mile, așa că așează-te confortabil, Michael... S-a aplecat în față. Știi că le-a trebuit un an și jumătate la o mie de oameni, ca să construiască acest tunel ?

L-am văzut pe Michael că se uită la mâna lui Clive. O apăsa încă pe a mea. Am tras-o instinctiv.

— O risipă de timp și de bani, a spus Michael cu o ridicare din umeri dezinteresată.

— Acest tunel ! O risipă ? În vocea lui Clive s-a resimțit enervarea. Observase direcția privirii lui Michael și a știut de ce mi-am retras mâna. Însă e o lucrare minunată de inginerie.

— Asta încurajează oamenii să fie leneși. Nu ? S-a uitat sfidător la Clive. Stăm toți aici. Și lăsăm trenul să facă treaba. Numai într-un mod se poate urca un munte — cu piciorul.

— Nu suntem toți sportivi ca tine, i-am spus repede. Poți să mă imaginezi pe mine urcând acest munte ?

— Presupun că nu. Însă Clive ar putea sau... În privirea lui cenușie era o licărire provocatoare. Nu, poate că nu.

— N-aș vrea să încerc. Nici tu. Ei, te rog, Michael, nu începe o nouă ceartă.

— Cine se ceartă ? Am spus numai că a fost o risipă și...

— Las-o baltă, te rog.

S-a refugiat înapoi pe locul lui și s-a uitat pe fereastră la tunelul negru. La colțurile gurii avea mici riduri și stătea încruntat. Era cu adevărat fiul meu ? Uneori mă întrebam ! Se schimbase atât de mult în ultimele câteva luni, încât adesea simțeam că găzduiam, hrăneam și culcam un străin. Nu numai manierele i se schimbaseră, ci întreaga atitudine față de viață. La cincisprezece ani era înalt și subțire, rapid în mișcări, cu mici pistrui pe nas și o notă de iritabilitate pe buze. Și era dezordonat în obiceiuri, în privința îmbrăcămintii și indolent cu părul lui.

— Totdeauna ai stat după el cu peria de haine ? Obișnuia să întrebe Clive, care era extrem de ordonat. Nu poate să aibă grijă de el însuși ?

Putea, dar n-o făcea. Haina aruncată la întâmplare pe un scaun... pantofii azvârliți în mijlocul camerei și lăsați ca oricine să se poată împiedica de ei... Tunsul care era fie amânat, fie uitat... Știam că făcea lucrurile astea dinadins. Cu singura intenție de a-l irita pe Clive.

Aşa cum începea să enerveze pe cineva, tot aşa de neaşteptat îşi manifesta farmecul. Tot aşa cum făcea şi Johnny... Şi mă mai întreb de ce eram supărată pe el.

— Ai adormit ? Linda ? Clive m-a bătut uşor pe umăr. Coborâm. Până aici merge trenul.

Am sărit în sus, speriată brusc şi mi-am luat geanta şi haina de ploaie. Staţia terminală a căii ferate Zugspitze este într-adevăr subsolul hotelului Shneefernerhaus. Dar deşi eram aproape de creastă, nu ajunsesem de fapt la ea şi ieşind afară la lumina zilei am văzut cabina telefericului care în patru minute te transportă până pe vârful muntelui, la o înălţime de aproximativ două mii de picioare.

— Vreau să merg sus pe jos. În vocea lui Michael se simţea emoţia. Uite, mai sunt şi alţii care urcă. Te rog, mamă ! Urcuşul e uşor şi nu simt că am realizat nimic dacă nu merg cel puţin o parte pe jos.

M-am uitat nesigură la Clive. Norii erau joşi, peste vârful muntelui, depărtându-se uneori încât pentru un moment creasta se profila pe masa neagră învolburată, apoi se îngrămădeau, încât nu se mai vedea nimic decât cerul ameninţător.

— Mă duc sus cu el. Clive a sesizat neliniștea mea. Sigur e un restaurant în vârf. Ne aștepți acolo.

— Aș prefera să merg singur, a protestat Michael.

— De ce ?

— De-aia... Oricum, n-o să reușești.

Clive s-a abținut.

— Nu sunt chiar ramolit. Dacă tu poți să urci, atunci pot și eu. Hai ! Și înainte de a putea protesta, plecaseră.

Nu știu câte cești de cafea am băut în acel restaurant pe vârful muntelui Zugspitze. Și nici cât am așteptat nu știu. A părut o veșnicie. Era rece acolo sus. Și mohorât. M-am uitat în jos din cabină, prin ceața care se mișca, la excursioniștii care, uneori câte doi, ocazional grupuri mici, urcau în șir indian pe o potecă care părea îngustă și accidentată.

Clive nu era obișnuit să meargă pe un asemenea drum greu. De fapt se ducea peste tot cu mașina și se mișca foarte puțin pe jos. M-am uitat la acele siluete mici, singuratice cu neliniște. Mersul părea dificil și dacă Clive aluneca sau se lovea... Oh, n-am să-l iert niciodată pe fiul ăsta încăpățânat al meu.

Abia am ajuns în vârf, când s-a auzit bubuitul unui tunet, surprinzător de puternic. A reverberat în jurul muntelui, încât ecoul a fost transmis încoace și încolo, dintr-o parte în alta, până ce aerul a părut că se cutremură. Apoi s-a văzut un fulger orbitor. M-am grăbit la restaurant și când am deschis ușa a început și ploaia. Nu câteva picături răzlețe, ci o aversă în toată regula, care a durat și iar a durat...

Am comandat prima ceașcă de cafea.

Fusesem agitată înainte. Acum eram disperat de neliniștită. Ferestrele se aburiseră, împiedicându-mă să mai văd lumea cenușie de afară, însă pe deasupra zgomotului vocilor puteam auzi bătaia ploii în geamuri. Din când în când, ușa se deschidea brusc și câte un grup de excursioniști, uzi dar râzând, intrau zgomotoși înăuntru. Nu păreau să arate mai rău după experiența avută. Însă Clive ura totul, acolo afară, în ceață și ploaie. Nu era nici măcar genul căruia îi plăcea să stea în aer liber. De ce nu se putuse Michael mulțumi să ajungă până aici sus, pe calea cea mai ușoară ? Și acum furtuna se potolise deja, ploaia slăbise puțin și, în cele din urmă, prin ferestrele aburite, am văzut razele soarelui pătrunzând printre nori.

Era o privelişte minunată. Viaţa şi căldura se prelingeau înapoi şi acest loc înalt, care păruse atât de mohorât, căpătase pe neaşteptate o frumuseţe proprie. Am părăsit restaurantul şi urcând câteva trepte am ajuns la o platformă care era într-adevăr o terasă, numai că azi nu aveau scaune pe ea şi nici oameni care să se bronzeze la micuţul soare preţios. Ceaţa cenuşie se dispersa repede şi, deşi zăbovea mai jos, aici sus cerul era albastru. Pentru prima oară am văzut crucea aurie care marca punctul cel mai înalt de pe Zugspitze şi, dincolo de el, deasupra unei mări de nori, era o panoramă magnifică de creste muntoase, unele acoperite de zăpadă. Încă nici un semn de viaţă de la Clive sau Michael. M-am întors la restaurant şi am mai comandat cafea.

După o jumătate de oră a intrat Clive. Era singur. A stat un moment în uşă, răsuflând din greu. Restaurantul era aglomerat şi la început nu m-a văzut. Cei mai mulţi excursionişti, deşi uzi, păreau bine dispuşi. Nu însă şi Clive. Corpul lui înalt, subţire, era uşor încovoiat şi ceva în atitudinea lui exprima deprimare.

I-am făcut semn cu mâna. Şi-a scos mantaua de ploaie, a scuturat-o şi apoi şi-a făcut

drum prin mulţimea zgomotoasă care sporovăia, spre masa mea.

— Unde-i Michael ?

— Nu te îngrijora ! Nu l-am pierdut pe fiul ăsta al tău. În vocea lui am detectat o notă uşoară care suna în mod suspicios a regret. Nemulţumit cu greul de parcă a trebuit să se ducă până la capăt. Sus la o cruce sau altceva, care marchează vârful.

S-a aşezat greoi. Am turnat nişte cafea în ceaşca mea şi am împins-o spre el. Arăta obosit. Şi ud. Şi nefericit. Pelerina uşoară îi protejase haina dar pantalonii umezi i se lipeau neplăcut de picioare. Părul, de obicei bine periat şi uns, i se răvăşise şi pe figură avea o împroşcătură de noroi. Şezând acolo, în hainele acelea mototolite, arăta diferit faţă de Clive Petterson, care, ordonat şi aranjat, pornea în fiecare dimineaţă la biroul lui din City.

— Aveam nevoie de aşa ceva ! A băut ceaşca aproape dintr-o înghiţitură şi a împins-o înapoi ca să i-o umplu din nou. Te apucă setea până ajungi aici sus.

— N-ar fi trebuit să te încumeţi, i-am reproşat eu. Michael e obişnuit cu excursii lungi, dar tu nu eşti.

S-a uitat brusc în sus.

— Și am aproape cincizeci. Asta vrei să spui ?

— Nu exact, dar e adevărat. Am râs. Și tu, și automobilul tău sunteți niște tovarăși așa buni, încât nu este obișnuit nici un exercițiu mai serios.

— Linda, nu începe ! Pumnul i s-a încleștat. Am obosit să-l tot aud pe Michael insinuând tot timpul că sunt un „fost", dar, te rog — nu și tu.

Își ieșise din fire. Pentru prima oară de când eram căsătoriți se referise la Michael ca „acest fiu al tău". La colțul buzelor avea riduri neobișnuite și vocea, scăzută până la șoaptă, era ursuză. Am pus încet jos cana cu cafea.

— Ce mai spunea Michael ?

— Nimic. Cu excepția că ar fi mers mai repede dacă era singur.

— E o nesăbuință din partea lui. Și o impolitețe.

— Dar se întâmplă că e adevărat. Știi, Linda... A surâs cu subînțeles. M-am cam făcut de râs. Nu mi-a plăcut niciodată înălțimea, mai ales pe ceață și ploaie... da, e posibil să fii ajutat pe pante relativ ușoare, de un adolescent — mai ales când știi că te disprețuiește deja.

Am inspirat adânc. Brusc am fost conștientă de zgomotul din restaurant, de clinchetul paharelor și discuțiile care se desfășurau în diverse limbi. Și pe deasupra zgomotului, ecoul acelui cuvânt — dispreț.

— Vorbești serios ? l-am întrebat.

— Nu o spune în cuvinte. Dar știu ce simte. Și știi și tu. N-am nici o șansă, nu ? Vreau să spun, tatăl lui fiind genul de om care era... Băieții totdeauna admiră tipul atletic, aventuros. Crede că ai fi putut să găsești ceva mai bun. Și e adevărat. S-a aplecat spre mine. Te-ai fi putut căsători cu cineva de vârsta ta — cu cineva mai aproape de Johnny.

Johnny ! Nu știa... nu avea nici un motiv să bănuiască cum fusese viața mea cu Johnny. Și nu puteam să-i spun. N-ar fi fost cinstit pentru Michael.

— Poate, i-am spus cu delicatețe. Însă s-a întâmplat să mă îndrăgostesc de tine.

— Ăsta a fost norocul meu. Ochii lui, vicleni și iscoditori, mă priveau atent. Adeseori mă întreb ce am făcut ca să merit fericirea pe care mi-ai adus-o.

— Clive... Îmi căutam cuvintele. Te rog nu mă aureola. Nu mi se potrivește și dacă ți-ai da seama cum...

Un scaun a hârâit pe podea și ridicând privirea l-am văzut pe Michael șezând la masa noastră. Nici unul dintre noi nu-l auzise intrând. Clive și-a îndreptat umerii și linii mici, de supărare, i-au încrețit din nou fruntea.

— S-a descurcat bine, a spus Michael arătând cu capul spre tatăl lui vitreg și servindu-se cu cafea în același timp. Nu ți-a plăcut, nu, Clive ? Oh, a fost grozav acolo afară, mamă. Pot înțelege de ce tatăl meu iubea atât de mult munții.

La întoarcere Clive a vorbit puțin. Cabina trecea peste pilonii care stăteau țanțoși ca niște giganți, coborând pe versantul muntelui, legănându-se de pe vârful Zugspitze până la Eibsee, unde lăsasem mașina, și curând am fost din nou pe șosea. Soarele pătrunsese prin ceață, însă străzile erau încă ude. Clive se îndrepta spre Garmisch-Partenkirchen, unde trebuia să înnoptăm.

— De ce trebuie să stăm în oraș ? a întrebat Michael, de pe bancheta din spate. N-am putea sta undeva, în afara orașului ?

— Mamei tale îi plac hotelurile confortabile. În vocea lui Clive se strecurase o notă de iritare. Nu pot s-o las să se chinuiască oriunde.

— Uf ! Ce locuri ! cu armături de crom și chelneri servili. Ei poftim... Michael îmi suflă în ceafă. De ce alergi atât de repede, Clive ? De ce te grăbești ?

— Nu-mi plac hainele ude.

Clive ținea mâna strâns pe volan. Am simțit o senzație de tensiune. Făcea pe grozavul. Nu era nici o îndoială în privința asta. Să se grozăvească în propria mașină, față de fiul său vitreg, dovedind că cel puțin aici stăpânea complet situația. Mi-am luat privirea de la priveliște și mi-am ațintit-o asupra feței concentrate a lui Clive.

— E nevoie să mergem atât de repede ? am întrebat.

— Nu-ți face griji, mamă. Lui Michael îi plăcea călătoria. Automobilul ăsta vechi nu e capabil să întreacă vreun record. Sau e ? Pentru că în timp ce Michael vorbea, Clive accelera. Dă-i înainte ! Mai repede ! Ce plăcut e.

M-am lăsat pe spate în scaun și cu ochii pe jumătate închiși, m-am relaxat. Clive era un conducător bun și șoseaua era aproape goală. De o parte și de alta se întindeau câmpuri până la poalele munților ; erau case izolate și acum ne apropiam de sat. Am zărit în trecere o biserică cu o cupolă în formă de ceapă și, dincolo de ea, un grup de case.

Şoseaua făcea o curbă şi pe neaşteptate am văzut o căruţă încărcată cu fân apărând la o răspântie.

Clive a făcut o mişcare laterală. Am fost aruncată în uşă. S-au auzit scrâşnetele frânei apoi o bufnitură, în timp ce maşina a aterizat pe câmp, cu o aripă îndoită într-un pom.

— Mamă, eşti bine ?

Am clipit, apoi am dat din cap. Când m-am redresat l-am văzut pe Clive. Era încovoiat pe volan.

— Nu-i nimic. Când mi-am pus braţul în jurul lui a ridicat capul. Culoarea i se scursese din obraji şi îşi apăsa mâna pe piept. Am văzut căruţa venind şi apoi — trebuie că mi-am pierdut cunoştinţa.

— S-a lovit ? a întrebat Michael, care coborâse din maşină şi avea uşa deschisă.

— Nu mai face zarvă... Clive se lupta să stea drept. — Dacă m-aş putea odihni puţin, am putea merge mai departe.

M-am uitat neliniştită în jur. Bătrânul care conducea căruţa se uita peste umărul lui Michael, clătinând din cap şi murmurând ceva despre „străinii ăştia". O femeie ieşise dintr-o casă apropiată şi, ceva mai departe, pe şosea, am văzut atârnând afară firma aurită a ceea ce părea a fi un hotel.

— O să stăm aici în noaptea asta, i-am spus lui Clive. Poţi să mergi cam două sute de metri ?

El a dat din cap. A ieşit încet din maşină şi Michael, punându-i o mână pe sub braţ, l-a ajutat să meargă pe şosea.

Aşa că, din întâmplare, am ajuns la Hotelul Anna-Maria. Şi, deşi nu aveam nevoie să suspectez ceva în acel moment, odată ce am trecut pragul, nimic nu a mai fost exact la fel cum fusese înainte.

În colecţia „**EL** şi **EA**“
veţi regăsi forţa emoţiilor,
farmecul peisajelor,
diversitatea situaţiilor
pe care le oferă viaţa,
universul de neuitat
al întâlnirii dragostei...

CAPITOLUL II

Hotelul era orientat cu fața direct spre stradă. Față de un sat atât de mic era surprinzător de mare — o clădire joasă, destul de neregulată, cu jgheaburi largi, care atârnau deasupra și la ferestre cutii pline de flori. Un loc ca o casă de păpuși pictată, cu o verandă lungă și cornișe ornamentate. O firmă aurită atârna deasupra ușii și, pe zidul alb, se afla o frescă înfățișând în culori vii o nuntă, cu invitații în momentul când toastau pentru mireasă. Însă tuturor acestora nu le-am dat atenție decât mai târziu. În acele momente eram prea preocupată de Clive și nu am acordat locului decât o atenție superficială. Michael deschise ușa. L-am ajutat cu grijă pe Clive să coboare câteva trepte apoi, ridicând privirea, am descoperit că ne aflam într-un hol mare de la intrare. Un colț fusese separat și folosit de recepție și acolo se găsea o femeie în vârstă, evident proprietara, ocupată cu niște registre.

Ea a ridicat privirea, cu buzele subțiri țuguiate și, încruntându-se ușor, a ieșit ca să ne întâmpine.

— Soțul dumneavoastră... A privit de la mine la Clive și, ghicindu-ne naționalitatea, a vorbit într-o engleză perfectă. Nu se simte bine ?

— Nu-i nimic serios, am asigurat-o în grabă. Puteți să ne cazați astă-seară ? Și să chemați un doctor ?

— Un doctor, da. Dar în ce privește camerele... A scos o exclamație de enervare. Suntem foarte aglomerați. Am o cameră bună să vă ofer, dar pentru fiul dumneavoastră nu e nimic, afară numai dacă... Liniile dure ale figurii ei s-au înmuiat. Dar să trimit după doctor mai întâi și apoi văd ce se poate aranja. Puteți urca câteva trepte ?

— Nu mai am nimic acum, a spus Clive iritat. Nu-l mai deranjați pe doctor.

— Nu-i nici un deranj. Engleza ei era la fel de precisă ca și înfățișarea. Va pretinde plată, așa că inconvenienta e a dumneavoastră, nu a lui. Dacă veniți pe aici vă arăt camera. Luând o cheie dintr-un cui de pe perete a mers înaintea noastră la etaj. Aveți bagaje ?

I-am explicat despre mașină și ce se întâmplase. A scos din nou exclamații și a

spus ceva în germană, ce n-am putut înțelege. Scările duceau la un culoar îngust și atât de întunecos, încât nu puteam să-i văd fața dar am avut sentimentul că buzele subțiri i s-au țuguiat dezaprobator. O scândură a scârțâit, apoi o cheie grea a scrâșnit într-o broască demodată și apoi ea a deschis ușa.

— N-a fost greșeala soțului meu. Dintr-un motiv straniu m-am trezit explicându-i accidentul care era cât pe-aci să se întâmple. Căruța. Căruța a apărut din senin. Oricum, nu s-a produs nici o stricăciune — cu excepția unei lovituri ușoare la o aripă a mașinii.

— Vreți să telefonez la garaj !

— Nu, fiul meu se va îngriji de asta.

— Pot da două telefoane la fel de ușor ca și unul. A spus asta cu un glas aproape aspru. Mă ocup de toate. Aveți pașapoartele ?

— Da, da, desigur.

— Atunci când coborâți, să completați formularele necesare. Pentru autorități, înțelegeți. Și, închizând ușa, a ieșit lăsându-ne singuri.

Clive a ridicat din sprâncene și, în ciuda neliniștii mele, a trebuit să râd.

— Ce dragon ! a zis el.

— Eident nu ne simpatizează. L-am ajutat să ajungă la pat. Nu o blamez. O mașină care iese de pe șosea ! Vizitatori care se interesează de un doctor ca și de o cameră ! Și suntem un trio murdar și în dezordine. Uită-te la tine, domnule Petterson. Mi-am îndreptat degetul mare spre oglindă. Nu știu ce ar zice domnii de la Hartley and Hartwell dacă l-ar vedea acum pe contabilul șef Clive.

— E numai pentru astă-seară.

— În momentul de față contabilul lor șef nu se mai sinchisește. E atât de obosit ! Și-a frecat fruntea cu mâna. Și supărat pe el că a adus-o pe soția lui într-un asemenea loc.

— Sst ! Să nu te audă dragonul, am șoptit eu scoțându-i pantofii, că ajungem în stradă. Oricum, ce-i rău cu locul ăsta ?

— Am avut de gând să te duc la cel mai bun hotel din Garmisch. În schimb, am aterizat aici. Și, obosit, s-a lăsat pe spate în pat.

Camera nu era atât de rea cât voia Clive să lase impresia, deși, e adevărat că era mică și demodată. Însă vechimea dădea locului un anumit farmec. Părea că nu există un perete perfect drept ; chiar și podeaua era puțin înclinată. Covoarele viu colorate ate-

nuau goliciunea dușumelelor lustruite și mobila, care era cu mult prea mare, arăta de parcă fusese cioplită cu mâna. Pe ușile șifonierului erau pictate flori și perdelele decolorate aveau brodată o bandă de gențiane mici.

— Nu reproșez nimic la nimeni. Am început să despachetez bagajul care fusese adus de la mașină. Dumnezeule ! E lux, în comparație cu unele locuri pe unde am stat cu Johnny. Să fi văzut camera pe care am avut-o pentru luna de miere... M-am întrerupt brusc. Voi fi fericită aici. Pe cuvânt.

Dar când a venit doctorul, planurile lui Clive de a se muta s-au potolit. Era un bărbat scund, rotund, cu umerii largi care se ridicau și coborau vizibil, ca și cum graba îl lăsase fără suflare. Vorbea puțin englezește și, în timp ce-l examina pe Clive, ne-a pus întrebări despre cum ne-am petrecut ziua.

— E numai din cauză că am mâncat ceva. Clive încerca să se amăgească, pe el și pe doctor. N-aș fi trimis după dumneavoastră, însă a insistat soția mea.

— Soția dumitale e înțeleaptă, a zis doctorul punând stetoscopul deoparte. Cu inima e o nebunie să riști. Puțină odihnă și veți fi — cum spuneți — în formă.

— Inima ! am repetat.

— Da, desigur. Nu ştiaţi ? Soţul dumneavoastră a avut un uşor atac de inimă. Nu vă alarmaţi atâta. M-a bătut pe umăr liniştitor. A fost un avertisment, asta e tot. Nu e nimic deosebit de grav, dar nu aş recomanda activităţi obositoare.

— Herr Doktor... Clive s-a ridicat pe pernă. Vreţi să spuneţi că trebuie să stau aici ?

— Pentru o zi, două. N-aţi fi putut alege un loc mai bun. Doamna Cromer are grijă de toţi oaspeţii ei. Mâine, dacă e frumos, aţi putea şedea în grădină — nu vă face rău. Dar fără mişcare.

Doctorul a plecat şi, când uşa s-a închis în urma lui, Clive s-a lăsat obosit pe pat. Arăta extenuat şi extrem de nenorocit — atât de diferit de felul lui mulţumit, satisfăcut. Am stat pe marginea patului, însă el avea faţa întoarsă şi abia dacă încerca să-şi ascundă dezamăgirea.

— S-a terminat cu urcatul pe munte pentru tine ! I-am făcut dojenitor cu degetul. În viitor o să mergi cu cabina telefericului cu mine şi îl laşi pe Michael să se caţere de unul singur pe munţi. Clive, nu e important, că trebuie să stăm aici, vreau să spun. O să-mi placă.

El s-a uitat cu dezgust la camera înghesuită cu tavanul jos și mobila mare.

— Toată excursia a fost un dezastru și acum — asta ! Îmi pare rău, Linda.

— N-are de ce să-ți pară rău. Vreau numai să te faci bine. Dacă s-ar fi întâmplat ceva... Mi-am mușcat buza ce-mi tremura. Dar atât timp cât ești bine, nimic nu mai contează.

Mi-a luat fața în mâni și m-a tras cu blândețe spre el.

— De ce nu te-am întâlnit mai de mult ? Au fost atâția ani irosiți.

— Și pentru nimic.

— Dar l-ai avut pe Johnny. Și pe Michael.

— Michael ! M-am smucit într-o parte. Oh, uitasem. Mă așteaptă pentru cină până ce cobor. Te superi dacă rămâi singur ?

— Singur ! Dar du-te — nu-ți face griji pentru mine.

— Să-i rog să-ți aducă ceva pe o tavă ?

— Nu mi-e foame.

În ușă m-am întors și m-am uitat înapoi. Închisese ochii pe jumătate și, pe perna albă ca zăpada, chipul lui era tras și cenușiu. Brusc părea nu numai obosit, ci și bătrân. Bătrân într-un fel cum nu fusese înainte.

— Du-te ! m-a îndemnat el. Nu-l face să aștepte pe tânărul tău alpinist. Și în vocea

lui am detectat pentru prima oară o urmă slabă de amărăciune.

Era târziu și sala de mese goală. Cele mai multe mese fuseseră aranjate pentru micul dejun de a doua zi, dar una din colț fusese lăsată pentru Michael și pentru mine. Încăperea, tipic bavareză ca stil, era mare, cu mese lungi pe centru și în jurul peretelui alte mese, separate una de alta de despărțituri până la înălțimea umerilor. Se ședea pe bănci de lemn în loc de scaune. O sală cu plăci de faianță forma o ieșitură în afară. În cameră și pe pervazurile ferestrelor erau etalate căni de bere ornamentale cu capac.

— E un loc grozav de plăcut, a spus Michael, privind în jur aprobator.

Am surâs.

— Clive nu e de aceeași părere. Nici o cameră nu are baie și instalațiile sunt vechi.

— O să supraviețuim. Eu n-am apă curentă. Frau Cromer spune că e cameră de serviciu, însă nu are altundeva să mă cazeze. Să vezi ce priveliște am de la fereastră ! Și s-a lansat într-o relatare entuziastă despre crestele munților pe care le văzuse, chiar înainte de apus, printr-o spărtură a norilor.

Michael era entuziasmat. Expresia mohorâtă îi dispăruse de pe față și se dichisise cu

o grijă excepţională. Părul lui, prea lung faţă de cum îmi plăcea mie, era periat bine pe spate şi îşi pusese o cămaşă curată. Manierele lui, care lăsau mult de dorit când Clive era prezent, erau perfecte în seara asta şi era atent cu tot ce aveam nevoie. Totul pentru că mă avea numai pentru el ! Am fost mişcată şi în acelaşi timp necăjită. De ce nu putea fi mereu la fel ? Clive se dădea peste cap pentru a-i face plăcere lui Michael, însă Michael putea fi plăcut numai când Clive nu era de faţă. Era exasperat şi totuşi... Dar, era de înţeles. Îl răsfăţasem pe Michael. În acei ani când fusesem numai noi doi îi acordasem afecţiune cu dăruire, pentru că asta este tot ce-i puteam da. Acum dispreţuia luxul pe care Clive şi-l putea permite atât de uşor, pentru că acceptându-l mă împărţea şi pe mine.

— N-ai mâncat cine ştie ce, mamă. A încercat abrupt să vorbească când mi-am pus cuţitul şi furculiţa pe farfurie. E puţin cam condimentată. Vrei altceva ?

— Mi-ajunge.

— Aşteaptă până mâine ! A rânjit. Până ne întoarcem o să ţi se facă foame — cel puţin mie o să-mi fie.

— Mâine ? Nu ştiam că mergem undeva.

A scos o hartă din buzunar și a întins-o pe masă. Cu un creion a încercuit în jurul a ce părea un mic punct printre contururile închise ale munților.

— Aici suntem noi — vezi ? Apropo, știai numele satului ? Se numește Oberwald. Am explorat puțin în timp ce așteptai doctorul. Nu e cine știe ce aici, dar peisajul e superb și Frau Cromer — e fata bătrână de la recepție — da, spune că e o zonă frumoasă pentru plimbat. Evident, cei mai mulți oaspeți la hotel sunt excursioniști. Ea mi-a dat harta. Vocea i s-a ridicat de emoție. O să aleg o rută ușoară, ca să nu obosești și m-am gândit...

S-a uitat nesigur la mine.

— Da, având în vedere că vom fi reținuți pe loc, o zi, sau două, m-am gândit că ți-ar plăcea să vezi împrejurimile. A ezitat. Sau poate nu vrei să vii cu mine.

N-am răspuns imediat. Arăta patetic de dornic, chiar puțin neliniștit.

— Aș vrea să merg cu tine, dar... Ei, e Clive. Nu pot să plec și să-l las aici.

— Nu, sigur că nu. Vocea i s-a oprit. Nu ți-aș fi sugerat așa ceva.

— El o să se odihnească de dimineață. Poate dacă ar fi să mergem pentru o scurtă plimbare, atunci...

— Nu-ţi bate capul. A împăturit harta. N-aş vrea să-l deposedez de compania ta.

— Nu e nevoie să fii sarcastic. Am simţit cum îmi creşte mânia. Nu poţi să te împaci cu faptul că am acum şi un soţ, la fel cum am şi un fiu ?

S-a bosumflat.

— Nu e asta.

— Atunci ce e ?

— Totdeauna m-am aşteptat să te căsătoreşti. Eşti drăguţă. Eşti încă tânără. Numai că...

Mi-am ţinut răsuflarea. Era punctul extrem atins de Michael în a mi se destăinui. Nu era un băiat accesibil, cel puţin, nu în ultimul timp. Însă acum aveam sentimentul că vroia să spună ceva, ceva de care era preocupat de mult timp.

— Da ?

— Ei, ai fi putut alege... Mâinile îi erau strâns încleştate... pe cineva mai aproape de tatăl meu.

S-a făcut o lungă tăcere. Am devenit dintr-odată conştientă de acea cameră goală şi acele mese grele, de zgomotele hotelului care pătrundeau de la distanţă prin pereţii subţiri.

— ...Ştiu că el nu e de vină, zise Michael. Clive este mai în vârstă şi — diferit. Dar

când mă gândesc la tatăl meu — sau, mai degrabă, la ce mi-ai spus tu despre el... Atunci nu înțeleg.

Ce-i spusesem despre Johnny ? O versiune deformată a adevărului, construită pe un cadru de jumătăți de adevăruri, exagerări și dorințe.

— Abia mi-l amintesc. Emoția îi colorase obrajii lui Michael. În definitiv, aveam numai patru ani când a murit. Dar simt că noi doi trebuie să fi fost foarte apropiați.

— Era mândru de tine. Asta nu era o minciună. Johnny fusese ridicol și nemăsurat de mândru cândva de copilul lui cel mic.

Michael a dat din cap.

— Și eu îl admir imens. Era un bărbat adevărat !

— Și Clive ? Vrei să spui că el nu e ?

— E bun când e vorba de afaceri, grădinărit și mașină, însă — da, e diferit. Sigur că vezi asta.

Diferit ! Complet, absolut diferit, și într-un mod Michael nici nu ar putea să înțeleagă. Mi l-am amintit pe Johnny — imprevizibil, inconstant și pe atât de țâfnos, pe cât era de atrăgător. Mi-am amintit de anii dificili, nefericiți ai căsătoriei noastre și, oricât de drăgăstos, Johnny produsese tristețe așa cum adusese fericire.

— Da, sunt diferiți, am spus ușor. Însă țin la fel de mult la Clive, cum am ținut la tatăl tău.

— Asta nu înțeleg.

— Nici nu mă aștept să înțelegi. M-am ridicat brusc. Însă mă aștept să-i arăți lui Clive ceva respect — pentru mine. Și luându-mi geanta, m-am îndreptat spre ușă.

El a ajuns la ea înaintea mea, dar n-a făcut nici o încercare să o deschidă. Mi-a barat în schimb drumul, uitându-se la mine așa cum avea obiceiul Johnny — atât de chinuit de remușcări, încât era iertat înainte de a se scuza.

— Voi face un efort — cinstit. Și în privința zilei de mâine... Înțeleg că nu-l poți lăsa singur prea mult pe Clive.

L-am luat de braț și am ieșit împreună pe hol. Luminile erau aprinse acum și aplicele cu abajur pe pereții cu lambriuri dădeau locului o căldură prietenoasă. Frau Cromer, deși ocupată cu un grup de oaspeți, a auzit ușa deschizându-se și văzându-ne ne-a făcut semn dojenitor cu mâna.

— Pașaportul dumneavoastră, Frau Petterson, a strigat ea. N-ați completat formularul. Așa e legea.

Ne-am dus la recepție și luând formularele pe care le pusese deoparte, am început

să le completăm cu grijă. Era formularul obişnuit de înregistrare pe care-l completaserăm la fiecare hotel, însă Michael a făcut o greşeală în al lui şi a trebuit să ia altul.

— Nu-mi ia mai mult de o clipă, a murmurat el.

— Aleg o vedere pentru Amy. M-am dus la raftul cu vederi suspendat la recepţie. Aşteaptă veşti despre noi şi...

M-am oprit brusc. Pe masă se afla o scrisoare. Timbrată gata pentru a fi pusă la poştă, fusese lăsată acolo, evident de către unul din oaspeţi şi, în timp ce mă uitam la ea, a îngheţat ceva în mine. Scrisul era... Atât de familiar ! Înspăimântător de familiar ! Acelaşi scris îndrăzneţ, grăbit... acelaşi cu înflorituri... acelaşi r lăbărţat. Chiar şi s-ul avea aceeaşi caracteristică artistică.

Asta nu era numai ca scrisul lui Johnny. Era al lui ! Numai că ştiam că nu putea fi, pentru că Johnny era mort.

— S-a întâmplat ceva ? m-a întrebat Michael.

— Nimic, i-am zis în grabă. Cu excepţia faptului... că nu ştiam că doi oameni pot să scrie atât de asemănător.

A examinat scrisoarea pe care, aproape inconştient, o luasem în mână.

— Nu recunosc scrisul.

— Nici n-ai cum. Erai prea mic, însă...

— Vrei să spui... Ochii lui Michael s-au mărit... că e scrisul lui tata ?

Am dat din cap.

— O țară diferită. O persoană necunoscută. Și totuși, scrisul este identic. E... e ciudat.

Am dat drumul la scrisoare și, croindu-mi drum încet spre scări, l-am lăsat pe Michael să mă urmeze.

Romanele colecţiei
„EL şi EA"
cărţile
pe care
inima
dumneavoastră
le aşteaptă.

CAPITOLUL III

Era stupid ca să las un lucru atât de mic să mă tulbure. În definitiv nu există copyright pentru scris și sute de oameni trebuie că formează literele în mod similar, scriem cuvintele la iuțeală cu aceeași înfloritură. Numai că nu se întâmplă să dai de o asemenea asemănare și, atunci când o întâlnești, e ca și când ai descoperi un străin cu chipul tău, cu culoarea ta, cu personalitatea ta. E totuși un șoc, în ciuda vorbăriei superficiale că fiecare are o dublură. Și acum vederea scrisului, atât de asemănător cu al lui Johnny, mi-a trezit amintiri uitate.

Fir-ar să fie de scrisoare ! M-am răsucit pentru a zecea oară și patul a scârțâit amenințător, dar tot nu ședeam comod. Clive dormea buștean și, în întuneric, puteam auzi cum respirația i se ridică și coboară, punctată din când în când de câte un mormăit mic, care se transforma ocazional într-un fluierat slab. M-am întors pe spate și am încercat să trag **federbett**-ul — acea pilotă incomodă, grea, care în Germania folosește drept cear-

şaf şi plapumă — în jurul meu. Dar **federbett**-ul, ca întotdeauna, refuza să se aştearnă cum trebuie. Mă înăbuşea — un munte mare, umflat, care îmi lăsa vârfurile picioarelor afară, în timp ce restul din mine se sufoca din cauza căldurii. Clive reuşise într-un fel să se ghemuiască sub al lui, însă îmi dădeam prea mult seama de curent pentru a mă simţi comod.

Cum arăta bărbatul ? — bărbatul care scrisese scrisoarea. Într-un fel, pentru că scrisul era atât de aproape de al lui Johnny, îmi imaginam că trebuie să arate ca el. Înalt şi bronzat, frumos într-un mod îndrăzneţ, care caută să se impună — acesta era Johnny. Încânta pe toată lumea, cu excepţia mamei mele. Nu-l plăcuse niciodată.

— Acordă-ţi timp de gândire, a stăruit ea, când i-am spus că ne-am logodit. John va face o figură frumoasă ca mire, dar ai stat să te gândeşti cum va fi când entuziasmul ţi se va sfârşi şi vei rămâne pur şi simplu doamna Reynolds ?

Biata mama ! Într-un fel, m-am bucurat că n-a trăit suficient de mult pentru a-şi vedea temerile transformate în realitate. Nu că aş fi recunoscut vreodată că ceva nu era în regulă. Nu spusesem nimic nimănui. Însă intuiţia ar fi putut dezvălui ceea ce nu ex-

primam în cuvinte. Și totuși am fost fericiți în prima perioadă, Johnny și cu mine, deși aveam bani puțini și eram amândoi ridicol de tineri. Deziluziile au apărut mai târziu, când Johnny avea mai mulți bani — când a început să joace jocuri de noroc — și odată cu deziluziile, a apărut o nefericire amară.

Și totuși la început o făcuse de dragul meu. Nu pentru că îl făcusem să creadă vreodată că mă așteptam la mai mult. N-am făcut-o. Johnny era cel cu planurile mari, cu speranțe puternice. Și într-un fel, totul a început din cauza acelei cămăruțe sărăcăcioase, în care ne-am petrecut luna de miere.

M-am răsucit din nou și am lovit supărată perna. De ce trebuia să-mi amintesc tocmai acum, după toți acești ani ? Viața mea cu Johnny se încheiase. Era mort. Ritmul constant al respirației lui Clive, în timp ce stătea lângă mine, era o dovadă. Însă amintirile se îngrămădeau, rapide și furioase. Amintiri despre lucruri uitate de mult. Sau, dacă nu fuseseră uitate, cel puțin îngropate adânc sub o învălmășeală de noi evenimente, noi experiențe, o viață nouă.

Acea cămăruță la mansarda unei pensiuni ieftine din Llandudno... Puteam să-mi amintesc viu fiecare piesă de mobilier. Pu-

team să-mi amintesc mirosul greţos de pereţi igrasioşi şi varză gătită, care părea că pătrunde şi în cearşafuri. Ferestruica dădea spre o panoramă de coşuri de fum şi patul avea un arc stricat, care făcea un zgomot ca un şuierat la fiecare mişcare. Şi Johnny se supărase pe el însuşi, pentru că bogăţia laică cu care mă înzestrase era atât de precară.

— N-o să fie totdeauna aşa, promisese el. Mă voi revanşa. Aşteaptă şi vei vedea.

Nu avea răbdare. Aş fi fost mulţumită să aştept şi să economisesc, dar nu Johnny. Vroia o cale scurtă spre bogăţie. Aşa că a început cu jocurile de noroc, iniţial cu câte puţin, apoi, mai târziu, când putea miza mai mult, cu sume mari. Bîntuia mesele de joc, sta până târziu la cărţi ; se amesteca cu oameni care pariau pe numărul de boabe dintr-o păstaie sau picăturile de ploaie care se prelingeau pe geamuri. Uneori, când se întorcea acasă, buzunarele îi erau doldora de bani, în alte cazuri nu avea nici o leţcaie. Odată a luat o broşă pe care mi-o dăduse bunica şi a pierdut-o la cărţi şi pe aia. Şi totodată aveam datorii.

Nu era uşor să te superi pe Johnny. Fusesem deseori nefericită. Odată mi-am făcut valiza, pregătindu-mă să-l părăsesc. Însă

era totdeauna atât de chinuit de remușcări, atât de plin de promisiuni și avea un fel de a mă privi care îmi potolea supărarea făcându-mă să uit totul, cu excepția dragostei mele pentru el. A fost o relație incomodă, nefericită și nu putea continua la nesfârșit. Ajunsesem la momentul critic când Johnny a murit și, într-un fel, a fost o ușurare că îngrijorarea, vremea întrebărilor, se terminaseră.

După aceea au început minciunile...

Și totuși ce aș fi putut face altceva ? Pe măsură ce creștea, Michael voia să afle despre tatăl său, pe care abia și-l amintea. Punea atâtea întrebări. Însă nu-i puteai spune unui băiețel că tatăl lui fusese un cartofor și un mincinos și complet iresponsabil. Mai ales când, în ciuda tuturor lucrurilor, încă mai prețuiai memoria bărbatului care fusese el odată. Începuse cu minciuni spuse pe jumătate și ușoare exagerări. Johnny avea multe calități. Tot ce am făcut a fost să-i ascund slăbiciunile și să construiesc astfel din dorință o imagine ireală a vieții noastre comune. Poate că Michael s-a agățat prea cu înflăcărare de minciunile pe care i le-am spus. Nu știu. N-am avut niciodată intenția ca el să-l idolatrizeze pe tatăl lui ca pe un erou și a trecut mult timp până

mi-am dat seama ce se întâmplase. Apoi a fost prea târziu. Nu puteam să retractez ceea ce am spus și acum imaginea pe care o creasem acționa ca o barieră, separându-l pe Michael de tatăl său vitreg.

— Clive este atât de diferit, spusese el.

Am aruncat pilota alături și, coborând în liniște din pat, m-am dus la fereastră. Camera mică devenise subit apăsătoare și mă durea capul. Am tras draperiile. Norii se ridicaseră, iar acum strălucea luna și cerul nopții era presărat de stele. Camera noastră dădea în stradă și de la fereastră puteam vedea umbra firmei aurite care atârna deasupra intrării. Strada era foarte liniștită ; nici o urmă de viață pe ea, nici o lumină în vreuna din case. Lumina lunii strălucind pe jgheaburile largi dădea o înfățișare de teatru unui peisaj care ar fi putut prea bine fi fundalul unei scene. Arăta ireală și ciudat nepopulată.

A fost o greșeală că nu m-am dus în Grecia. Insule pârjolite de soare... confortul unui pachebot de lux... Asta voise Clive. Ceea ce aș fi dorit și eu. În loc de a satisface orgoliul lui Michael ar fi trebuit să plecăm singuri. Venind aici era ca și cum priveam în urmă în loc de a privi înainte — cel pu-

ţin, în ceea ce mă priveşte, pentru că munţii îmi aminteau de Johnny. Nu pentru că fusese vreodată în Bavaria — nu am avut suficienţi bani pentru asemenea vacanţe exotice. Însă vorbea întotdeauna de munţi şi de alpinişti ; enumera numele vârfurilor din Alpi în mod reverenţios, ca o călugăriţă care-şi spunea rugăciunile. Dragostea lui pentru munţi — chiar şi pentru imagini cu munţi — era ceva înnăscut la el, care a atins împlinirea în acei ani când, copil fiind, evacuat din Anglia războiului, a trăit la rude în Rockies. Aceia fuseseră anii lui fericiţi şi vorbea atât de mult despre viaţa în acea ţară singuratică, minunată, încât uneori era dificil să-ţi dai seama că era canadian prin adopţiune, nu prin naştere.

— Linda.

Am tresărit. Clive se sprijinise într-un cot şi vocea lui, deşi joasă, era aspră de nelinişte.

— S-a întâmplat ceva ? a întrebat el.

— N-am putut să dorm.

— E din cauza camerei ăsteia mici şi mizerabile. Îmi pare rău, draga mea... Ei, ce este ? Pentru că brusc suferinţa înăbuşită de amintiri nedorite mi s-a descărcat în lacrimi. Lacrimi stupide, inutile. Eşti bolnavă ?

Am clătinat din cap.

— Numai înfuriată pe mine pentru că mai sunt încă trează și... În pijamaua cu dungi și ochii încețoșați de somn și părul ușor ciufulit, Clive arăta liniștitor de normal. Da, poate că e efectul acestui loc.

— Îndată ce vom putea să ne mișcăm, o să îndrept treaba asta. M-a apucat de mâini și m-a tras pe pat alături de el. Vom avea cele mai bune camere în cel mai bun hotel.

Și, peste ani, am auzit ecoul cuvintelor lui Johnny : „Așteaptă și ai să vezi".

O briză ușoară a alungat norii și soarele a strălucit pe un cer atât de albastru, încât îți era dificil să crezi că fusese vreodată ploaie. Am deschis ușa înaltă și, ieșind pe veranda de lemn, am zărit cu adevărat pentru prima oară satul Oberwald. Când sosisem ieri eram prea preocupată de Clive pentru a da o atenție mai mare satului însuși și după aceea, văzut la lumina lunii, locul arăta la fel de ireal ca un contur de carton. Acum, în strălucirea deplină a soarelui, își schimbase înfățișarea ca și dispoziția sufletească.

După cum l-am văzut de dimineață, Oberwald era o fotografie pe o cutie de ciocolată care prinsese brusc viață. Satul nu era mare : numai o singură stradă care se întindea

dezordonat în susul unui deal. Casele erau vesele și cu flori și, după adevărata manieră bavareză, aveau imagini pictate pe fațade. Combustibilul de iarnă, sub forma unor stive de lemne, se afla îngrămădit atât de cu grijă pe lângă ziduri, încât părea că face parte din structură. În fața hotelului se afla un jgheab pentru apă, cioplit dintr-un trunchi solid de copac cu un acoperiș mic deasupra pompei și dincolo de drum, plasată bine în spate, în mijlocul câmpului, se afla biserica. Așezată atrăgător pe panta dealului, ea constituia o clădire frumoasă cu ziduri albe și turnul înalt încununat cu o cupolă în formă de ceapă iar cimitirul era separat printr-o serie de terase, ce duceau spre o livadă cu pomi încărcați de fructe.

Vârfurile munților, care ieri fuseseră învăluiți de nori, se profilau clar pe cerul albastru. Pe unele creste mai îndepărtate se vedea zăpada și zimții lor de piatră străluceau ca niște capete chele deasupra mantiei verzi care înfășura versanții din vale. Cu ajutorul unei hărți am recunoscut crestele, încet și cu grijă, însă asupra lui Zugspitze nu te puteai înșela. Domina orizontul — maiestuos și reținându-ți privirea, făcând celelalte creste din jur să pară mai mici, iar tot lan-

ţul de munţi înalţi ca fiind subordonaţi acestuia.

Când am coborât la micul dejun, Frau Cromer era deja la recepţie. Arăta atât de ferm implantată între registre şi hârtii încât mă întrebam dacă fusese cumva plecată de acolo. Michael tocmai vorbea cu ea, exersându-şi cunoştinţele limitate de germană cu mare ardoare.

— Dar e corect, l-am auzit spunând. Păreau că discută despre formularele pe care le completaserăm aseară, pentru că „aşa e legea". Mama mea s-a recăsătorit, de aceea numele meu e diferit de al ei. Da, desigur, îi voi aminti tatălui meu vitreg să vă dea formularul. Înţeleg.

A rânjit când a intrat în sala de mese.

— Tot acolo e ! a spus el. Îngrijorându-se de acele formulare ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă poliţia pe urmele noastre. Însă e o persoană drăguţă, în spatele înfăţişării rigide pe care o adoptă. Tocmai am aflat despre autobuzele care merg în Garmisch-Partenkirchen.

— Autobuze ? Dar nu mergem pe jos în excursie ?

— Altă dată, poate. A rupt o bucată de chiflă şi a uns-o cu unt. M-am gândit că ai prefera să mergi în oraş să vezi magazinele.

— Dar ţie ţi-e oroare să mergi prin magazine.

— Zău. Nu mă deranjează. Şi e un autobuz care merge regulat, aşa că am putea fi înapoi la amiază. Sunt sigur că Clive nu va obiecta.

Nu voiam neapărat să merg la Garmisch, însă Michael era atât de evident de dornic să-mi facă o plăcere şi se gândise la această deplasare cu atâta grijă, încât ar fi fost nedrept să-l refuz. Când a auzit, Clive a insistat foarte mult să mă duc, dar în cele din urmă ne-am decis să mergem după-amiază.

— Şi ia-ţi ceva deosebit, mi-a spus Clive, punându-mi nişte bani în mână.

Michael era bine dispus şi entuziasmul lui era molipsitor. Trecuse mult timp de când nu fusesem la plimbare numai noi doi — poate prea mult timp. M-am pregătit cu grijă pentru expediţie, îmbrăcându-mă cu rochia albastră pe care o ţineam de regulă pentru ocazii deosebite. Culoarea îmi venea bine. Se potrivea cu ochii şi îmi punea în evidenţă părul blond. Îmbrăcatul mi-a luat atât de mult că în cele din urmă a trebuit să alergăm după autobuz.

— Credeam că n-o să reuşeşti, mi-a zis Michael, în timp ce cu o nonşalanţă studiată a plătit călătoria pentru amândoi.

— Așa am crezut și eu. Oh ! Am alergat ceva.

— Așa se întâmplă când stai prea mult în fața oglinzii. Începusem să cred că te răzgândiseși să mai mergi, dar... A fluierat ușor. Doamne ! Ce frumos te-ai îmbrăcat !

— E o ocazie specială.

Ocazie specială ! Privind retrospectiv mi se părea ironic că a trebuit să folosesc această expresie. Pentru că avea să se dovedească o ocazie specială pe drept cuvânt, dar nu în sensul la care m-am gândit eu. Dacă aș fi știut ce avea să se întâmple... Însă nimic nu m-a prevenit. Era o după-amiază de august și întreaga zonă rurală era scăldată într-o ceață aurie.

Pe neast[illegible]ate am trecut de la liniștea satului la forfota din Garmisch-Partenkirchen. Orașul mi-a plăcut imediat. Era mai puțin sofisticat decât îmi imaginasem și păstrase pe alocuri toate caracteristicile unui sat crescut peste măsură — colțuri pitorești, piețe vechi minunate. Casele erau vesel desenate cu picturi de sfinți și secerători și scene de ospețe. Ușile erau ornamentate cu volte și ghivece de flori, aproape toate diferite ca design.

Și apoi erau magazinele. Am pierdut orice noțiune de timp când, fascinată de vitrinele

tot mai variate și mai încântătoare, hoinăream fericită de la o vitrină la alta, admirând serviciile de ceai și cănile cu capac, cutiuțele muzicale și pernele brodate îngrămădite pe rafturi, într-o confuzie de culori. Figurine sculptate de mână și coșulețe fin țesute se amestecau cu vile de jucărie și păpuși mici în costume bavareze. Apoi, brusc, am dat de oglindă.

Nu cred că am văzut vreodată ceva atât de frumos. Era agățată în fundul magazinului, pe peretele cu fața spre ușă — o oglindă lungă, îngustă, cu o ramă de lemn gravată de mână, reprezentând o coroană de flori cu fiecare floare reflectată în culori vii.

— Uite, Michael ! Se târa ascultător după mine. Nu e splendidă ? Culoarea ! Și zecile de floricele !

— Nu-i rea.

— E minunată. Eram acum în magazin, studiind oglinda îndeaproape. Clive mi-a spus să cumpăr ceva special. Mi-o și pot imagina atârnând în holul nostru și dacă...

Subit, mi-a înghețat sângele în vine. Exact cum se întâmplase seara trecută, când am văzut scrisoarea aceea... În oglindă am zărit un bărbat. A fost o apariție fugară. Stătea lângă ușa deschisă, fără să se uite în magazin, însă studiind o listă pe care o ți-

nea în mână. Un moment scurt... M-am răsucit și am fost cu fața la stradă.

Plecase. Am încercat să mă mișc, însă picioarele nu puteau sau nu voiau să mă ducă la ușă. Și nu-mi părea rău. Pentru vreun motiv ridicol nu mai voiam să zăresc a doua oară acea siluetă înaltă, acel chip meditativ închis la culoare.

Străinul, văzut fugar în oglindă, semăna prea mult cu Johnny.

CAPITOLUL IV

— N-o cumperi ? Mamă ! Vocea insistentă a lui Michael m-a readus la realitate. Aşteaptă să te servească.

Cu un efort, am întors capul şi m-am uitat încă o dată la oglindă. Tânăra vânzătoare o ridicase de pe perete şi o pusese pe tejghea pentru a fi cercetată mai atent. Gravura era minunată. Amestecul de culori ale ramei cu flori o făcea atrăgătoare şi neobişnuită, însă n-o mai doream în casa mea.

— Îmi pare rău că v-am produs bătăi de cap, Fraulein. Cunoştinţele mele de germană nu erau cine ştie ce şi am bâjbâit după cuvinte. Nu se potriveşte cu decoraţiile interioare. Înţelegeţi ?

— Ei bine, eu nu înţeleg ! a zis Michael, urmându-mă afară în stradă. Cu câteva momente în urmă erai foarte entuziasmată. De ce te-ai răzgândit atât de brusc ? Mie mi se părea frumoasă.

Nu i-am răspuns. Fusese o privire fugară, o impresie de moment. Efectele de lumini sau, mai probabil, o iluzie a imaginaţiei

mele prea vii. Și totuși nu m-aș fi uitat la oglindă niciodată fără să-mi amintesc imaginea pe care păruse să o reflecteze pentru o fracțiune de secundă.

Era greșeala acelei scrisori ! Acel scris familiar ! Nu mă gândisem la Johnny în acest mod de ani de zile. Și acum, fir-ar să fie ! Nu mai puteam să mi-l scot din minte.

Am tremurat.

— Nu e timpul să mergem înapoi ? l-am întrebat trăgându-mi pe mine cardiganul.

Michael arăta surprins.

— E încă devreme.

— Da ? Pantofii ăștia blestemați îmi rup picioarele. Am inventat această minciună în grabă. Abia aștept să-i scot.

Mi-a aruncat o privire rapidă, suspicioasă.

— Credeam că îți place să te uiți prin vitrine.

— De obicei, da. Dacă aș fi avut ceva minte mi-aș fi luat niște pantofi fără toc.

— Vine un autobuz în cinci minute, a spus el aspru. L-am putea prinde — dacă chiar vrei să te întorci deja.

Doream cu nerăbdare să plec din Garmisch-Partenkirchen. Disperat de nerăbdătoare. Figura familiară... silueta familiară... Fusese o iluzie și totuși nu aveam chef

să hoinărim prin oraș, pentru orice eventualitate — oh, era ridicol ! dar să presupunem că la colțul străzii o vedeam din nou și descopeream că vedenia nu fusese chiar în întregime imaginară ?

Michael își ieșise din sărite. În drumul înapoi spre Oberwald n-a încercat măcar să vorbească, și s-a uitat încruntat pe fereastră prin părul lung care îi căzuse neglijent peste ochi. Dispoziția lui se schimbase complet și exuberanța de mai devreme fusese înlocuită de o dispoziție proastă, morocănoasă.

Când, în cele din urmă, am ajuns, satul arăta liniștitor de familiar. Lumina soarelui bătea în cupola de ceapă a bisericii cu ziduri albe și arunca umbre largi peste cimitirul micuț. Câțiva oameni — vizitatori din Garmisch-Partenkirchen probabil — se plimbau pe strada întinsă iar pe trotuarul din fața hotelului Anna-Maria se aflau acum mese și umbrele colorate.

Michael a deschis ușa grea. Holul de la intrare era gol ; la recepție nu era nimeni. M-am uitat instinctiv la hârtiile de pe masă, însă nu erau scrisori, nici o bucățică de hârtie măcar, cu acel scris familiar.

— Sper că nu ți-am stricat plăcerea, i-am spus cu voioșie simulată. Mi-a plăcut plimbarea. A fost nostimă.

S-a simţit cum lui Michael i se sugrumă vocea.

— Nu trebuie să minţi, mamă. Îmi pare rău că te-am plictisit. A fost o greşeală că te-am convins să-l părăseşti pe Clive.

— Michael ! am exclamat. Chiar crezi... Oh, nu fi un copil răsfăţat. Ţi-am spus — pantofii erau de vină. Ai fi preferat să nu spun nimic şi să-mi facă răni la picioare ?

— Totul era planificat. Stătea pe scări deasupra mea, dar cu faţa întoarsă. Frau Cromer îmi spusese de un loc bun unde să luăm ceaiul. Undeva unde erau renumiţi pentru prăjiturile cu frişcă. Trebuia să fie tratația mea... Să nu ne mai gândim ! A lovit cu pumnul în pinul tare al balustradei. Nimic nu mai e cum era.

— Michael Reynolds ! Am înghiţit, apoi, coborând vocea la o şoaptă, am continuat : Mă înfurii. Trebuie să-ţi explic ?

— Nu. Te strâng pantofii. Dar asta e ceva de formă. Ştii, te-am auzit nu de mult — chiar înainte de a pleca din Anglia... Colţurile buzelor i-au căzut... că erau cei mai comozi pantofi pe care i-ai avut vreodată.

Şi răsucindu-se pe călcâie, a păşit cu zgomot pe scară, lăsându-mă să mă uit fix după el.

Clive a simţit imediat că ceva era în neregulă.

— Băiatul ăsta te-a necăjit din nou ! Vocea i s-a ridicat cu o notă de iritare. Trebuie să-l fi lăsat cu aranjamentul lui şi să fi plecat singură.

Şedea în grădină, în spatele hotelului, într-un hamac comod, care se legăna uşor la cea mai mică mişcare. Cu peluza şi bordura de ierburi colorate arăta ca orice grădină englezească, cu excepţia fundalului său muntos.

M-am cufundat în pernele moi ale hamacului.

— Ce bine e !

— Ei, este o reclamă prăpădită pentru calităţile benefice ale aerului de munte. Linda, ce s-a întâmplat ? Mâna lui s-a încordat pe a mea. Tremuri.

— Mă ia puţin cu frig, Clive... Brusc am simţit că trebuie să spun ceva. Dar ce era de spus ? Zărisem un străin într-o oglindă ; la recepţie am văzut o scrisoare. Asta era totul. Restul era imaginaţie sau închipuire bolnavă. Am schimbat abrupt conversaţia. Maşina, am spus. Să mă duc la garaj să văd ce-au făcut cu reparaţiile ? Michael n-a aflat cine ştie ce când a întrebat de dimineaţă.

— Nu e nevoie. Scoţându-şi pipa, Clive a umplut-o cu tutun. M-am dus în plimbare acolo în după-amiaza asta.

— Dar e de presupus că tu trebuia să te odihneşti.

— Prostii ! Mă simt bine — oricum, nu e departe.

— Ce ţi-au spus ?

El s-a schimbat.

— Nu mă pricep la limba lor, dar m-am făcut că înţeleg că, deşi am fost nebun să intru într-un copac, făceau minuni şi priceperea lor va îndrepta ticăloşiile mele.

— Deci încă nu e gata ?

— Mă tem că nu. Aşteaptă o piesă. Nu e în legătură cu accidentul, dar spun că dacă nu e înlocuită ne poate lăsa oricând. Probabil că asta ne-ar crea probleme în cursul călătoriei şi cu toate milele pe care le mai avem de făcut... S-a uitat la mine neliniştit. Eşti dezamăgită. Nu-ţi place aici, Linda ?

— E destul de bine. Şi oricum, nu ne putem mişca mai departe. Doctorul a insistat să te relaxezi complet două zile. Am forţat un zâmbet. Sau ai uitat ?

Era duminică. Nu era nevoie de calendar pentru a afla zilele. Îndată ce m-am trezit am ştiut că era o dimineaţă diferită. Agita-

ția hotelului părea că s-a potolit brusc și, în locul zgomotului măturilor și găleților, singurul sunet era bătaia clopotelor bisericii răsunând peste pajiștile liniștite.

De pe verandă mă uitam la sătenii care se duceau la slujbă. Femeile, purtând bluza albă tradițională, cu fusta înflorată și șorțul cu broderii, erau la fel de colorate ca și strada pe care mergeau. Ici și colo o femeie mai în vârstă, îmbrăcată mai sobru decât tovarășele ei și ducând un mănunchi de flori de grădină, o lua prin cimitir în căutarea mormintelor familiei. Bărbații stăteau în grupuri sau ședeau la gard, așteptând ultimul dangăt de clopot, înainte de a da năvală spre ușă. Cei mai mulți purtau pantaloni scurți sau șorturi cu bretele decorative și toți aveau pălăria bavareză tradițională, cu o pană de fazan așezată elegant.

Îmbrăcat mai sobru decât sătenii, Clive se pregătea și el pentru slujbă. Așa cum o făcuse în fiecare duminică de când ne căsătorisem... Era una dintre caracteristicile pe care i le admiram încă de la început — credința lui statornică, sinceritatea lui de necontestat. Era catolic, și după cum îmi spusese mai de mult, era mândru de asta. Eu nu mă duceam la biserică, și nu mă gândisem

mult la religie până ce l-am întâlnit pe Clive. Şi acum, incapabilă de a-i împărtăşi credinţa, am încercat cel puţin să înţeleg misterele inexplicabile care pentru el păreau atât de clar definite, atât de uşor de crezut. În multe privinţe, îl invidiam. Era atât de sigur. Credinţa nu era o regulă după care trăia orbeşte. Se adaptase unui mod de gândire, unui raţionament special care urma o stea călăuzitoare, totuşi cu drumul ei individual.

— Plec, a spus Clive. Mergi să faci o plimbare sau mă aştepţi în grădină ?

În mod ridicol, brusc, n-am vrut să fiu lăsată singură. Vroiam să fiu cu Clive ; să fac parte din peisaj — să fiu una din acele persoane.

— Aşteaptă ! am strigat tăios. Vin cu tine. Şi luându-mi baticul, am coborât după el.

Era pentru prima dacă când mă aflam într-o biserică. Clădirea mică părea toată albă şi aurie. Cu plafonul pictat şi o orgă la etaj care arăta ca un strat de prăjitură de nuntă, era incredibil de îngrijit lucrată şi cochetă pentru un sat aşa de mic. Soarele care se revărsa prin ferestrele înalte, cădea din plin asupra altarului care era o fantezie de culori, peste tot cu îngeri. Îngeri veseli, îngeri zâmbitori, îngeri sfinţi... Cu obraji cu

gropițe și cârlionți care fluturau, distrăgând mai mult atenția decât ajutând evlaviei.

Ultimul dangăt de clopot se stinsese de mult. Preotul se mișca pe lângă altar și oamenii, vorbind la unison, spuneau rugăciunile slujbei — un mare volum de sunete care păreau a umple bisericuța și reverberau în fiecare colț. Și pe când ascultam, pe când priveam, un sentiment straniu de... Cum să-i spun ? Era un sentiment de tihnă care mă învăluia. Nu eram una de-a lor. Nu înțelegeam ce se întâmplă acolo la altar. Și totuși, acea neliniște vagă, de nedefinit, pe care o simțisem de când văzusem scrisoarea cu scrisul familiar, mi-a dispărut. Și când am ieșit din biserică cu sunetul acelor voci încă răsunându-mi în urechi, pentru prima oară, mă simțeam liniștită.

Soarele strălucea și copacii aruncau umbre lungi pe iarbă. În strălucirea cețoasă munții se retrăseseră într-o lumină sidefată, dulce, și, în contrast, satul părea tot numai o culoare vie — cu casele vesel pictate, jardinierele revărsându-se de priboi și petunii, grădinile o explozie de gladiole și floarea-soarelui înaltă.

În timp ce cu o privire rapidă înregistram toată priveliștea, mă întrebam de ce eram ieri atât de nerăbdătoare să plec mai departe.

Am petrecut ziua stând liniștiți în grădina din spatele hotelului. Michael plecase devreme într-o excursie, ducând prezența lui neliniștită în lumea munților și era o ușurare, fără iritările care se iveau întotdeauna când era prin preajmă. Dimineața s-a contopit cu după-amiaza. Am mâncat bine și apoi am privit turiștii care invadaseră satul și hotelul.

Pe la mijlocul după-amiezii vizitatorii se răriseră și ne-am întors în grădina liniștită pe care n-o invadase nimeni decât numai noi doi și aici, relaxându-ne din nou în hamacul comod, am vorbit puțin și am moțăit și iar am vorbit. Așa cum nisipul curge prin crăpături din mâna făcută căuș, așa curgea și timpul. După-amiaza a trecut și deja se făcuse seară.

Seara acelei duminici fatale.

— Nu ești îngrijorată din cauza băiatului ? m-a întrebat Clive pe când ne pregăteam de cină. A fost plecat toată ziua. Nu știu unde — decât că e într-o excursie lungă. Nu cred să fi avut măcar politețea să spună că pleacă. Sau ți-a spus ?

Am luat o perie și mi-am trecut-o energic prin păr.

— A lăsat vorbă prin cineva din personal.

— În loc să-i spună mamei sale ?

— Fii obiectiv, Clive. Şedeam în faţa măsuţei de toaletă demodată şi vorbeam cu reflexia sa în oglindă. A plecat devreme şi nu ne sculaserăm. Oricum, pleacă deseori şi nu-mi spune unde decât după aceea. Ştiu că crezi că nu e bine, dar totdeauna a fost aşa.

— Nu pot să înţeleg aşta, a spus Clive punându-şi haina. Te agiţi pentru băiat, ai grijă de el, îl speli, îl calci şi cureţi hainele pe care nici nu şi le perie... Şi când e aşa ceva... E plecat de când s-a făcut ziuă. Nu ştiu unde şi mi se pare — da, un lucru nepotrivit să-l spui despre o mamă iubitoare, dar se pare că nu-ţi pasă prea mult.

M-am foit încordată.

— Aş dori să nu-mi vorbeşti astfel.

— Ce ? Mamă iubitoare ?

— Da.

El a râs.

— Dar e adevărat. Eşti o mamă iubitoare şi uneori sunt al naibii de gelos. Punându-şi mâinile pe umerii mei a stat în spatele meu astfel încât ochii ni s-au întâlnit în oglindă. N-ai bănuit ?

— Ai manifestat o răbdare minunată. Ştiu cât poate înfuria Michael pe cineva şi

cei mai mulţi soţi... Voisem să spun acest lucru de mult timp. Clive, îţi sunt recunoscătoare.

Buzele lui mi-au atins uşor părul.

— Nu-mi fac probleme pentru mine. Pielea mea e destul de tare, însă e vorba de tine... Draga mea, uneori cred că îmi spune lucruri supărătoare numai pentru că ştie că te vor necăji pe tine.

— Tatăl lui era astfel, am zis încet. Îi făcea să sufere pe cei pe care-i iubea cel mai mult. Rapid, am înlăturat amintirea. Totuşi Michael poate fi politicos şi dacă îi acordăm timp...

— Timp ! Clive a râs acru. Chiar crezi că va avea importanţă ? Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a-i câştiga prietenia, însă a arătat clar că nu mă simpatizează. Chiar mai mult — mă dispreţuieşte. Nu, nu mă întrerupe... A ridicat din mână să mă prevină. Îi face plăcere să ridiculizeze tot ce fac, orice opinie pe care o exprim, toate lucrurile pe care le preţuiesc. Ce viitor ne aşteaptă, Linda, cât timp fiul tău trăieşte sub acelaşi acoperiş cu noi ?

M-am răsucit brusc, speriată.

— Ce vrei să spui ?

— Am avut timp să mă gândesc în ultimele două zile. Acum stătea lângă fereastră, cu silueta lui înaltă, subţire, uşor aplecată, bătând cu degetele pe pervazul ferestrei. Lucrurile nu pot merge înainte aşa, asta e clar — nu vezi ? Trebuie făcut ceva.

Ştiam ce încerca să spună.

— Te gândeşti la un internat ?

Clive a râs.

— Îl faci să sune ca un cuvânt murdar ! Ar fi trebuit trimis de mult acolo — oh, ştiu că nu ai putut să plăteşti taxele, însă acum suntem căsătoriţi şi e diferit.

— Ar fi nemulţumit.

— Nu crezi că e timpul să ne gândim şi la noi — la viaţa noastră împreună ? M-am interesat înainte de a pleca de acasă... A ezitat, aşteptându-se la o reacţie tăioasă din partea mea, dar n-am spus nimic. Ar putea să-l primească la Colegiul Torr, vechea mea şcoală. Este o instituţie de prim rang şi într-un loc minunat. Dragă Linda, ştiu că-ţi displace ideea şi de aceea nu te forţez. Decizia rămâne a ta.

— N-ar rezolva nimic. Am putea uita pentru o vreme, însă problema ar rămâne.

M-am întors.

— Aş dori să cred că într-un mediu nou ar avea preocupări noi şi poate că — cine ştie ? s-ar împăca şi cu ideea că mai există şi altceva în afară de el pentru tine. Ascultă, Linda... Şezând pe marginea patului s-a aplecat spre mine. Nu mă aştept să te hotărăşti pe moment. Dar mai gândeşte-te.

— O să mă gândesc, am promis eu şi întorcându-mă încet spre oglindă am luat peria.

CAPITOLUL V

Privind retrospectiv cele întâmplate în acea duminică, mi s-a părut straniu că m-am putut pregăti cu atâta calm pentru cină ; că am coborât la restaurantul hotelului fără să bănuiesc nimic. Michael încă nu se întorsese, așa că eu și cu Clive ne-am dus singuri să luăm masa. Cu o intensitate înspăimântătoare, pot să-mi amintesc fiecare moment al orei care a urmat. Nu numai ce s-a întâmplat, sau lucrurile care s-au spus dar aspecte mărunte, nesemnificative — ca pata de pe fața de masă în carouri, pe care chelnerița era prea leneșă, sau prea ocupată ca s-o schimbe ; și rigiditatea separeurilor de lemn ce despărțeau băncile care păreau că mă taie în spate. Și zgomotul ! Da, mai presus de toate zgomotul, deoarece restaurantul gemea de vizitatori, nu numai rezidenți ; și îmi aduc aminte că atunci când am deschis ușa zumzetul discuțiilor și zăngănitul vaselor de lut s-a ridicat să ne întâmpine, ca un talaz.

A trebuit să așteptăm mult timp pentru a fi serviți, deoarece singura chelneriță acum

de serviciu — o femeie voinică cu părul cărunt, de departe prea bătrână pentru fusta stacojie pe care o purta — își făcea drum cu greutate, în ritmul ei propriu, de la o masă la alta. Dar părea că nimeni nu se sinchisea de întârziere. Cina era o chestiune socială și mesele lungi erau un murmur de trăncănească. O împărțeam pe a noastră cu trei surori din Hamburg și un bărbat cu fața slabă, evident fratele lor. Una dintre ele, o profesoară care vorbea puțin englezește, mi-a spus că se duceau la Oberammergon. S-a interesat politicos de călătoria noastră, dar cum niciunul nu stăpâneam bine limba celuilalt, conversația a luat sfârșit încetul cu încetul.

În camera lungă aglomerată era foarte cald, deși ferestrele erau larg deschise. Era dificil acum să-ți dai seama că numai cu două zile în urmă se abătuseră asupra noastră norii cenușii și vânturi reci. De când sosisem la Oberwald fusese soare și vreme stabilă. Acum, de la locul meu de lângă fereastră, mă uitam la cerul de seară care își schimba culoarea din auriu în roșu. Soarele ce apunea cobora pe vârfurile munților, înroșind pereții de rocă ai acestora, și aruncând lumină peste brazii care acopereau pantele de mai jos. Însă nimeni în acea încăpere aglomerată,

zgomotoasă, nu părea să acorde atenție trecerii lente și minunate a zilei în amurg.

Cineva de lângă noi a râs tare. Sunetul a rupt vraja și, nervoasă am împins farfuria în lături. Clive a ridicat repede privirea.

— Nu-ți place ? m-a întrebat, uitându-se la mine și la mâncarea aproape neatinsă.

Ca să fiu cinstită, nu-mi plăcea. Puiul tăiat fin, fusese amestecat cu ananas și portocale, apoi acoperit cu un sos bogat și astfel aranjat încât stătea ca un castron răsturnat pe niște frunze de lăptucă.

— Nu mi-e foame.

— Mie mi-este, a spus Michael, care intrase neobservat și se lăsase din greu pe banca din față. Sunt hămesit și dacă nu-mi aduc ceva repede, îți răzui farfuria. Fraulein... I-a făcut semn chelneriței, care a răspuns cu cu rapiditate surprinzătoare. Meniul, vă rog.

Deci fiul meu s-a întors ! L-am văzut pe Clive crispându-se și fără vreun motiv anume am simțit o senzație crescândă de iritare. Michael, ca și tatăl lui înainte, era o creatură cu toane. Nu era nici ursuz, nici morocănos acum. Din contră, arăta extraordinar de mulțumit de el însuși și părea că puțin îi pasă de ce făcusem noi sau dacă fusesem îngrijorată. Clive avea dreptate. La cincisprezece ani, era prea mare pentru a mai fi ținut în lesă,

dar încă prea tânăr să i se dea completă libertate și, din curtoazie numai, ar fi trebuit să-mi spună unde se ducea.

— Ai fost plecat mult timp. Întrucât profesoara din Hamburg putea înțelege cel puțin ceva din ceea ce spusesem, am păstrat mustrarea pentru mai târziu. Ai umblat toată ziua ?

— Mai mult sau mai puțin. Apoi a adăugat cu entuziasm : Și a fost grozav ! Nu poți să-ți închipui ce liniște e acolo sus în munte — numai clopotele vacilor, pâraiele care curg și vântul. E atât de diferit față de a sta închis într-o mașină.

Această ultimă remarcă a fost aruncată ca o reflecție târzie și numai pentru Clive. Înțelept, Clive a ignorat momeala.

— Nu ți-a trecut prin minte că mama ta ar fi neliniștită ? a întrebat el calm.

— Neliniștită ? Ce vrei să spui ?

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva... Clive își alegea cuvintele încet și cu grijă. Ține minte, habar n-am avut unde te-ai dus și în acest gen de țară... A arătat spre munții care se vedeau pe fereastră. Nici n-am fi știut unde să te căutăm. Poate că altă dată o să ne spui unde ai de gând să te duci.

Michael a râs atât de tare încât cele trei surori din Hamburg s-au oprit în mijlocul

conversației și, uitându-se la noi peste masă, au surâs. Bărbatul cu față trasă a ridicat paharul, salutându-ne. Clive și-a mușcat buza.

— Pe cuvânt, Michael ! Am zâmbit răspunzându-le la salut, dar scăzându-mi vocea într-o șoaptă, am adăugat aspru : Nu mai ai maniere deloc. Nu-mi dau seama ce a fost amuzant în ceea ce a spus Clive.

— Îmi pare rău, dar... Dumnezeule ! parcă am fost în Vestul Sălbatic. M-am dus numai într-o plimbare. Foarte adevărat, o plimbare mai lungă. Știi ce ? A ridicat privirea de pe meniul pe care încerca cu oarecare dificultate să-l descifreze. Am ajuns la un loc, sus pe munte — Bronsee, sau așa ceva. Și când mă aflam acolo m-am întâlnit cu cineva de la hotel.

— Oh ? Ce coincidență !

— Nu chiar. Frau Cromer mi-a vorbit de acest drum anume și se pare că recomandase excursia și celuilalt bărbat. A zâmbit subit. E un loc mic care are vedere spre lac. Considerăm — sau mai degrabă domnul Murphy consideră — că îi dau un fel de comision lui Frau Cromer pentru fiecare persoană care se prezintă acolo.

— Domnul Murphy ?

— Da, așa îl cheamă. A stat singur cuc aproape o săptămână. A promis că vine și el

la noi la cină, şi... Oh, uite-l. Michael s-a ridicat pe jumătate de pe locul lui pentru a face semn cuiva care tocmai intrase... părinţii mei.

Nu cred că noul venit m-a observat la început. De unde se afla, în capul mesei, puţin într-o parte, despărţitura de înălţimea umărului care ne separa de restul camerei mă ascundea parţial. Şi pe mine mă împiedica să-l văd.

— Mă bucur că vă cunosc, domnule. I s-a adresat lui Clive, apoi s-a întors către mine. Şi pe dumneavoastră, doamnă Petterson...

S-a oprit brusc. Am simţit cum unghiile îmi intră în lemn când m-am apucat de bancă să mă sprijin. Nu putea fi ...Dar, Doamne ajută-mă ! Era. Aş fi recunoscut acea voce oriunde. Aşa cum recunoscusem faţa zărită în oglindă şi scrisul pe plic... Numai că de data aceasta nu se putea atribui unei imaginaţii mult prea aprinse sau unui joc straniu de lumini. Era un fapt. Inexplicabil dar de necontestat.

Şi în timp ce ochii lui Johnny îi întâlneau pe ai mei, am văzut în ei un licăr de recunoaştere.

Numai un licăr... În momentul următor îşi recăpătase complet stăpânirea de sine. Nimic în comportarea lui, nimic în cuvintele

lui, nu trăda că ne mai întâlnisem vreodată. S-a întors spre Clive şi cu o voce energică, dar care suna cam fals, a întrebat cu graţie :

— Pot să stau cu dumneavoastră ? Tânărul Michael şi cu mine ne-am cunoscut la un pahar cu bere. Îmi spunea...

N-am mai auzit ce îi divulgase Michael, pentru că în timp ce Johnny a luat loc la masă, am simţit că mă sufoc. Camera a început să se învârtească cu mine... Chipul lui Johnny, ca şi vocea lui, s-a îndepărtat şi s-a pierdut în ceaţă...

Apoi mi s-a făcut negru înaintea ochilor.

Cineva — cred că era profesoara de la Hamburg — îmi făcea vânt cu o batistă. Fereastra fusese larg deschisă şi făcuseră loc în jurul mesei şi în jurul meu. Clive mă ţinea pe după umeri şi Michael încerca să mă facă să sorb nişte apă. Am înghiţit ceva, apoi am împins paharul la o parte.

— Ah ! e mai bine ! Era profesoara vorbind în engleza ei preţioasă dar precisă. Îi revine culoarea în obraji. Te simţi mai bine acuma, nu ?

M-am ridicat. În spatele lui Clive şi Michael şi al nemţoaicei era un cerc de figuri, toate încordate de curiozitate, uitându-se la mine ca şi când eram un animal la o grădină zoologică. S-ar fi holbat şi mai intens dacă

ar fi știut adevărul... Dar care era adevărul ? Johnny era mort ! Văzusem cum îl coborâseră în groapă, timp îndelungat i-am îngrijit mormântul cu conștiinciozitate. Și acum străinul ăsta... Numai că nu era un străin ! Era Johnny. Cu unsprezece ani mai în vârstă, cu mult mai matur, însă indiscutabil Johnny.

M-am uitat în jur la chipurile lor, la început repede, apoi, nevăzându-l pe Johnny printre ele, mai încet. Însă nu era nici o urmă de silueta lui înaltă, de figura lui închisă la culoare, bronzată.

— Te simți mai bine acum ? m-a întrebat Clive. Sigur ? Dă-mi brațul să te ajut să ajungi până în cameră.

M-am ridicat încet. Ceilalți se duseseră înapoi la mesele lor și zumzetul conversației, care se domolise pentru un timp, s-a reluat mai tare, se părea, acum și mai insistent. M-am uitat pe furiș prin sală, temătoare și, bineînțeles, cu speranță. Însă Johnny nu era printre ceilalți comeseni. Dispăruse. Complet. Absolut. Ca și cum nu fusese niciodată acolo ; ca și cum nu trecuse câtuși de puțin prin restaurant, nu se cunoscuse deloc cu Michael, nu stătuse niciodată lângă Clive. Așa cum dispăruse și figura din oglindă, așa cum se dusese și scrisoarea de la recepție, așa cum Johnny dispăruse acum de pe scenă.

Dar era oare Johnny ? Fusese o iluzie ?

Am simțit strângerea mâinii lui Clive pe brațul meu și l-am văzut pe Michael ținând ușa deschisă.

— Să vin cu tine sus, mamă ? a întrebat el neliniștit.

— Încă n-ai mâncat, a spus Clive înainte de a avea șansa să răspund. Oricum, nu ai nimic de făcut. Mă ocup eu de ea.

Holul de la intrare era gol, nu se afla nimeni pe scări. M-am oprit, am privit în jur, apoi m-am întors pe jumătate.

— Michael...

A venit îngrijorat.

— Da ?

— Prietenul... prietenul tău... Am înghițit. O să mă creadă foarte nepoliticoasă. N-am avut politețea să-i spun la revedere. Poate mă scuzi.

Se uita oare Michael cu suspiciune la mine ? Dar nu avea cum să bănuiască ! Avea numai patru ani când a murit Johnny. A murit ? Cuvântul suna gol, sfidător.

— Se pare că domnul Murphy a plecat. Michael s-a uitat la întâmplare în jur, apoi repede la mine. Presupun că n-a vrut să ne incomodeze. Dar dacă îl văd îi transmit ce mi-ai spus.

— Mulţumesc, am murmurat. Şi, ţinându-mă de balustradă, m-am forţat să urc scările, fără să privesc nici măcar o dată înapoi.

Clive a plecat şi în cele din urmă am rămas singură. Mă durea capul. Nu durerea obişnuită surdă, grea, ci o durere feroce, obositoare, care îmi ardea ochii şi îmi bubuia în cap loviturile a o mie de ciocane. Şi acele ciocane îmi zdrăngăneau o melodie „Nu poate fi Johnny ! Johnny e mort. Nu poate fi Johnny ! iarăşi şi iarăşi, la nesfîrşit.

Poate dacă aş dormi puţin, m-aş scula şi aş descoperi că totul n-a fost decât un coşmar îngrozitor. Trebuia să fie ! Mi-am amintit de ceremonia simplă, solemnă care m-a unit prin căsătorie cu Clive. Dacă Johnny ar fi trăit, atunci n-aş fi fost cu adevărat soţia lui Clive... Slujba ar fi fost o parodie searbădă care nu însemna nimic. Ghemuită în pat, încă îmbrăcată, stăteam nemişcată, încercând să nu mă gândesc, aşteptând ca să treacă coşmarul.

Prin fereastra parţial deschisă puteam vedea formele întunecate ale florilor de pe verandă, cu bobocii legănându-se uşor de briză. Soarele apusese şi roşeaţa dispărând lent de pe cer, se contopea cu întunericul palid

al nopţii. Pe stradă se aprinseseră luminile şi de unde stăteam culcată puteam vedea, mai sus pe deal, cum se înşiră ca un lanţ de mărgele luminoase prin sat. Undeva jos s-a trântit portiera unei maşini şi am auzit voci guturale în conversaţie ; apoi cineva a râs.

Acel râs mi-a zgâriat urechile. Făcea ca totul să pară atât de normal, atât de obişnuit, pentru alţi oameni. Câte ore trecuseră de când stătusem cu Clive în hamacul din grădină ? Părea o viaţă întreagă. Acum, cu o bruscheţe înspăimântătoare, totul se schimbase şi Johnny...

Însă nu era posibil. Johnny era mort ! Era mort de unsprezece ani buni. Exista o piatră funerară pe mormântul lui, purtasem doliul de cuviinţă şi m-am semnat ca văduvă până ce am devenit din nou soţie.

Soţie ? Am atins locul din pat unde dormise Clive noaptea trecută. Asemenea lucruri nu se întâmplau oamenilor obişnuiţi. Uneori citisem în ziarele de duminică, mai senzaţionale, istorii stranii despre bărbatul care reapărea. Şi nu văzusem oare o piesă în care fostul soţ sau mai degrabă bărbatul real — o şantajase pe soţie să împartă o sumă bunicică din banii soţului ? Asemenea lucruri păruseră întotdeauna atât de exagerate, atât de exrem de imposibile — până acum...

Camera era plină de umbre. Am întins mâna și, orbecăind după veioza de la pat, am atins întrerupătorul. Lumina s-a aprins și caracterul neobișnuit, misterios, al unghere-lor întunecate a dispărut. Scrinul înalt și și-fonierul mare cu ușile pictate îmi dădeau o siguranță caldă.

Se putea să mă fi înșelat ? Unsprezece ani reprezintă o perioadă lungă și acest bărbat, cu care Michael s-a întâlnit din întâmplare, deși semănându-i izbitor de mult lui Johnny era, într-un fel, nu ușor de definit, diferit. Nu atât de mult ca înfățișare, cât ca expresie. Avea aceeași înălțime, mai lat în spate decât Johnny pe care-l știam, dar aceleași trăsături bine definite. Avea aceeași înfățișare de om trăit în aer liber, bronzat de soare. Mai în vârstă, bineînțeles. Dar exista ceva în configurația gurii, în proeminența hotărâtă a bărbiei, care nu-mi era familiară.

Poate era pur și simplu cineva care-i semăna în mod bizar lui Johnny...

Și chiar dacă voiam cu hotărâre ca acesta să fie răspunsul, știam că mă amăgeam cu speranțe false. Nu poți trăi șase ani cu un bărbat, așa cum am trăit eu cu Johnny, fără să-i cunoști fiecare cută a feței, fiecare inflexiune a vocii ; chiar și ticul nervos al sprâncenelor fusese familiar. În plus, văzu-

sem licărul de recunoaștere din ochii lui. Recunoaștere și neîncredere, ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor.

Însă eu trebuia să fiu cea neîncrezătoare ! Totul fusese atât de hotărâtor, de final, de categoric. Mi-am amintit compasiunea din ochii polițistului înalt, voinic, care îmi adusese vestea. Mi-am amintit tăcerea tainică din salonul de spital, după ce a plecat și amabilitatea surorilor, care nu puteau să înțeleagă că moartea lui Johnny era la fel de mult o ușurare ca și o durere.

Și totuși l-am iubit pe Johnny... Johnny, cel pe care-l știam eu, nu cel care devenise un jucător de noroc. Și în acea noapte, în timp ce zăceam trează în salonul lung de spital, am plâns în tăcere în pernă, deși știam că de atunci încolo întrebările, îngrijorarea se sfârșiseră.

Asta se întâmplase însă cu unsprezece ani în urmă, dar cele petrecute erau surprinzător de vii, încât fiecare detaliu din ceea ce părea o săptămână interminabilă era adânc gravat în memoria mea. Eram la spital, restabilindu-mă după o operație serioasă și faptul că nu mă puteam mișca, că aranjamentele au trebuit să fie lăsate în seama altora, a făcut ca zilele să-mi pară nesfârșite.

Eileen, sora lui Johnny, a fost aceea care a identificat oficial cadavrul. Nu că ar fi fost o nevoie reală de identificare. Poliția stabilea după rămășițele existente că era mașina lui Johnny. Ceasul de aur, gravat cu inițialele lui pe spate — ultimul meu cadou de ziua lui de naștere — se mai afla în mâna lui.

Trebuie că a murit instantaneu, mi-au spus ei. Și mai târziu, când am dat de un ziar cu o fotografie a accidentului pe prima pagină, am înțeles de ce. Mașina lui Johnny, condusă cu viteză, se ciocnise cu un automobil sport venind din partea opusă și ambele vehicule au luat foc, ambii șoferi fuseseră omorâți.

Singurul lucru pe care n-am fost capabilă să-l înțeleg a fost de ce se afla Johnny pe acea șosea anume. Drumul spre Bristol... Nu se ducea acolo în interes de afaceri. Era agent comercial, însă bătrânul domn Manzoni, care îl privea pe Johnny mai mult ca pe un fiu decât un angajat, nu fusese în stare să dea nici o explicație. Îmi amintesc că l-am vizitat după aceea în micul lui atelier care, la îndemnul lui Johnny, fusese extins la o fabrică prosperă ce confecționa reproduceri de mobilă veche.

— Ce făcea ? Bristol ! Bătrânul ridicase mâinile în sus într-un gest care trăda origi-

nea lui italiană. Uneori băiatul ăsta era atât de nesăbuit ! Nu înțeleg. Ar fi trebuit să fie la Manchester.

Loviturile de ciocan din cap au încetat pe neașteptate. Pentru prima oară mă gândeam cu luciditate și cu o logică înspăimântătoare. Drumul greșit... Poate mașina lui Johnny, dar nu Johnny înăuntru... Și dacă Jonny era în viață, atunci Clive nu era bărbatul meu, și n-ar mai fi fost niciodată. Aceasta era partea înspăimântătoare. O sentință de divorț, m-ar putea elibera, dar toată lumea știe cât de rigid se opunea biserica catolică de care aparținea Clive — divorțului, atât pentru partea nevinovată, cât și pentru partea vinovată. Clive urma preceptele bisericii sale cu fermitate și în afară de orice discuție. Dacă asta îl învăța, atunci asta credea. Și crezând în asta, nu va putea să se recăsătorească cu mine în timp ce Johnny trăia.

Acum tremuram — picioarele, mâinile, tot corpul îmi tremura. Nu putea fi adevărat ! Trebuie să fie un coșmar îngrozitor, înspăimântător. Poate că dacă continuam să-mi spun că a fost un vis, că totul era o închipuire, va dispărea așa cum dispar visele. Și dacă se întâmplă să mă întâlnesc cu acest — cum îi spunea ? — domnul Murphy... Dacă ajun-

gem față în față cu el din nou, voi găsi că licărul de recunoaștere a fost numai închipuire.

În orice caz, era ceva de la care nu mă puteam da în lături. Johnny sau nu... Trebuia să-l văd din nou.

Încet, m-am dat jos din pat și mi-am pus pantofii. Trebuie că arătam mototolită și nepieptănată, dar în acel moment nu îmi păsa. Michael mai e încă la masă, și Clive, care avea scrisori de scris, e în cămăruța de scris care se află lângă holul de la intrare. Și Johnny — sau domnul Murphy ?... Puteam să-i aflu camera numai întrebând-o pe Frau Cromer. Asta însemna să cobor. Dacă mă duceam repede, aș fi putut vorbi cu ea în timp ce Michael și Clive erau ocupați.

Grăbindu-mă pe coridor, am coborât liniștită scările. Frau Cromer era încă ocupată la recepție. Am așteptat până ce a terminat cu niște oaspeți, care se părea că tocmai sosiseră și apoi, cu șovăială, m-am dus la ea.

— Aveți vreun domn Murphy care stă aici ? Cu efort, am reușit să-mi păstrez vocea calmă. Puteți să-mi spuneți numărul camerei sale ?

A ridicat țanțoșă capul.

— Herr Murphy ? A plecat.

— Dar — nu, mai e aici. Am vorbit cu el la cină.

— Am avut numai un oaspete cu acest nume. S-a uitat la mine cu reproș. Adică canadianul — da ?

Johnny nu era canadian, dar crescuse în acea țară. O privise ca pe patria lui.

Am dat din cap.

— Da, Domnul Murphy din Canada.

Ea a închis registrul și încrucișând mâinile și-a supt buzele subțiri.

— Herr Murphy a plecat, a repetat ea. A plecat — poate acum cinci minute, poate zece.

— N-a... n-a întrebat... Mi-am înghițit întrebarea. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— I-am făcut chiar eu formele. A primit o scrisoare, din câte am înțeles, și a trebuit să plece imediat. I-am simțit ochii pătrunzători cercetându-mă cu suspiciune. E vreo problemă ?

— Nu. Am schițat un zâmbet forțat. Nimic.

Și am urcat scările în grabă.

Colecţia „**ROMANTIC**“,
vă propune să uitaţi pentru
o clipă cotidianul. Ea vă
oferă tandreţe, pasiune,
seducţie, vă antrenează
într-o lume fermecată
în care vă veţi trăi visele
şi vi se vor confirma
cele mai luminoase speranţe.

CAPITOLUL VI

Dacă aş fi avut nevoie de dovadă, asta era. Domnul Murphy sau John Reynolds... Numele era diferit, însă era una şi aceeaşi persoană. De ce altceva ar fi plecat aşa în grabă ? Era evident că nu-şi planificase să plece atât de repede şi scrisoarea fusese folosită pur şi simplu ca o scuză. Ceea ce putea însemna numai un lucru — că, văzându-mă, fusese pentru Johnny un şoc atât de mare, cum fusese pentru mine vederea lui.

Înapoi în camera mea, am început să mă plimb nervoasă de la un capăt la altul al ei. Înainte, înapoi şi iar înainte... Nimic din ce-i spusese Michael nu putea să-l prevină pe Johnny câtuşi de puţin. Fusese o întâlnire întâmplătoare. Fără îndoială se prezentase cu numele lui mic şi, era clar că-l ştia pe Clive cu „Domnul Petterson", dedusese probabil că „Petterson" era şi numele de familie al lui Michael. Nu era surprinzător că nu se recunoscuseră. Unsprezece ani sunt o perioadă lungă şi tânărul înalt şi subţire semăna

prea puțin cu țâncul pe care îl cunoscuse Johnny.

Dar, Dumnezeule ! de ce făcuse asta ? De ce plecase și mă lăsase așa ? Brusc, frica a făcut loc mâniei. Mi-am amintit anii lungi solitari, înainte de a-l întâlni pe Clive ; minciunile pe care i le spusesem lui Michael în încercarea de a-l reabilita pe tatăl pe care abia și-l reamintea. Și, în timp ce plantam conștiincioasă flori pe cei doi metri de pământ care credeam că sunt ultimul lui loc de odihnă, Johnny cutreiera lumea — fără nici o responsabilitate, lipsit de orice grijă.

Cum reușise să simuleze moartea ? fusese cineva în mașină. Și dacă acea persoană nu era Johnny, ce corp identificase Eileen drept cel al fratelui ei ? Pentru poliție identificarea fusese numai o simplă chestiune de rutină, dar nu pentru Eileen. O văzusem după ce se întorsese de la acea dureroasă datorie și fața ei albă, palidă de suferință, mi s-a gravat în memorie.

Și când noi, ca niște caraghioși, ne făceam de râs cu coroanele și doliul nostru în încercările noastre de a nu ne lăsa pradă deznădejdii, Johnny râdea. Nu avea de unde să știe exact ce se întâmpla, dar ne cunoștea... Datorită acestui fapt și-ar fi putut face o imagine destul de precisă a situației.

De ce ? De ce ? De ce ?

Am bătut cu pumnul încleștat în lemnul tare al scrinului înalt. Avusesem momentele noastre mai bune și mai rele, însă fusesem întodeauna sigură că, în ciuda tuturor lucrurilor, mă iubea. Mi-am amintit de solicitudinea lui când stătea alături de mine în salonul spitalului în seara operației mele ; mi-am amintit cum blestema că trebuie să plece în acea deplasare de afaceri la Manchester.

Vreo altă femeie ?

Nu, nu era genul lui Johnny. Singura lui iubire a fost pentru pachetul de cărți ; singura lui întâlnire a fost cu book-makerul la hipodrom.

Atunci de ce făcuse așa ceva ? Ca să plece cu atâta calm din viața mea ! Să-l părăsească pe Michael, pe care întotdeauna îl răsfăța cu afecțiune ! Nu avea sens. Deținea, de asemenea, un serviciu care îi plăcea. Bătrânul domn Manzoni nu l-ar fi putut trata mai bine, chiar dacă ar fi fost partener cu el la firmă. Într-adevăr, cu timpul ar fi putut deveni partener. Spiritul lui întreprinzător transformase rapid ceea ce fusese un atelier îmbâcsit, plin cu mobilă veche, într-o mică dar eficientă fabrică. Și bătrânul a apreciat acest lucru.

Plecase și mă lăsase nu numai pe mine, dar și orice alte responsabilități. Nu-i păsase ? Trebuia să-și fi dat seama că exista posibilitatea să mă recăsătoresc. Poate că nu i-a păsat. Ei bine, ar fi putut să acorde un gând situației jenante în care m-ar fi găsit dacă faptele adevărate ar fi apărut la lumină vreodată. Acum Clive și cu mine... Oh ! era o situație îngrozitoare și dacă Clive ar fi aflat...

Oare Clive trebuie să știe vreodată ? Johnny sau domnul Murphy, cum își spunea — plecase ; plecase din viața mea la fel de bine cum plecase și în urmă cu unsprezece ani. O întâlnire scurtă... Nu se spusese nimic, așa că Clive n-ar putea avea vreun motiv de suspiciune. Și dacă nu suspecta nimic, nu era nimic de câștigat, în sens material, dacă-i spuneam. Va fi o povară pe conștiința mea — da, dar mai bine asta decât să forțez o decizie înfricoșătoare lui Clive, a cărui viață era guvernată nu numai de conștiința sa, ci și de preceptele unei religii severe.

S-au auzit pași pe coridor. Apoi ușa camerei mele s-a deschis încet și o scândură a scârțâit în timp ce Clive căuta pe pipăite drumul spre fereastră prin întuneric. A bâjbâit cu obloanele și s-a auzit cum se lovește de lemn când s-a depărtat cu stângăcie astfel încât să permită unui fascicol de raze ale lunii să lumineze camera întunecată. Unul

din obloane i-a scăpat din mână, dându-se înapoi şi l-am auzit cum a inspirat adânc în timp ce, fixându-l, se uita în jos să vadă dacă zgomotul m-a deranjat. Scândurile au scârţâit din nou când s-a strecurat cu precauţie spre pat.

— Linda, a zis el delicat.

Nu m-am mişcat.

— Linda ! a repetat. Eşti trează ?

Din nou n-am mişcat. Puteam să-i simt răsuflarea pe obraz când, aplecându-se peste mine, mi-a atins uşor umărul ; apoi, crezând că dormeam cu adevărat, s-a ridicat în picioare şi a început să se dezbrace în tăcere.

În tăcerea camerei întunecate foşnetul hainelor scoase şi aşezate pe spătarul unui scaun suna indecent. Mi-am îngropat şi mai adânc faţa în pernă. Asta nu era adulter, ci bigamie ! Şi bigamia era o infracţiune. Care era pedeapsa ? Clive ar trebui să ştie. Micile zgomote care în timpul celor douăsprezece luni ale căsătoriei noastre deveniseră familiare, încetaseră în seara aceasta să mai constituie o rutină şi le ascultam cu curiozitate, aşa cum o făceam în prima noapte a lunii noastre de miere. Am auzit zgomotul monedelor în timp ce Clive, scoţând mărunţişul din buzunare, îl aranja ordonat în grămezi pe noptieră. Totdeauna făcea asta, era o par-

te a ritualului nocturn de a se pregăti de culcare. Ușa șifonierului a scârțâit și știam că orbecăia cu umerașele. Apoi a urmat foșnetul hainelor ce erau împăturite, succedat de scrâșnetul unui scaun pe dușumea. S-a deplasat în picioarele goale, târșâindu-le peste scândurile pardoselii.

Mi-am afundat fața și mai adânc în pernă. Cu toate acestea, în ochii lumii mai eram încă soția lui Clive. Nimic nu s-a aschimbat, mi-am spus, în timp ce patul a scârțâit sub greutatea lui, cu excepția faptului că acum cunoșteam adevărul. Dacă aș fi putut numai să împart această cunoaștere cu Clive ! Dar nu îndrăzneam.

Unde era Johnny acum ? Probabil că alerga cu mașina prin noapte, punând o distanță între el și mine. Un lucru era cert — în viitor nu voi mai avea liniște sufletească, pentru că oriunde m-aș fi dus, sau orice aș fi făcut, mă voi simți neliniștită, niciodată nu mă voi mai simți în siguranță. Mă voi uita întotdeauna în urmă, cu teama că **el** va fi acolo, că, pe neașteptate, coșmarul va deveni realitate.

M-am întors și, pe întuneric, am simțit mângâierea plină de gentilețe a mâinilor lui Clive. Brusc, toată teama, toată tensiunea ultimelor ore a cedat locul unui val de emo-

ție. M-am agățat de el cu o intensitate disperată.

— Te iubesc, i-am șoptit. Orice s-ar întâmpla — da, te iubesc cu adevărat.

Și, în alinarea caldă a brațelor sale, am căzut în cele din urmă într-un somn ușor agitat.

Micul dejun ne-a fost trimis sus în cameră și l-am luat pe veranda largă care înconjura hotelul. Aici sus mai eram încă în umbră, deși lumina puternică a soarelui de august arunca o fâșie de raze orbitoare peste stradă, astfel încât pervazul părea că tremură și frunzele copacilor deveneau translucide. Era liniște aici și, feriți în spatele balustradei sculptate, parțial îmbrăcate de flori, mă simțeam ferită de ochii indiscreți. Era stupid, pentru că singurii ochi de care aveam motiv să mă tem se aflau probabil acum la o sută, poate două sute de mile depărtare.

Cafeaua era bună. I-am turnat lui Clive o a doua ceașcă și luând-o, el s-a lăsat pe spate analizându-mă pe mine și împrejurimile în mod aprobator.

— Spune-mi, Linda... Și-a ridicat picioarele pe marginea scaunului. Care este secretul unui mic dejun continental ? Totdea-

una cred că este cea mai bună masă a zilei — cu condiția ca chiflele să fie calde și multe. Și totuși, dacă mă trimiți la birou fără costiță și ouă, m-aș simți numai pe jumătate sătul.

Am râs.

— Sunt toate astea... Soarele și florile și munții — astea fac să aibă un gust bun. Și probabil că e numai o părere, dar totdeauna am considerat că e mai bună cafeaua când o bei din cănile astea groase.

— Nu e părere. Ce zici, Linda, cumpărăm un set pentru micul dejun să-l ducem acasă? Sigur vom trece prin unele orașe cu magazine decente și îl vom împacheta să reziste.

Acasă ? Chiar și cuvântul emana căldură și suna îmbietor. Poate că în siguranță acelor ziduri familiare, printre lucrurile cunoscute pe care le posedam, voi găsi o modalitate să mă izolez de trecut, să-l exclud.

— Dacă luăm mașina de la reparat acum de dimineață... Mi-am umezit buzele... ce facem în continuare ?

— Da, m-am gândit că am putea să mergem mai departe pe **Alpenstrasse.** Trece de-a dreptul prin Alpii Bavarezi și trebuie să fie una din șoselele cele mai lungi prin munții din Europa. Uite... A scos o hartă din bu-

zunar şi, dând la o parte tava pentru micul dejun, a întins-o pe masă. Leagă Lindau cu Berchtesgarden şi dacă intrăm pe ea aici, la Garmisch-Partenkirchen... A fixat cu degetul locul jumătăţii estice şi să vizităm regiunea din jurul Berchtesgarden. Se zice că Romson e un loc plăcut şi cred că e un hotel bun acolo. Am putea chiar să trecem în Austria şi să petrecem câteva zile la Salzburg...

— Clive, te rog... Vocea îmi tremura... n-am putea să mergem direct înapoi acasă ?

A crezut că glumesc.

— Am putea, dar nu ne vom duce ! Ştiu că m-am purtat cam ca un urs când am ajuns aici, însă n-a fost prea rău. Nu mai fac excese de viteză — promit. Şi a început din nou să studieze harta.

— Dar, Clive, vorbesc serios. Vreau să merg acasă.

— Fii atentă, aş putea să mă iau după ce spui şi atunci... A riscat să-şi ridice privirea. Ei ! Cred că eşti serioasă.

— N-am fost niciodată mai serioasă în legătură cu ceva. Hai să scurtăm vacanţa.

— S-a încruntat.

— Dar nu aveam de gând să mergem acasă decât peste zece zile.

Încă zece zile de nelinişte... Şi mă întreb tot timpul dacă suntem pe urmele lui Johnny, dacă-l ajungem din urmă în satul următor şi dacă dăm nas în nas cu el la viitorul hotel.

— Am putea merge înapoi direct spre coastă, am spus cu ardoare. Excursia noastră nu a fost exact un succes şi — ei bine, ştiu că sună stupid, dar aş prefera să fiu acasă.

— Stupid ! Puţin spus. S-a ridicat brusc şi, întorcându-mi spatele, s-a aşezat ferm cu coatele pe balustrada verandei, privind fix spre panorama crestelor munţilor. Ştiu că se gândea la Grecia şi la vacanţa pe care o proiectase şi dacă era supărat, nu puteam să-l acuz.

— Îmi pare rău, i-am spus jalnică. Dar, Clive, nu mi-am dorit nimic mai mult decât asta.

Şi-a întors capul pe jumătate.

— Nu-mi ascunzi oare ceva ? Adică după ieri seară, când ai leşinat — nu eşti bolnavă ?

— Nu.

— Şi Michael — te-ai gândit şi la el ? N-o să fie încântat de această idee ridicolă.

Mă gândeam la Michael — şi la Clive... Viitorul lor, ca şi al meu, era în joc şi tot ce voiam era să pun marea între noi trei şi Johnny.

— Te rog, Clive... Nu pot să-ți explic, dar am o premoniție.

— Premoniție ! Linda, credeam că ai mai multă minte.

— Nu-ți dai seama ? Totul a mers pe dos. La început vremea și mașina care ne-a făcut necazuri, apoi accidentul — oh ! știu că n-a fost grav, însă doctorul a spus că ai făcut un atac de inimă. Apoi ieri seară am leșinat... Și nu mi s-a mai întâmplat așa ceva înainte. Dacă mergem mai departe, sunt sigură că ne așteaptă ceva mai rău, Clive... Vocea mi s-a sugrumat. Am pus tot ce aveam în această din urmă rugăminte disperată. Nu sunt presupuneri sau imaginație. Știu ! **Știu** pur și simplu că se va întâmpla un dezastru. Te rog, dacă mă iubești — să ne întoarcem acasă. N-am să te mai rog altceva.

Surpriza s-a transformat în îndoială. M-a luat de braț și m-a dus cu gentilețe la un scaun. Micile cute de supărare care îi brăzdaseră obrazul dispăruseră și în locul lor am văzut numai îngrijitoare.

— Uite ! cafeaua s-a răcit, dar bea numai puțin. Mi-a umplut o ceașcă pe jumătate, apoi mi-a pus-o între degetele care-mi tremurau. Acum, fără alte istericale. E o idee absolut nebună, dar evident că nu te vei simți fericită dacă continuăm călătoria.

— Și — atunci mergem acasă ?

— Nu-mi dai posibilitatea unei alte opțiuni.

— Când putem porni ?

— Mă duc la garaj imediat și, dacă mașina e gata, plecăm într-o oră. S-a uitat la mine, încă uluit. Ești satisfăcută ?

Am încuviințat din cap.

Michael a intrat în timp ce împachetam.

— Ce e chestia asta ? Să mergem acasă ! S-a așezat pe marginea patului uitându-se la mine, nu cu supărare, cum m-aș fi așteptat, însă cu un anumit aer de detașare speculativă. Clive mi-a spus de premoniția pe care o ai dar — de ce, mamă, doar nu te aștepți să cred povestea asta ?

— Se întâmplă să fie adevărul curat. Evitându-i cu grijă ochii, m-am concentrat pe făcutul bagajului. Poate că sunt proastă, dar deja prea multe lucruri ne-au mers prost, încât cred că vacanța e compromisă.

S-a așternut o lungă tăcere. Voiam să-mi ridic privirea, dar nu îndrăzneam. În schimb am băgat o pereche de pantofi într-o pungă de plastic și am pus-o bine într-un colț al valizei ; apoi papucii și câțiva ciorapi și sacoșa plină cu batiste. Și Michael tot nu răs-

pundea. Ședea foarte calm, cu mâinile odihnindu-i-se pe genunchi, cu coatele scoase în afară într-o atitudine aproape agresivă. Știam că mă observa, nu nepăsător, ci cercetându-mă iscoditor. Ar fi fost mai ușor dacă ar fi fost supărat sau tulburat, cum mă așteptam să fie. Această tăcere semnificativă era ceva ce nu anticipasem deloc.

— Să nu-ți imaginezi că o fac cu inima ușoară. Trebuia să rup într-un fel tăcerea. Însă sunt sigură că asta trebuie făcut și când vom fi acasă...

— Mamă... Vocea lui, aspră și straniu de rece, mi-a întrerupt cuvintele incoerente. De ce fugi ? El a plecat.

Camera a părut brusc foarte tăcută.

— A plecat ? Ce — cine, vrei să spui ?

— Prietenul tău, domnul Murphy.

Făcând eforturi m-am forțat să continui împachetatul. Am așezat cămașa lui Clive în valiză și i-am netezit cu grijă cutele. Apoi am luat o rochie de-a mea și am împăturit-o cât mai mic. În numele a tot ce era mai minunat, ce îl făcea pe Michael să suspecteze că domnul Murphy și cu mine ne-am fi întâlnit vreodată ? Deși nu-mi ridicam privirea, știam că mă observă, așteptând vreun indiciu care să trădeze surpriza, sau poa-

te alarmarea. Trebuie să-mi păstrez calmul și să fac pe inocenta.

— Nu știu despre ce vorbești, i-am spus cu asprime prefăcută. Și te rog, Michael, dă-te jos de pe pat. Murdărești cuvertura.

Nu s-a sculat.

— Nu sunt tâmpit, mamă. Ți-am văzut chipul când a venit lângă masă — și după aceea să leșini așa... În plus, Frau Cromer mi-a spus că ai întrebat de el.

— Voiam să-mi cer scuze, dacă trebuie să știi. Am trântit cu supărare capacul valizei. Și, Michael, zău că...

— Și ai vorbit mai târziu câteva minute despre scrisoare — da, mi-a spus. Însă Frau Cromer era ocupată și nu și-a dat seama că nu putea fi vorba de o scrisoare care l-a chemat în altă parte. Cel puțin nu o scrisoare care tocmai fusese primită pentru că ieri nu a fost poștă. A fost duminică — îți amintești ? S-a întors spre mine pe neașteptate. Mamă, cine e omul ăsta ?

— De unde să știu ? Acum dacă vrei să duci valiza jos...

— Pentru că am sentimentul ciudat că ne-am întâlnit înainte. Ochii lui Michael îmi iscodeau chipul, cu curiozitate, scrutător, in-

terogativ. E straniu, dar când l-am întâlnit la barul de lângă lac mi se părea vag familiar, ca prin ceață. Apoi când am văzut că l-ai recunoscut, de asemenea... A venit pe la noi acasă când eram copil ?

— Ce idee ridicolă.

— Nu e așa, a spus el încet. Dacă aș putea măcar să-mi amintesc. Mamă, cred că ți-e teamă de ceva ! De Clive că va afla ? De aceea vrei cu nerăbdare să ajungi acasă ? A luat valiza. Foarte bine, am reținut ideea ! Întrebările nu sunt bine venite. Dar cu cât mă gândesc mai mult la asta... S-a oprit în ușă și s-a uitat la mine... sunt tot mai sigur că l-am văzut undeva.

După ce Michael a plecat, am rămas în picioare un moment, încercând să-mi recapăt calmul într-o oarecare măsură. Avea numai patru ani când Johnny a fost omorât — sau se presupunea a fi fost omorât — așa că nu putea să-și amintească. Desigur, văzuse întâmplător fotografii cu tatăl său — nici una din ele deosebit de bună, toate prezentând un bărbat mult mai tânăr în aparență decât străinul pe care-l întâlnise la lac. Dacă ar fi făcut legătura între acest străin și tatăl lui care era mort... Dar o asemenea idee nu-i va trece niciodată prin cap ! Când vom ajunge

acasă voi căuta toate fotografiile și le voi distruge — una câte una.

Mi-am luat poșeta. O ultimă privire în jos, prin cameră să văd dacă n-a rămas ceva, apoi am închis ușa și am coborât. Clive aranja deja bagajul în portbagajul mașinii.

După cinci minute ne aflam pe drum. Mașina a intrat pe șoseaua principală și Oberwald a rămas în urmă, cum îmi închipuiam cu naivitate, pentru totdeauna. Nu bănuiam că mă voi reîntoarce curând.

Și încă într-o companie stranie.

CAPITOLUL VII

Deci, în sfârşit se terminase... Acum, când mă gândesc în urmă la ea, mi se pare că acea călătorie lungă a fost o mie de mile de nesfârşită teamă. Spaimă că s-ar fi putut să fi luat acelaşi drum ca Johnny şi că, în loc să scăpăm, mergem pe urmele lui. Mă îngrozeam de fiecare loc unde opream, în fiecare restaurant scrutam chipurile din jurul meselor, cu sufletul la gură şi plină de spaimă. Pericolul mă pândea din umbră şi, în cursul acelei întregi călătorii lungi, n-am putut să mă relaxez nici un moment, pentru că tot timpul anticipam posibilităţi care din fericire nu s-au întâmplat.

Fără incidente sau necazuri de vreun fel, ne aflam acasă. Şi acasă n-a părut a fi niciodată atât de bine. Locuim la liziera lui Epping Forest, în Twitten Green, într-o casă spaţioasă, în stilul aşa zis din perioada Regenţei, care era tot atât de nouă ca şi căsătoria noastră. Era plasată la o distanţă bună de drum, înconjurată de o grădină îngrijită şi avea privelişte spre o alee de castani

care ducea spre o piațetă triunghiulară din Green. Dincolo se afla pădurea.

În acea noapte am dormit liniștită pentru prima oară de când începuse toată problema. Un somn lung, adânc. Și când m-am trezit, Clive deja îmbrăcat, așeza o tavă cu micul dejun pe noptieră. Am clipit și încet m-am așezat în capul oaselor.

— Pentru mine ? De ce, Clive... Nu mai pregătise niciodată micul dejun înainte. Dar ce oră e ?

— Aproape zece.

— Zece ! Am exclamat eu. Și m-ai lăsat să dorm ? De ce nu m-ai trezit ?

— Nu-i nici o grabă — oficial mai suntem în vacanță, știi ? Te simți bine ? Mi-a pus tava în poală. Mă tem că costița e cam pătrunsă, dar nu m-am priceput niciodată la gătit.

Costița era mai mult decât pătrunsă — se zgârcise toată și oul fusese prăjit până se solidificase. Dar, cu toate astea, mâncarea a fost gustoasă. Eram acasă ! Și nimic altceva nu conta. Oberwald... Johnny... Se contopeau în ireal, ca un vis și pentru moment puteam pretinde că nu existaesră. Dormitorul familiar, mobilat cu lucrurile mele personale, îmi dădea o senzație de securitate și am început să mă întreb de ce fusesem atât de înfrico-

șată. M-am așezat într-o poziție mai confortabilă și când am sorbit din cafea, o stare de spirit de automulțumire, plină de încredere, m-a cuprins.

Deci o făcusem ! Pusesem Canalul Mânecii între mine și coșmarul care îmi înnegurase acele zile însorite bavareze. Și acum că eram de cealaltă parte a Canalului, de ce să-mi fie frică ? Johnny plecase atât de în grabă, încât era evident puțin probabil ca el să mă caute, chiar dacă știa unde. Cât despre propria conștiință... Cu o asemenea miză scrupulele erau un lux pe care nu mi-l putem permite.

— E bine acasă, am spus, uitându-mă în jur prin camera mare, luminată de soare. Apoi l-am privit pe Clive, care era îngrijit și pus la punct, deși îmbrăcat cu ceea ce el numea hainele de grădinărie. Și subit, am simțit că nu fusesem niciodată plecată de acasă. Dragul meu, îmi pare rău că am fost ca o proastă în ultimele zile. Și acum — micul dejun în pat ! Nu merit tot acest răsfăț.

— Arăți deja mai bine. Faptul că am întrerupt excursia nu a fost cine știe ce necaz, însă am fost îngrijorat în legătură cu tine.

— Îngrijorat ?

— Da, a zis Clive încet. Foarte îngrijorat. Nu e felul tău să intri în panică.

Am inspirat adânc.

— Pe cuvânt, Clive, ce expresie ciudată ! N-am intrat în panică. Sentimentul pe care l-am avut — premoniția că se va întâmpla ceva — m-a făcut să fiu neliniștită, asta a fost tot.

— Cred că ai fost disperat de înfricoșată. Toată călătoria noastră lungă spre casă... S-a încruntat, nedumerit... și abia ai scos un cuvânt.

— Îmi pare rău.

— Dar nu numai tu. Și Michael. A fost aproape la fel de tăcut.

Un sâmbure de teamă s-a ivit în noua mea mulțumire regăsită.

— Sigur, e de înțeles. Vreau să spun, să se reîntoarcă acasă atât de neașteptat... Mi-am mușcat puțin buza. Nu te așteptai, cred, să danseze de bucurie.

— Ăsta-i lucrul care dezorientează, cel puțin pe mine. Clive s-a așezat greoi pe marginea patului. Mă așteptam la proteste vehemente pentru că a fost smuls din munții lui dragi, însă băiatul nu s-a plâns mai deloc. Și n-a fost numai faptul că pleca din Oberwald. Era preocupat și de altceva.

— De ce ?

— Sunt sigur de asta. Când ai trecut tu să conduci în locul meu, am avut posibilitatea să-l studiez. N-ai observat ce liniştit stătea în spate în maşină ? Şi cum şedea şi privea fix în gol pe fereastră, ca şi cum ar fi fost cu gândurile la distanţă de mile ?

Era numai imaginaţie dar brusc mi s-a părut că aud ecoul vorbelor lui Michael, la distanţă, însă înfricoşător de clare. „Cine e el ? Dacă aş putea să-mi amintesc... Cine e el, mamă ? Şi, pentru o clipă de frenezie, m-am temut că şi Clive putea să le fi auzit ! Dar nu s-a produs nici o schimbare în expresia lui, în atitudinea lui, care să arate că prinsese şoaptele tremurătoare ce păreau să se reverbereze în tăcerea camerei.

— Bănuiam că Michael era bosumflat. Vorbeam cu o nonşalanţă controlată. Şii cum e când lucrurile nu se întâmplă cum vrea el.

— Nu cred, dar... Clive a ridicat din umeri... orice ar fi fost o să-i treacă cu timpul. Şi, Linda, sunt de acord cu tine. Mâna lui a atins-o pe a mea dezmierdător. E bine acasă.

Dimineaţa a trecut cu o viteză incredibilă. Era dificil acum să crezi că fusesem vreodată plecaţi sau că văzusem măcar acea scrisoare sau acel chip în oglindă ; că Johnny — sau

fantoma lui — îmi tulburase cândva viața. Totul era exact cum fusese în fiecare zi în ultimele douăsprezece luni. Rapid și cu ușurință, am intrat în rutina familiară, reluându-se îndeletnicirile vieții noastre de toate zilele. M-am dus cu mașina la magazine și am umplut-o cu provizii, apoi din nou înapoi în bucătărie și m-am grăbit, pentru că se făcuse târziu, să pregătesc un prânz rece.

Fereastra era larg deschisă și din grădină venea bâzâitul cunoscut al mașinii de cosit și mirosul dulce al ierbii proaspăt tăiate. Puteam auzi ciripitul păsărelelor ; un sunet obișnuit care constituia o parte a bucuriei de a fi acasă, deoarece locuind atât de aproape de pădure, grădina era adesea la fel de zgomotoasă ca o colivie mare pentru păsărele. Astăzi aceste lucruri mici — cele obișnuite — căpătau o semnificație specială.

Poate că nu se întâmplase defel. Figura fantomă era acum atât de îndepărtată, pericolul părea atât de la distanță, ca și Oberwald-ul însuși. Era imposibil de crezut că ceva ar putea distruge cursul egal al lumii familiare care era acum viața mea ! Johnny — dacă fusese Johnny cu adevărat — era undeva departe de tot ; Clive nu avea motive să suspecteze ceva, dar Michael...

Da, cu Michael era o altă problemă. Îl recunoscuse în mod vag pe Johnny, fără să știe de unde, ori când, ori ceva despre el. Dacă ar fi fost capabil să dea un nume chipului — aici era pericolul.

M-am spălat pe mâini și apoi am luat un prosop și m-am șters, deliberat încet. Prânzul va întârzia, însă Clive mai era ocupat în grădină. Oricum, aveam ceva de făcut și încă fără întârziere. Am urcat în grabă scările.

Cufărul fusese băgat în debara. L-am tras afară. Era vechi și zdrențuit. Pe o etichetă, pe jumătate dezlipită, era scris de mâna mea vechiul meu nume — **Doamna Linda Reynolds.** Numele mi se părea la fel de nefamiliar ca și o rochie lepădată. Amu smuls-o și apoi am deschis cu forța cufărul.

Nu era nimic de valoare înăuntru. În cea mai mare parte suveniruri, pe care îmi lipsea curajul să le arunc — primul pantof al lui Michael, câteva programe de teatru, potcoava de argint de la prăjitura mea de nuntă, un ceas vechi care-i aparținuse tatălui meu. Am răsturnat conținutul pe podea, căutând cu încordare singurul lucru care conta.

Și apoi am găsit — un portofel vechi cu câteva fotografii înăuntru. Lăsându-mă pe vine le-am împrăștiat pe jos. Nu erau fotografii de studio, ci instantanee vechi, cele

mai multe făcute într-un stil de amator, câteva puţin neclare ca şi cum aparatul se mişcase. Din aceste fotografii Johnny mă privea, mai subţiratic şi cu un aer mult mai tineresc la înfăţişare, decât bărbatul pe care-l văzusem la Oberwald şi care-i semăna totuşi înspăimântător de mult.

Am parcurs toate fotografiile una câte una, tremurându-mi degetele. Acum nu era timp pentru emoţii ; şi nici chiar pentru amintiri. Erau oare toate ? Fotografiile de la nunta noastră, câteva făcute în timpul lunii de miere, una a lui Johnny cu Michael în braţe... Dar unde era acea fotografie care îmi plăcea şi realizată când fusesem în Scoţia ? Intenţionasem întotdeauna să o dau la mărit şi înrămat. Nu era printre acestea. Şi apoi mi-am amintit brusc.

Michael !

O clipă am rămas încremenită de teamă. Da, era la Michael. Se rugase de mine să i-o dau când alegeam din lucrurile mele pe cele pe care să le iau la noua locuinţă din Twitten Green. Şi dacă Michael o mai avea încă... Ochii lui ageri ar putea îndepărta similitudinea dintre bărbatul din fotografie şi străinul întâlnit la Oberwald şi dacă îşi dădea seama... Cum să pot să dau o explicaţie despre ceva ce nici eu nu înţelegeam ? Şi

dacă va afla ce știu se va mulțumi să tacă din gură ? Nu. Michael avea resentimente față de intrarea lui Clive în viețile noastre și nu i-ar fi părut rău dacă ar fi eșuat căsătoria noastră.

M-am ridicat repede și am împins cufărul la loc. Rupte în bucățele mici, fotografiile se împrăștiaseră pe podea — o grămăjoară tristă și jalnică de amintiri. Le-am cules și le-am băgat în buzunar. Trebuia să găsesc fotografia care lipsea ! Michael era plecat, așa că aveam o ocazie bună. Am traversat holul și am intrat în camera lui.

Camera lui Michael, la fel ca Michael însuși, era într-o dezordine care te înfuria. Existau o mulțime de dulapuri și rafturi pentru orice, dar nimic nu era la locul lui — decât dacă mi-aș fi dat osteneala să le pun eu. Cărți și hârtii împrăștiate pe fiecare poliță sau pervaz, cămașa de ieri aruncată pe podea și valiza, numai parțial despachetată, mai stătea încă deschisă pe pat.

De unde să încep să caut ? O fotografie era un lucru mic în acest talmeș-balmeș de cărți și haine și unde se acumulaseră nenumărate hobby-uri. Am deschis sertare, am scotocit printr-o grămadă de hârtii, punând de-a valma lucrurile de pe rafturile deja în dezordine. Trebuie să fie undeva acolo ! Însă

degetele mele nervoase nu au descoperit nimic.

Am făcut o pauză, extenuată, şi m-am uitat prin jur. Presupunând că Michael o mai avea, fotografia trebuie să fie băgată într-un loc mai ferit. Unde ? În birou, în scrinul cu sertare, prin rafturile de pe perete... Am căutat şi răscăutat prin toate aceste locuri. Nu mai aveam altundeva să caut.

Tot ce puteam face era să sper — şi să mă rog ! — că se pierduse şi că ce nu găsisem eu, n-o să găsească nici Michael.

Am auzit vocile când coboram pe scară — vocea lui Clive şi cea a surorii sale, stridentă şi aspră. Instinctiv am încetinit pasul. Eficientă şi sigură pe sine, Amy avea nefericitul talent de a mă irita chiar şi când încerca să fie plăcută. Astăzi era prefăcută ca o felină.

— N-am auzit vreodată ceva atât de ridicol ! Uşa salonului era puţin întredeschisă şi deşi n-o puteam vedea, vocea i se auzea clar. O premoniţie, auzi ! Şi tu, supus cum eşti, ţi-ai întrerupt excursia şi ai venit acasă ! Chiar aşa, Clive ?

M-am oprit brusc.

— Pare stupid când pui problema astfel, l-am auzit pe Clive spunând. Dar n-ai fost de față. N-ai văzut-o. Era ca un copil înspăimântat.

— Sau ca un bebeluș răzgâiat. S-a auzit hârâitul scrumierei pe masa furniruită când Amy și-a stins mucul țigării. Mă surprinzi, Clive ! Ești ca o cârpă în mâinile ei.

Ah ! Acum vorbea gelozia monstrului cu ochi verzi. Amy nu-mi iertase câtuși de puțin că mă căsătorisem cu fratele ei iubit și că astfel o înlăturasem de la conducerea gospodăriei și vieții lui.

— Nu prea e drept. Era o notă de stânjeneală în vocea lui Clive. Își băgase ideea asta stranie în cap și se montase într-atât încât m-am îngrijorat.

— Așa e firea ei. Cu toane ! a trântit-o Amy. Am văzut asta pe chipul ei de prima oară când ai adus-o acasă. Din această cauză am fost atât de îngrijorată când ai lansat bomba — că vrei să te căsătorești cu ea.

Domnul să te aibă în pază, Amy ! am murmurat în surdină. Dar ce spui de micul discurs siropos pe care l-ai rostit când ne-am logodit, spunându-mi cu câtă bucurie mi-l dădeai pe fratele tău în grijă ? Totdeauna suspectasem ce simțea Amy, dar până acum nu o auzisem să o spună în cuvinte.

— ...nu merge cu diferența asta de vârstă dintre voi, spunea ea. Aproape cincisprezece ani, nu ? Bănuiesc că o plictisește faptul de a avea un bărbat mai în vârstă. E de înțeles, dar nu te flatează deloc și cum o să simtă în zece ani ? A fost o greșeală să crezi că vei putea vreodată...

Tăcere. O tăcere bruscă, pe când deschideam ușa, și am intrat în salon. Clive s-a răsucit surprins, însă Amy, care ședea satisfăcută pe sofa, nu arăta câtuși de puțin perturbată.

— Deci te-ai întors, mi-a spus ea adoptând cel mai dulce surâs.

— N-am auzit soneria de la ușă. Chipul lui Clive m-a făcut să-mi înfrânez mustrarea pe care voiam să o rostesc și în schimb am întrebat : Nu funcționează ? Sau poate Clive te-a văzut că vii și ți-a dat drumul înăuntru.

— Am intrat singură, draga mea. Cred că nu te deranjează ? A scos din geantă cheia pe care i-o împrumutasem și a aruncat-o pe masă. M-am gândit că e nevoie de udat grădina cât sunteți plecați. Ca să vă găsesc acasă acum... Ce surpriză ! Ce surpriză !

Amy se comporta în genul ei calm, surâzător. Nici un semn de ghearele ei feline, care fuseseră ascuțite pe seama mea. Deși era mai în vârstă decât Clive, îi semăna ca

înfățișare, la fel de îngrijită, la fel de cochetă. Părul argintiu-cenușiu îl purta drept, însă periat bine pe spate, ochii adânci erau pătrunzători și calculați. O broșă mare accentua sobrietatea taiorului ei închis, perfect croit și, la fel ca tot ce o caracteriza, era evident scump.

— Ar fi trebuit să-ți telefonăm imediat, am zis evaziv. Te-ar fi scutit de bătaia de cap de a veni până aici.

— N-a fost nici o bătaie de cap. Oricum aștept cu nerăbdare să aflu despre excursie.

— Amy rămâne la masă. Am prevenit-o că trebuie să se mulțumească cu ce se găsește, dar mă aștept să fi reușit să născocești ceva gustos.

— Mă tem că e numai un prânz rece. Nu mă așteptam la un musafir.

— Musafir ! a râs Amy, scrutându-mă cu ochii nesurâzători. Îi dai o notă oribil de oficială.

— Acum, dacă vreți să mă scuzați, o să așez masa. Și grăbindu-mă să ies am închis ferm ușa după mine.

Singură în bucătărie, stăteam și tremuram de furie. Cum îndrăznea ? Toată vorbăria despre diferența de vârstă, de faptul că sunt cu toane, sugestia că Clive mă plictisește ! Suspectasem în permanență că Amy era ge-

loasă, dar n-am știut că e și periculoasă. Și ce mai spusese ? Ce aluzii mai făcuse ? Ce suspiciuni îi mai băgase în cap lui Clive ?

Am început să pregătesc mâncarea, aruncând lăptucile pe farfurie în loc să le aranjez cu grijă, tăind roșiile cu stângăcie și ciopârțind castraveții. Într-un fel puteam să-i înțeleg gelozia, deoarece avusese grijă de Clive atât de mulți ani, îl considera un celibatar convins, încât întreaga ei viață se învârtise în jurul lui. Dar asta nu-i scuza comportarea și frântura de conversație pe care o surprinsesem dădea manifestărilor ei obișnuite de afecțiune nu numai o notă falsă ci și respingătoare.

Să presupunem că Amy ar fi avut motiv să suspecteze că nu Johnny murise în accidentul de mașină ! Cum s-ar mai bucura ! Mi-o puteam imagina profund indignată, blamându-mă pentru ceva care nu era greșeala mea și consolându-l pe fratele ei. Și ar fi fost gata să-mi ocupe scaunul de îndată ce ar fi rămas liber.

Numai că eu nu aveam intenția să-l eliberez. Dacă s-ar fi întâmplat ceva vreodată, dacă în vreun fel acest mister inexplicabil ar ajunge la lumină — atunci aș lupta împotriva lui Amy, împotriva oricui ar încerca să se interpună între mine și Clive. Da, chiar

şi împotriva acelor scrupule religioase ale lui Clive. Biserica lui ar putea să se încrunte în privinţa divorţului, dar nu voi lăsa să mi-l ia cineva fără luptă.

Uşa s-a deschis fără zgomot. Ştiam că era Amy, însă am continuat să aşez pe masă farfuriile cu mâncare rece şi nu mă uitam în altă parte. Ea ştia că o auzisem.

— Te-ar ajuta dacă mi-ai spune ? a întrebat.

— Să-ţi spun — ce ?

— Linda, dragostea mea, de ce te prefaci ? Vocea i se tărăgănase într-un tors uşor. Ceva nu e sigur în regulă, altfel n-ai fi zorit jumătate din Europa înapoi acasă. Eşti bolnavă ?

— Nu. Am luat două farfurii şi, împingând uşa ca s-o deschid, le-am dus în sufragerie. Dar sunt cu toane. Aşa e felul meu.

Când m-am întors stătea nemişcată în picioare, albă la faţă.

— Apoi mai e şi diferenţa de vârstă dintre noi. Am luat şi celelalte două farfurii şi m-am dus din nou în sufragerie. Clive are aproape cincizeci de ani şi e firesc să mă plictisească.

M-am întors, mult mai încet de data asta, în bucătărie. Spatele lui Amy era la fel de inflexibil ca o riglă de oţel, iar gura i se lă-

sase în jos, formând două cute adânci. Privindu-mă ferm în ochi și-a pus mănușile albe.

— Te-am pun degeaba la treabă, a spus cu răceală. Ai pregătit prânzul, dar mi-e teamă că nu pot rămâne. Mă auzi ?

Și, fără să mai aștepte vreun răspuns, a ieșit trântind ușa după ea.

Bucătăria părea amenințător de liniștită. Am auzit vocea surprinsă a lui Clive, apoi o mașină care a pornit cu Amy care pleca. Ușa de la intrare s-a închis. M-am prefăcut în grabă că am de lucru în bucătărie și când Clive a intrat mi-am ridicat privirea cu un surâs. Un surâs forțat, care a dispărut instantaneu.

Era pentru prima oară când îl vedeam pe Clive supărat cu adevărat. N-a spus mult, dar era modul cum arăta. Fără înconjur și posomorât :

— Ce ți-a venit, Linda ? A intrat direct în problemă fără introducere. Amy a vorbit mai mult decât trebuia, dar n-a fost civilizat din partea ta să-i arunci vorbele înapoi — și tocmai când încerca să ajute.

— Amy n-ajută niciodată pe nimeni — cu excepția ei însăși.

A ignorat ce-am spus.

— Ştiu că ea poate să irite. A vrut să fie binevoitoare. În plus, merită ceva consideraţie — nu ne are decât pe noi. Acum refuză să mai calce vreodată în casa asta. O să-i ceri scuze ?

Aproape că era să-mi scape farfuria din mână.

— Glumeşti ?

— Nu.

— Adică — după tot ce a spus ? Cred că ea îmi datorează scuze.

— Nu mai vine aici dacă nu-i ceri scuze.

— Asta nu mă deranjează.

— E sora mea.

— Îmi pare rău, Clive. M-am uitat jalnică la el. Orice altceva dar... Nu, nu văd de ce mi-aş cere scuze.

Buzele i s-au încordat.

— Atunci nu mai are rost să discutăm despre asta. Şi-a plecat repede.

Michael a venit acasă pe când ne aşezam la masă. Cum a tras un scaun lângă masă, l-am văzut uitându-se de la Clive la mine, o privire rapidă, suspicioasă. Presupun că ceva în comportarea noastră trebuie să-i fi atras atenţia, deşi în afară nimic nu trăda ce se întâmplase. Clive era la fel de politicos ca de obicei ; am conversat, dar foarte la întâmplare şi lungile tăceri care au in-

tervenit au fost la fel de aspre ca niște cuvinte incisive.

A sunat telefonul și, în timp ce Clive a ieșit pentru a răspunde, Michael s-a aplecat peste masă.

— Ce s-a întâmplat ? a întrebat el. V-ați certat ?

I-am răspuns acru :

— Sigur că nu. Mai vrei salată ?

— Atunci de ce e furios pe tine ?

Clive s-a întors și Michael nu a mai avut posibilitatea să pună alte întrebări. Masa a continuat aproape în tăcere ; în timp ce am servit felul următor, am turnat cafeaua, am fost conștientă că sunt cercetată cu privirea.

Michael simțise că ceva nu era în regulă. Și se bucura.

CAPITOLUL VIII

Am încercat să stau la distanță. Mi-am spus cu hotărâre, cu supărare, că nu trebuie să mă întorc înapoi. La ce-ar folosi ? Să arunc o scurtă privire asupra locului unde fusesem atât de fericită — și extrem de nenorocită... Să schimb câteva cuvinte cu persoana care, cunoscându-l pe Johnny, văzuse și identificase cadavrul după accident... Orice ar spune Eileen, nu ar schimba ce s-a întâmplat la Oberwald.

Atunci de ce să mă reîntorc ?

Eram însă surdă la propriile argumente. Presupun că știusem chiar de la început că trebuia să se întâmple ; că pornirea de a merge înapoi, de a vorbi cu sora lui Johnny mă va face să fiu oarbă la orice pericol posibil. Și acum mă reîntorsesem. Încet, încet mi-am croit drum pe străzi care îmi erau familiare cândva. Aceasta era inima Londrei, murdară de funingine, plină de case vechi, care, la vremea lor, fuseeră vile patriciene, dar erau acum închiriate cu camera. Se petrecuseră shimbări de când locuisem acolo

— multe schimbări. Drumuri întregi fuseseră desfiinţate şi ridicate blocuri de apartamente cu faţada dreaptă, care formau un dreptunghi pe cer. Aparuseră magazine noi şi spălătorii automate impersonale şi reci ; chiar oamenii se schimbaseră, pentru că pieile colorate ca ciocolata şi negrişorii din cărucioare spuneau povestea lor despre o populaţie în mişcare.

Totuşi în locurile unde mâna progresului n-a trecut, dădeam adesea peste un loc atât de bine păstrat încât anii care trecuseră nu lăsaseră nici o urmă. Johnny şi cu mine locuisem într-o casă mare care avea în spate nişte locuri de joacă şi cu excepţia faptului că acum se putea lăuda cu o uşă galbenă în loc de maro, ca pe vremea noastră, nu părea să se fi schimbat. Trandafirii pe care îi plantasem se căţărau încă pe zid — şi la capătul străzii se aflau rezervoarele de gaze la fel de înalte şi la fel de urâte, ca atunci când locuiam acolo.

Şi totuşi am continuat să merg. Fiecare nerv din cap îmi ordona să mă întorc, să mă duc acasă, să uit că venisem vreodată pe acolo. Însă picioarele preluaseră comanda şi am continuat să merg. Încet acum, dar hotărât, şi în direcţia străzii pe care locuia Eileen.

Sigur că se putea să se fi mutat. Eileen și cu mine n-am avut niciodată multe în comun și, de când murise Johnny, pierdusem treptat contactul. La început au fost vizite ocazionale, apoi cadouri scumpe care veneau pentru Michael, fără motiv sau explicație. Cu timpul acestea au încetat, ca și felicitările de Crăciun și nu mai auzisem de ea de trei sau, probabil, patru ani. Pe vremuri obișnuia să vorbească uneori că vrea să se stabilească la rude în Canada. Ce ar fi să se fi dus chiar ? În multe privințe ar fi o ușurare, pentru că atunci întrebările n-ar mai fi niciodată rostite ; n-ar mai trebui să-i aud răspunsurile.

Casa era retrasă de la stradă și avea o curte îngrijită în față. Ajunsese în paragină cu anii, pojghița de vopsea care acoperea cu un strat subțire ramele ferestrelor se scorojea și una din treptele de la intrare care duceau la ușă se dizlocase. Înăuntru, gangul strâmt era întunecat și mirosea rânced a gătit. M-am gândit brusc la Clive, care stătea confortabil la biroul său de lucru și mă întrebam ce-ar zice dacă ar putea să mă vadă acum. Această casă, cu apartamente de închiriat, nu era atât proastă, cât jalnic de neglijată.

Eileen locuise la primul etaj. Am urcat, pipăind cu grijă scările. Am observat că fiecare ușă era vopsită într-o culoare diferită, ca și cum cineva încercase să înveselească locul. M-am oprit în fața unei uși care avea o nuanță oribilă de portocaliu și am sunat la sonerie.

N-a răspuns nimeni. M-am uitat la ceas. Bineînțeles ar fi trebuit să am mai multă minte. Dacă Eileen lucra, cum era de presupus, la începutul după-amiezii era greu s-o găsești acasă.

— Căutați pe cineva ? a întrebat o voce în spatele meu.

— Da. M-am răsucit, însă a trecut o clipă sau două până să descopăr cui îi aparținea vocea și, când am găsit și figura, aceasta se uita la mine de la palierul de sus. O caut pe domnișoara Reynolds. Eileen Reynolds... Dar nu sunt sigură dacă mai locuiește aici.

— Reynolds... Niște ochi strălucitori dintr-un chip cu trăsături ascuțite mă cercetau cu curiozitate. Nu e nici un Reynolds aici, Doamna Grant locuiește în apartamentul acela și... Femeia s-a oprit dint-odată. Stați o clipă ! Ați spus — Eileen ?

— Da.

Femeia a coborât o treaptă sau două.

— E mică și puțin robustă ? Știți, în partea de sus ?

Am surâs.

— Totdeauna a fost durdulie. Și are părul castaniu deschis.

— N-are rost să-mi descrieți culoarea — se schimbă la câteva săptămâni. E roșu în prezent și dacă...

— Atunci o cunoașteți !

— Toată lumea o cunoaște pe Eileen Grant. A făcut semn cu capul spre ușa portocalie. Dar mi se pare că îmi amintesc că numele ei înainte de căsătorie aducea cu Reynolds sau Raymond sau Randel — am uitat care. Oricum, trebuie să se întoarcă acasă în curând, așa că o puteți găsi și singură. A intervenit o pauză. Doriți s-o așteptați în camera mea ?

I-am mulțumit femeii în grabă și inventând o scuză am coborât scările și apoi am ieșit în stradă. N-aș fi putut îndura o discuție inutilă, probabil întrebări. Am început să merg încet înainte și înapoi. Norii acoperiseră soarele și vântul rece se întețise. M-am uitat din nou la ceas. Eileen Grant avea un serviciu cu program redus, îmi spusese femeia și venea acasă curând după două. La capătul străzii m-am întors și am început să merg înapoi.

Deci Eileen se căstorise. Eileen cea blajină și urâtă... Dorise atât de arzător să-și bage o verigheță în deget, încât Johnny obișnuia să spună că-i punea pe fugă de frică pe toți prietenii ei. Ei bine, reușise în cele din urmă. Destul de curios, deși știam că visa flori de portocal și clopote de nuntă, nu mă așteptasem să se căsătorească vreodată, pentru că era o femeie căreia îi plăcea să flirteze și nimeni n-o lua în serios. Cel puțin până la apariția acestui domn Grant.

În fața casei m-am oprit. O figură familiară dăduse colțul străzii și țopăia spre mine în pantofi cu tocuri înalte. Aș fi recunoscut oriunde acest mers săltăreț și părul, îngrămădit sus în creștetul capului, strălucea ca o legătură de morcovi. Am așteptat.

Nu m-a văzut la început. Când a deschis poarta grădinii a scotocit în geantă după chei.

— Eileen... am spus.

S-a răsucit spre mine.

— Linda ! a țipat ea. Și ridicându-se în vârful picioarelor, pentru că era foarte mică, și-a aruncat brațele în jurul meu îmbrățișându-mă de bucurie.

— Nu-mi vine să cred. Spusese asta de mai bine de zece ori deja. Să te văd din nou

după atâta timp ! De ce n-ai venit mai înainte ?

— Totdeauna par a fi atâtea de făcut, i-am răspuns evaziv. Și nu pot să stau. Soțul meu vine acasă cu un coleg de afaceri și trebuie să pregătesc masa.

— Nu durează nici măcar o clipă să fac o ceașcă de ceai. S-a agitat prin camera dezordonată, îndreptând perne mototolite, îndepărtând de la vedere articole răzlețe de lenjerie și câteva reviste zdrențuite. Aș fi făcut curățenie dacă aș fi știut că vii. Niciodată nu mi-au plăcut treburile casnice. A chicotit. Mă cunoști — mă scol în ultima clipă și când vin acasă, papucii și un fotoliu.

Da, o cunoșteam pe Eileen. Nu se schimbase mult în anii de când murise Johnny. Era la fel de prostănacă, la fel de indolentă. Chipul ei blând, surâzător, era uns cu cremă și prea multă pudră ; buclele roșii i se îngrămădeau în creștetul capului și îi dădeau o înfățișare de pâine dublă. Și mirosea a parfum ieftin.

— Aici ! ia scaunul ăsta. A dat jos pisica care stătuse încolăcită confortabil pe pernă. Îmi place rochia ta, dar albastrul ți-a venit bine întotdeauna. Și eu sunt într-o așa neorânduială !

Ibricul fierbea. M-am uitat la ea cum pregătea ceaiul. Era imprevizibil de stângace, zăngănind cănile și farfurioarele și vărsând laptele, și trăncănea tot timpul. Vorbea despre orice, despre nimic și abia dacă-mi dădea șansa de a strecura o vorbă.

— M-am gândit deseori la tine, spunea ea. Și Michael — cum e ? N-am să-ți iert, Linda, că l-ai acaparat cu totul. Oh, știu că locuiești la marginea Londrei, dar trebuie să fie patru ani de când l-am văzut ultima oară. Ce broșă frumoasă ai... A luat ceainicul în mână. Pui zahăr ?

— Numai puțin, te rog.

— Aș dori să pot și eu la fel. Dar nu îndrăznesc. Din cauza corpului. S-a lovit ușor cu palma peste stomac. Și sunt înnebunită după prăjiturile cu cremă.

— Mi s-a spus că te-ai căsătorit. Încercasem de mai mult timp să dau conversația spre probleme mai importante. Aș fi vrut să mă fi anunțat.

— Ai fi venit cu o pungă de confetti ?

— Poate. Am râs. Îmi amintesc cum ai turnat un pachet întreg lui Johnny pe cap.

Nu mai zâmbea acum. M-am uitat la ea cum toarnă ceaiul în căni, apoi s-a dus la dulap să ia zahărul, ținut încă într-o cutie de carton ruptă și a pus-o pe masă.

— N-a fost o nuntă de genul ăla.

— Fără flori de portocali ? Fără clopoței de nuntă ?

— Îmi vine să râd ! Roger s-a mutat aici cu patul cu câțiva ani înainte de a ne legaliza situația. A chicotit din nou. Ce figură faci ! — nu e cazul să arăți atât de șocată. Uite, ia un biscuit.

Nu eram șocată, ci numai surprinsă. Din părul lui Eileen căzuse o agrafă și o șuviță lungă s-a desprins pe neașteptate, căzându-i pe umeri. A ridicat mâna să o ducă la loc și a apărut în lumină inelul de logodnă cu o piatră mare, la fel de artificială ca și culoarea părului. M-a văzut că mă uit la el și un zâmbet de automulțumire i s-a aninat în colțurile gurii.

— Îți place ? m-a întrebat ea. Am așteptat mult timp, dar Roger mi-a promis că-l voi avea într-o zi. Dar tu ! Am auzit de la doamna Howard — ți-o amintești ? — că te-ai recăsătorit. Ești fericită ?

I-am spus despre Clive și tot timpul i-am simțit ochii circulând pe mine —poșetă, mănuși, pantofi, broșa de pe rever. Erau scumpe și ea știa acest lucru. Și deși n-a spus nimic, mi-am putut închipui prea bine ce gândea. Asta m-a supărat. De ce e astfel,

că prima căsătorie e de presupus a fi din dragoste și a doua pentru siguranță ? Aceasta nu e în mod necesar adevărat. Numai că a doua oară ești mai în vârstă, mai înțeleaptă și mai precaută. Învățasem din greșelile trecutului și dragostea, în loc de a fi oarbă, fusese mai temperată de discreție.

— Nu e din cauză că l-am uitat pe Johnny... Ajungeam la esența problemei acum și mâinile încleștate îmi deveniseră lipcioase. Dar nu poți merge la nesfârșit trăind din amintirile trecutului. Clive este înțelegător și...

— Nu te scuza, scumpo. Mi-a oferit cutia cu biscuiți, apoi, când am clătinat din cap, s-a mai servit cu o vafă cu cremă. Viața e searbădă fără un bărbat — ar trebui să știu... Și toată vorbăria asta pentru femeile care fac carieră ! Dă-mi un cărucior de copii oricând. Singura problemă e... Vocea i-a devenit subit nostalgică. Lui Roger nu-i plac copiii. Nu putem avea totul. S-a luminat la față. E el însuși ca un copil uneori și atunci se așteaptă ca eu să-l îngrijesc ca o mamă.

— Johnny era așa... Am șovăit. Eileen își scosese pantofii și se ghemuise pe sofaua acoperită cu creton. Arăta confortabil aș-

zată și nemaipomenit de mulțumită. N-avea să-i fie ușor să-i reamintesc despre obligația dureroasă și neplăcută pe care o îndeplinise cândva în numele meu.

— Ar fi trebuit să-l fi adus pe Michael să mă vadă. A întors o mână leneșă și a deschis radioul, așa încât o melodie zgomotoasă crea o atmosferă fără nici o legătură și perturbantă. Bănuiesc că aproape m-a uitat. Dumnezeu să-l binecuvânteze ! Era un copilaș minunat.

— Abia dacă-l mai recunoști acum. Ar fi trebuit să mai fi venit înainte. Brusc vorbeam serios. Poate că am dorit cu nerăbdare să scap de această femeie și toate amintirile legate de ea. Eileen, nu-mi face plăcere să te întreb asta, dar — despre Johnny... Am inspirat adânc. În ziua când te-ai dus să-l identifici... M-am întrebat deseori cum arăta.

Gura lui Eileen s-a asprit.

— Ce vrei să spui ?

— Nu e firesc să vreau să știu ? Muzica urla din plin și abia puteam să gândesc coerent din cauza ei. Tu l-ai văzut. Eu nu. Și acum când mă gândesc la ce s-a întâmplat, mă întreb adesea — ei bine, arăta liniștit ?

Eileen și-a coborât picioarele de pe sofa.

— Ai uitat că a fost un accident ? Sfinte Dumnezeule ! liniștit... A fost o tamponare frontală, amintește-ți. Și mașinile au luat foc. Hainele lui ardeau când l-au scos de acolo. Liniștit !

— Atunci — fața lui...

Tremura. Nu era prefăcătorie ; era suferință, reală și dureroasă.

— Nu ți-am spus la vremea respectivă — nici când te aflai la spital. Fața lui... Ochii ei albaștri se umeziră. Johnny era într-o condiție groaznică !

— Atunci — dacă nu ți-aș fi spus... Puteam să simt cum transpirația îmi acoperea fruntea. Nu l-ai fi recunoscut ?

Eileen și-a trecut mâna prin părul roșu.

— Ai inimă ! Ce rost are să retrăiești lucrurile astea ? Să zicem că l-am recunoscut pe Johnny după conformație — tot așa cum poliția a știut că e el după ce mai rămăsese din mașină și tu ai știut după ceas. Acum isprăvește ! Devenise toată numai zâmbete. Hai să discutăm despre lucruri mai vesele. Mai vrei o ceașcă de ceai ?

Nu m-am putut duce direct acasă. Nu puteam da ochii cu Clive, încă nu, cu cuvintele lui Eileen răsunându-mi încă în urechi.

Nu-mi spusese mai mult decât mă aşteptam să aud, numai că acum, după ce auzisem, toată încurcătura groaznică părea şi mai insolubilă.

Am mers prostește pe străzi care odată îmi fuseseră familiare, fără ţintă sau scop. Un tren tocmai ieşise din staţie şi navetiştii care treceau pe lângă mine, ajungându-mă uşor, păreau să aparţină unei lumi complet diferite. O lume ocupată, agitată în care mâine va fi o repetare a zilei de azi. Dar ce-mi rezerva mie „mâine“ ? Se întindea înainte — o viaţă de prefăcătorie, înşelând singura persoană care conta ; închizând ochii asupra trecutului şi privind totdeauna în urmă, sperând — rugându-mă — că adevărul nu va ieşi la iveală.

— De ce să nu-i spun lui Clive ?

Dar chiar când mi-am pus întrebarea ştiam că nu i se va spune niciodată ; cel puţin, nu de către mine. Îmi era frică. Probabil că aş putea pretinde că s-a făcut o identificare greşită şi să solicit divorţul pe motiv de abandonare, însă asta nu ar ajuta cu adevărat. Dacă Clive ar fi fost un catolic căruia nu-i păsa de religie, care s-ar fi dus la biserică din obligaţie în loc de dorinţă, ar fi fost diferit. Însă el era sincer şi serios.

Era fidel legilor credinței sale, după cum era fidel legilor țării lui.

Să presupunem că ar încălca legile... Ar fi vreunul dintre noi fericit cu adevărat ? Nu mi-l puteam imagina pe Clive rupându-se de comunitatea lui de credință, abandonând credința sa catolică, care părea să constituie în mod atât de legitim concepția sa fundamentală despre viață. Mi-am amintit de acea duminică de la Oberwald când și eu am răspuns la chemările clopotelor care băteau ; mi-am amintit sentimentul straniu de împăcare ce m-a cuprins când am stat în bisericuța aglomerată. Toți formau atât de mult un tot, acea adunare înțesată de credincioși ; exista un simțământ atât de puternic de „voință", de „apartenență" — toate fiind cuvinte pe care l-am auzit pe Clive că le întrebuințează, însă în acea zi am înțeles ce vroia să spună prin ele. Totdeauna l-am invidiat pe Clive pentru siguranța lui, pentru stabilitatea lui. Aș vrea oare să renunțe la toate astea pentru mine ?

Nu !

M-am oprit brusc. Aproape pe negândite o luasem pe drumul care ducea la cimitir. Un grilaj de fier îl împrejmuia și o arcadă ornamentală se deschidea spre o potecă lungă, întinsă, care tăia direct printre mor-

minte. Am intrat șovăitoare. Prima potecă la stânga, apoi cea care se bifurca la dreapta... Acesta era drumul pe care mergeam întotdeauna. Trecuse mult timp de când venisem ultima oară aici, însă am găsit calea fără greșeală. Mormântul se scufundase puțin și piatra funerară era strâmbă. Am rupt iarba care atârna pe deasupra și a apărut inscripția, atât de cunoscută, atât de neadevărată — „John Reynolds, mort la 9 noiembrie...

M-am ridicat. Putea fi ceva mai ultimativ decât asta ? Era gravat acolo pentru toată lumea, să vadă. În mod oficial, John Reynolds, soțul meu, era mort și, ținând seama de ceea ce era scris deasupra mormântului, nimeni — dar absolut nimeni ! — nu putea să nege acest lucru.

Un fior mic a trecut prin mine. Mi-am pus mănușile și m-am grăbit să plec.

A trebuit să schimb trei autobuze pentru a traversa Londra și când am coborât din ultimul, la Twitten Green, începuse să plouă. Mi-am pus un șal pe cap și am luat-o mai repede. Nu pentru că mi-era teamă că o să mă ude bine, ci mai degrabă pentru că întârziasem mult. Cum să nu, Clive trebuia să

fi sosit acasă de o oră și mai bine ! Uitasem complet de timp, încât n-am remarcat că ceasul meu stătuse de când mă aflam în ultimul autobuz.

Am trecut piațeta Green, și apoi după ce am dat în aleea mărginită de pomi, m-am oprit. Mașina lui Clive era parcată în fața casei, însă în spatele ei mai era o mașină. Un automobil mare, care arăta important... Și într-o străfulgerare mi-am amintit ! Clive mă prevenise că s-ar putea să vină acasă cu unul dintre directorii săi. Nimic nu era aranjat, însă promisesem că pregătesc ceva de mâncare pentru orice eventualitate.

Și uitasem ! Părea ridicol pusă astfel problema. Nu mai făcusem așa ceva înainte și nu aș fi crezut să o pot face niciodată. Dar stând de vorbă cu Eileen, văzând locuri cu amintiri atât de vii, uitasem orice altceva.

Am intrat în casă pe tăcute, însă Clive m-a auzit. În timp ce ieșea spre mine, am putut vedea prin ușa întredeschisă de la salon că un bărbat înalt, impunător stătea în picioare, în fața șemineului.

— Îmi pare rău, am izbucnit, nedându-i lui Clive șansa să spună un cuvânt. Nu știu ce s-a întâmplat, însă ceasul mi s-a oprit și nu am nimic pregătit. Mă tem că o să ia puțin timp.

— N-a fost un accident ? Clive arăta ușurat apoi, în timp ce am clătinat din cap, s-a încruntat. Sigur nu... Și-a coborât vocea până la o șoaptă... ai uitat ?

— Ei, de fapt... mi s-a pus un nod în gât. Da, am uitat.

— Nu te deranja cu nimic pentru mine, Petterson, a strigat musafirul impacientat. O gustare la bodegă mi-ajunge. Nu-i nevoie să te agiți.

Vocea lui era profundă și poruncitoare. Avea sprâncene stufoase și o bărbie triplă. Cred că ne cunoscusem, pentru că după aceea mi-am amintit că numele lui era Claymore, dar pe moment tot ce am observat au fost buzele încordate ale lui Clive și modul cum vorbea cu mine fără să se uite în direcția mea.

— Sunt sigur că soția mea ar putea să pregătească ceva repede, spunea el. Regret foarte mult dar...

— N-am timp. Am remarcat o mică bodegă după colț așa că dacă ne scuzați, doamnă Petterson, noi ne ducem.

I-am condus până la ușă.

— Nu stau mult, mi-a spus Clive calm. Și apoi au plecat.

Încet, m-am întors în casa goală.

ROMANTICI ?

Da, avem cu toţii
o latură romantică
de ce să ne ascundem.
În romanele colecţiei
„**ROMANTIC**“ veţi găsi
în afară
de aventuri pasionale,
acest parfum de romantism
care dă atâta frumuseţe
vieţii...

CAPITOLUL IX

Orele se scurgeau lent. Zece... unsprezece... Se făcuse aproape miezul nopţii. În orice altă situaţie, m-aş fi suit în pat şi aş fi citit până venea Clive. Însă nu în seara asta. Nu mă puteam linişti. În schimb, m-am dezbrăcat şi punând pe mine un capot moale, dantelat, care fusese unul din multele lui cadouri extravagante, am coborât să aştept în continuare.

Salonul gol arăta rece şi straniu de neospitalier. M-am învârtit rapid prin cameră şi am aprins multele lumini mici şi am potrivit candelabrul înalt. Am tras draperiile şi apoi, deşi era încă vară şi destul de cald, am aprins focul.

Arăta mai bine ! Spoturile aurii de lumină se revărsau abundent peste mesele mici şi scoteau în evidenţă culorile bogate ale covorului chinezesc. Era o cameră atrăgătoare, toată aurie şi albastru deschis, cu ferestre lungi care se deschideau spre grădină. De o parte şi de alta a şemineului se aflau firide largi, cu geam în faţă, conţinând podoabe

etalate, unele dintre ele piese de colecție, care proveneau din casa mamei lui Clive. Miniaturi placate cu aur erau aranjate în grupuri pe perete. Cu tablourile sale, o spoială de antichități și câteva scaune comode acoperite cu brocart, arăta întotdeauna îmbietoare, atât de mult o casă. Casa lui Clive și a mea. Însă acum...

M-am așezat brusc în fața focului, întinzând în față ambele mâini spre barele înroșite. Nu pentru că îmi era frig, dar în mine persista o frică oribilă, supărătoare. Frică, nu exact pentru viitor, ci pentru ce ni se întâmpla aici și acum lui Clive și mie.

Era modul în care arăta — cu buzele strânse, fața lui subțiratică, reçe și indiferentă. Nu-l acuzam că este supărat. Ceea ce făcusem nu se putea explica și scuza... Acest domn Claymore era unul dintre partenerii de seamă ai firmei și nici nu îndrăzneam măcar să-mi imaginez ce fel de părere trebuie să-și fi făcut de soția contabilului lor șef. Însă nu părerea lui mă îngrijora acum — ci noi doi... Pentru că nu era prima dată când simțeam povara rece a dezaprobării lui Clive. Și mai era cealaltă problemă, cu Amy. Încă nu-mi cerusem scuze și, deși Clive nu se mai referise vreodată la incident, știam că nu fusese uitat.

M-am ridicat și am început să pășesc în sus și în jos prin cameră. Ceasul de pe polița căminului a bătut douăsprezece. Clive spusese că nu o să stea mult... Dar asta se întâmpla cu patru ore în urmă.

Ducându-mă în bucătărie am încălzit niște lapte, apoi l-am turnat cu grijă într-un pahar. Nu mâncasem nimic de la amiază, însă nu mi-era foame. Am sorbit încet laptele. Nu era genul lui Clive să stea târziu în oraș seara. De obicei venirile și plecările lui erau regulate, de o exactitate meticuloasă și orice ar fi avut de făcut nu trebuia să aștept niciodată. Punctualitatea lui era unul din lucrurile pe care fiul meu nedisciplinat le disprețuia. „Ce e ? întrebase el odată. Om sau robot ?"

Astă seară încălca obiceiul unei vieți întregi. M-am dus înapoi în salon. Singurul sunet era ticăitul constant și ritmic al ceasului, care în camera tăcută părea brusc puternic și insistent.

Am pus paharul jos. În fața casei se oprise o mașină. Am auzit cum sunt deschise portierele laterale și apoi târșîitul ușii garajului. Mașina a fost băgată înăuntru.

Ușa de la intrare s-a închis fără zgomot. Clive a venit direct în salon, apoi, văzându-mă, a ezitat.

— Ești încă în picioare ? A vorbit indiferent. M-am gândit că ești de mult timp în pat.

— Nu sunt obosită. Am încercat ca vocea mea să fie la fel de indiferentă ca a lui.

— Vrei să bei ceva cald ?

— Nu, mulțumesc.

M-am ridicat pe jumătate.

— Nu-i nici un deranj.

— Am mâncat ceva de seară când am fost la Amy.

Deci acolo fusese.

— Oh ! am murmurat. Înțeleg.

S-a sucit incomodat.

— N-am avut intenția să-i fac o vizită dar s-a întâmplat să trec. Părintele Connely se afla acolo și am discutat despre planurile pe care le are pentru un nou centru pentru tineret. Tânărul Michael poate că e interesat.

— Clive... Am ezitat. Ai rămas în oraș premeditat, nu ? Știu că o merit, dar... dar ai fost prea supărat ca să vii acasă ?

Pentru prima oară m-a privit direct.

— M-am temut să nu zic ceva ce să regret mai târziu.

M-am întors într-o parte.

— Nu ajută mult dacă spun că îmi pare rău. Dar acesta e adevărul. N-aș fi făcut așa ceva intenționat, știi sigur asta.

— Poate. Dar aş fi dorit să fi fost mai punctuală când domnul Claymore se afla aici.

— Am spus că îmi pare rău.

— Da, şi mie, dar nu lui. Asta e partea stranie... Puteam să-l văd pe Clive în oglindă privindu-mă cu aceeaşi expresie perplexă, uimită, pe care o remarcasem atât de des în ultimul timp. N-ai schimbat nici un cuvânt cu el ! Stăteai numai cu o expresie bizară pe faţă, ca şi când am fi venit nepoftiţi, într-un moment inconvenabil şi tu ai fi avut lucruri mai importante în capul tău. Domnul Claymore trebuie că a considerat foarte stranie comportarea ta — să nu-i vorbeşti direct, să nu-l inviţi în altă zi. Ce s-a întâmplat cu tine, Linda ?

— N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Presupun — ei bine, eram supărată şi mă simţeam teribil de prost. Clive, nu va avea importanţă, nu ! ? Vreau să spun că domnul Claymore nu te va considera vinovat pe tine ?

El a ezitat.

— E problema asocierii ca partener.

— Asocierea ! M-am răsucit tresărind de uimire. Deci îţi vor oferi să fii asociat ? Asta e o veste minunată. E ce ai vrut tu întotdeauna

— Hei ! Nu așa repede. N-am spus că-mi vor oferi să fiu asociat. De fapt, acum sunt întru totul sigur că nu-mi vor face oferta.

— Oh ! Vrei să spui că din cauza mea ? M-am uitat la el cu tristețe. Dar nu e cinstit. Tu vei fi luat ca partener, nu eu.

— Se presupune că soțiile partenerilor trebuie să manifeste un anumit simț de responsabilitate. Este o firmă importantă. Clive și-a îndreptat umerii. Avem de menținut o reputație și domnul Claymore ar putea considera... Ei, să vorbim pe șleau — pentru anumite motive specifice, nu te-ai prezentat bine în seara asta.

Da, era o firmă importantă, după cum Clive, care muncea cu atâta abnegație și era atât de fidel în loialitatea lui, nu obosea să-mi tot explice. Până am apărut eu, Hartley & Hartwel Ltd. fusese toată viața lui. Acum asocierea lui ca partener în afaceri, pentru care năzuise și se străduise atâta, părea să-i fi scăpat printre degete. Și totul din cauza mea. Cel puțin dacă aș fi putut explica unde fusesem ! Dacă aș fi putut să-i spun despre identificarea eronată și vizita mea la Eileen, ar fi putut înțelege cum s-a întâmplat să uit ceea ce pentru el era o întâlnire importantă de afaceri. Dar n-am îndrăznit să-i spun.

— Te rog, Linda — nu... Apucându-mi mâinile încleștate mi le-a strâns între ale lui. Nu mi-am dat seama că plângeam. N-ar fi trebuit să vorbesc atât de tăios. Ar fi trebuit să găsesc o justificare. Nu crezi că ar fi bine să consulți un doctor ? Nu mai ești tu însuți de la acea excursie blestemată.

M-am forțat să zâmbesc.

— Ne întoarcem mereu la asta, nu ? Dar sunt bine, pe cuvânt, numai că îmi pare teribil, teribil de rău.

— Nu te mai gândi. El m-a bătut ușor pe mână. Nu câștigăm nimic dacă te neliniștești sau te superi. Poate că nu eram menit pentru o funcție înaltă la serviciu. Oricum, un parteneriat implică mai multe responsabilități și asta ar însemna să lipsesc mai mult de acasă. Oh, apropo... A schimbat brusc subiectul. Nu ți-am spus că voi pleca curând în străinătate, într-o deplasare de afaceri — la Stockholm, cred. Ai dori să mergi cu mine ? Se poate aranja.

— Și dacă te fac din nou de rușine ?

— Să uităm de domnul Claymore. E în regulă ? Și acum, ce zici de băutura aceea ? Cred că o vreau, la urma urmei.

M-am dus să o fac, dar la ușă m-am uitat din întâmplare înapoi. Clive luase pipa și stătea, cu umerii încovoiați, în dreptul focului. Înfățișarea lui exprima deprimare.

Michael arăta ferchеș și pus la punct. Își întinsese coatele pe masa de bucătărie și avea mâinile strânse în jurul paharului înalt cu limonadă acidulată. Soarele de dimineață care se revărsa prin fereastră îi încercuia o parte a feței, punându-i în evidență pistruii de la baza nasului și părul lung, neted, care îi cădea dezordonat peste frunte. Mă privea pătrunzător, cu ochii lui cenușii speculativi. Și în timp ce mă privea am simțit, nu obișnuita lui îmbufnare, ci mai mult un aer vag de amuzament.

— Nu se stă așa, i-am zis aspru. Ia-ți coatele de pe masă, te rog. Denotă proastă creștere și oricum, vreau să pun cumpărăturile pe masă.

S-a mișcat o fracțiune.

— Ai plecat devreme. Nu te-am auzit când ai plecat.

— Te-am strigat. Zău, Michael, nu știu de ce trebuie să stai în pat așa de târziu ! O să fie un lucru bun când se va termina vacanța școlară. Mi-am pus coșul pe masă. Ai mâncat micul dejun ?

— Da. Și am spălat farfuriile.

— Dar cum nu te-ai învrednicit să-ți faci ceva decent de băut ? Ți-am lăsat totul pregătit. Cât de bine crezi că-ți face treaba aia

acidulată ? Clive are dreptate — uneori ești destul de iresponsabil.

Sprâncenele i s-au contractat puțin, dar în același mod atent, speculativ. Făcând zgomot și agitându-mă inutil, am început să despachetez cumpărăturile, punându-le grămadă pe masa din bucătărie.

— Mamă, de ce nu mi-ai spus ? Michael a început să vorbească brusc, dar foarte liniștit. Că te-ai dus la mătușa Eileen, vreau să spun.

M-am uitat la el indiferentă.

— La Eileen ?

— Hai, las-o baltă, mamă ! A făcut un gest de enervare. Știu că ai fost acolo. Tocmai a telefonat când erai la cumpărături. De ce te-ai dus ?

A telefonat ! Asta a fost un ghinion. Trebuie să mă gândesc rapid pentru că ochii lui pătrunzători remarcaseră ezitarea mea momentană.

— Și de ce nu i-aș face o vizită ? Am încercat ca vocea să-mi sune indiferentă. Amintește-ți că e sora tatălui tău. Dar ce voia ?

— Ceva în legătură cu un șal. A spus că l-ai uitat acolo.

— Oh ! Nu-l pierdusem. Șalul meu albastru, presupun... Fir-ar să fie ! Îl trimite cu poșta ?

— Da. Și-a pus paharul jos. E curios — s-o vizitezi după atâta timp. Nu sunt sigur că-mi mai amintesc cum arată. De ce nu ne-am văzut cu ea mai des ?

Am ridicat din umeri.

— Ne-am depărtat cu timpul, știi cum e — la început ne-am mutat, apoi m-am căsătorit din nou. N-a fost cu intenție.

S-a așternut o pauză lungă. Stăteam cu spatele la Michael pentru că repartizam cumpărăturile, în timp ce mă duceam de la frigider la dulapuri, mai eram conștientă de acei ochi scrutători.

— Mamă... Împinsese scaunul deoparte și era în picioare lângă mine. Lui Clive nu i-a plăcut deloc că ai fost în oraș ieri, nu-i așa ?

— Ei, nu, dar...

— Ți s-a oprit ceasul. Te-am auzit că i-ai spus asta, dar în realitate ai uitat.

— M-am răsucit spre el.

— Nu te privește pe tine.

— Foarte bine ! Îmi pare rău că am pomenit de asta. A arborat o figură posomorâtă. Problema e că acționezi atât de misterios. Ai devenit diferită din ziua în care domnul Murphy a apărut la hotel și...

S-a oprit brusc.

— Eh ! n-o să leșini din nou, nu ? Apoi pe când m-am sprijinit de masă a continuat repede : M-ai făcut să mă îngrijorez pentru moment. Te simți bine ? Mamă, e un fel de mister. Nu știu de ce, dar simt... Domnul Murphy are o legătură cu asta, nu ? Am avut dreptate că voi doi v-ați întâlnit înainte. Și eu l-am văzut undeva.

M-am înecat.

— Te rog, Michael...

— N-are rost să negi. Fața îi era animată de o bruscă emoție. O să-mi amintesc întotdeauna cum arătai în ziua aceea — exact ca și când ai fi văzut un mort.

— Ai o imaginație excesivă. Am apucat strâns spătarul scaunului. Și acum dă-mi o mână de ajutor să punem la loc lucrurile astea... Michael !

Dar părea să nu mă fi auzit. Stătea nemișcat în picioare și mă privea fix, nu atât de mult pe mine, cât drept prin mine. În ochi avea o expresie stranie de gol, dar fruntea îi era încruntată.

— Ca și când ai fi văzut un mort, a repetat el rar. Un mort... Desigur, acum îmi amintesc ! Domnul Murphy... Numele e diferit dar e ca el. Da, sunt sigur de asta. Și brusc, fără să aștepte răspunsul meu, s-a năpustit afară din bucătărie.

Se întâmplase. Pe neașteptate, fără vreun imbold de undeva, acea amintire vagă purtată din copilărie s-a încadrat la locul ei. Și-a reamintit. Și acum, că își reamintise, ce se va întâmpla ? Era sfârșitul pentru Clive și mine ?

I-am auzit pașii grei urcând scările, apoi bufniturile lor deasupra capului în timp ce se mișca prin dormitorul lui. Se auzeau sertare trase și dulapuri deschise. Cu absolută certitudine, știam obiectivul căutărilor lui. Căuta fotografia tatălui său — cea pe care o căutasem și eu, dar nu fusesem în stare să o găsesc.

M-am dus încet. Nu s-a oprit să ridice privirea când am deschis ușa. Camera, în dezordine de obicei, era acum într-o zăpăceală completă, cu conținutul sertarelor răsturnate pe pat și o serie de articole disparate presărate pe podea. A trântit puternic ușa unui dulap.

— Nu-mi dau seama unde este. Vorbea cu sine însuși. Am dat de ea nu cu mult timp în urmă într-un loc ciudat.

A scotocit repede prin conținutul biroului, apoi le-a împins pe toate înapoi, așa cum se găseau. Fotografia, pe care o știam bine, nu era nicăieri. Cu dosul uneia din mâini și-a dat la o parte părul lung din

ochi, încovoindu-se, a început să scoată cărțile așezate pe rafturile de sub birou.

Acestea au căzut pe podea. Erau cărți broșate și manuale, câteva cărți care aparținuseră lui Johnny și cărți din perioada de grădiniță a lui Michael. Le lua și le răsfoia cu nervozitate paginile. Era un loc unde nu mă gândisem să caut. Am așteptat plină de teamă, dar o carte după alta era răsfoită și aruncată deoparte. Trecuse prin toate aproape. L-am văzut ridicând o carte neagră — era o biblie. Biblia de școală a lui Johnny... Uitasem că o avea Michael. A ridicat-o de coperți, scuturând-o ca să-i fluture paginile.

Fotografia a căzut și zăcea, cu fața în sus, pe covor.

Mi-am încleștat mâinile în încercarea de a le opri să tremure. Michael ridicase fotografia de jos și o studia cu atenție. Era un instantaneu făcut curând după ce ne căsătorisem. La timpul respectiv semăna bine, dar pe când mă uitam acum la ea, peste umărul lui Michael, mi-am dat seama cum îmbătrânise Johnny cu anii. Aici arăta atât de tânăr, mai zvelt, mai puțin matur decât bărbatul pe care-l întâlnisem la Oberwald. Pentru o clipă de rătăcire am sperat ca Michael să nu vadă similitudinea, dar am

aruncat o a doua privire și am știut că asemănarea era evidentă. Da, trăsăturile erau aceleași. Îl remarcasem și în mod inevitabil, îl va recunoaște și Michael.

— Ei ? l-am întrebat caustic. Ai găsit ce voiai. Ești satisfăcut ?

Michael și-a ridicat privirea.

— A avut tata vreun frate ?

Nu mă așteptam la întrebarea asta.

— De ce, nu.

— Sau, poate, un văr. S-a uitat din nou la fotografie, cu sprâncenele încruntate. Sau vreo rudă care semăna cu el ?

— Nu, am zis cu prudență. Din câte știu, nu.

— S-a ridicat încet în picioare.

— Vrei să spui că nu-mi vei spune ! Acel bărbat, domnul Murphy — trebuie să fie rudă cu tata, pentru că seamănă atât de mult. Și tu l-ai recunoscut ! Dar n-o să recunoști. M-a privit triumfător. Doamne ! e captivant. Ce a făcut, mamă ? A omorât pe cineva sau a comis vreo tâlhărie ? De ce e secretul familiei ? Nu are tata nici o legătură cu el ? Întrebările curgeau una după alta. Spune-mi ! a fost trimis la închisoare ? Sau poate a scăpat și acum e urmărit și se ascunde ?

— Michael, te rog... Am început să râd. Fusese atât de periculos de aproape de adevăr ! Se abătuse în mod atât de neaşteptat. Ţi-am spus şi înainte — e numai o închipuire. Nu l-am văzut niciodată pe acel bărbat.

M-a privit supărat.

— Eşti o mincinoasă nenorocită, mamă. Ştiu că încerci să ascunzi ceva. Nu ai încredere în mine ?

— Aş vrea fotografia aceea, te rog.

— De ce ? Ţi-e frică că Clive ar putea s-o vadă ?

— Te comporţi prostește.

— Foarte bine, ia-o. A aruncat fotografia pe pat. Am să aflu eu totuşi, în vreun fel.

Şi a plecat. I-am auzit paşii călcând apăsat şi supărat pe trepte în jos, apoi uşa de la intrare trântită. Poarta grădinii s-a izbit cu zgomot. De la fereastră l-am privit cum traversează piaţa Green, gârbovit, cu capul în jos, sacoul atârnându-i peste umeri.

Pentru moment eram în siguranţă. Dar pentru cât timp ? Îl cunoşteam pe Michael ; ştiam că atunci când îl neliniştea ceva, cerceta atent şi scormonea până ce descoperea adevărul. Străinul din Oberwald... Asemănarea cu tatăl său... Găsise un indiciu, dar

era slab, însă oricum înspăimântător de aproape de adevăr. Dacă ar fi fost vreo modalitate de a-i abate atenția, poate cu peisajele și locuri proaspete, cu figuri noi.

Internatul, poate ? Clive susținea repetat ideea, însă mă lăsam greu. Era adevărat, avea nevoie de disciplină, dar să-l trimit acum de acasă, împotriva voinței lui, l-ar aliena și mai mult. Mai exista vreo altă cale ? Apoi pe neașteptate mi-am amintit de vărul lui Clive, Tim Harrison.

Tim era fermier și locuia într-o casă elisabethană, situată în inima regiunii Yorkshyre Dales. Michael a stat la el pe când Clive și cu mine ne aflam în luna de miere și, în mod surprinzător, fusese fericit acolo. Îi plăcuse ferma și zona. Păruse chiar că-i plăcea Tim, în ciuda înrudirii lui cu Clive. Da, Yorkshire — ăsta era răspunsul. Vreo două săptămâni acolo la fermă ar putea să-l facă să uite acea vacanță nefastă în Bavaria.

După cinci minute i-am telefonat lui Clive la birou.

— Ce anume ? Clive părea surprins. Vrei să-i scriu lui Tim Harrison ? Să-l sun ? Despre Michael... Da, sunt sigur că Tim va vrea să-l aibă la fermă. Și invitația trebuie să vină de la Tim... Înțeleg. Vorbea tăios : Linda, s-a întâmplat ceva ?

— Nu, am mințit. Însă cred că merităm o pauză. Ești sigur că Tim îl va lua ?

— Da, sunt sigur. Se pare că se înțeleg bine unul cu altul. Și, Linda, nu trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, dar dacă pot să ajut...

— Nimic deosebit. Știi cât de sâcâitor foate fi Michael — asta e tot.

— Înțeleg. S-a făcut o pauză lungă. Îl sun pe Tim imediat. Și, draga mea... A coborât vocea. Nu-ți face griji. Totul o să fie bine.

Am pus receptorul jos. Cât de puțin știa Clive ! Cât de puțin înțelegea pericolul care ne amenința pe amândoi !

Pentru clipele de nelinişte,
de oboseală, de tristeţe,
pentru momentele
când totul este mohorât
şi pare fără speranţă,
nimic mai potrivit
decât înseninarea pe care
o aduc romanele colecţiilor
„EL şi EA“ şi **„ROMANTIC“**
care fac să nască în inimi
încrederea în dragoste,
în viaţă.

CAPITOLUL X

Nu s-a spus nimic mai mult. Curând am început să mă întreb dacă scena cu Michael avusese loc în realitate sau dacă totul nu era cumva rodul imaginației mele surescitate. Poate că intrasem prea repede în panică și fără un motiv real. Nu manifesta nici un fel de suspiciune, nu se referea la fotografia tatălui său, la asemănarea dintre el și străinul de la Oberwald. În zilele care au urmat s-a purtat obișnuit — distant, uneori morocănos și când Clive era prin jur, întotdeauna pus pe harță.

— Ce e cu băiatul ăsta ? a întrebat Clive, după un dezacord care s-a transformat într-o criză mai deosebită. Știu că are puțin respect pentru mine. Dar e oare prea mult să mă aștept la o politețe obișnuită ? Sper ca Tim să-l suporte !

N-am aflat niciodată exact ce poveste i-a spus Clive vărului său, Tim Harrison, însă reacția acestuia a fost rapidă și întocmai cea avută în vedere. După telefonul lui Clive a venit o scrisoare de invitație pentru Michael.

A citit-o și apoi a împins-o peste masă spre mine.

— O să fie o schimbare, a fost tot ce-a spus când l-am întrebat, întrucâtva cu teamă, dacă intenționa să accepte. Din păcate, Tim nu putea să-l primească imediat și deși scurta amânare părea să nu aibă nici o importanță pentru Clive, pentru mine aceste zile se conturau amenințătoare, pline de nesiguranță.

Și totuși, ce putea să descopere Michael ? Nimic. Unsprezece ani sunt o perioadă lungă de timp și nu rămăsese nimic decât un mormânt năpădit de buruieni și undeva, într-o țară, un bărbat care semăna perfect cu tatăl său. Michael putea să cerceteze și să scormonească oricât de mult vroia, dar nu va descoperi niciodată adevărul. Da, eram în siguranță. Și totuși mă simțeam neliniștită, mai urmăream încă chipul lui Michael, așteptând o schimbare a expresiei, temându-mă că în vreun fel, în vreun mod complet neprevăzut, imposibilul se va întâmpla.

O zi se scurgea după alta ; săptămâna a trecut cu repeziciune și Michael nu făcuse nici o referire despre străinul pe care-l întâlnise la Oberwald, sau despre fotografia pe care o găsise. Totul era atât de absolut normal că, în cele din urmă, aproape că

m-am aliniat într-o atmosferă de securitate. Aproape, dar nu cu totul... Apoi, dintr-odată, complet pe neașteptate, s-a întâmplat.

N-am să văd niciodată vreunul din acele albume de buzunar galbene, pe care le foloseau fotografii, fără să-mi amintesc acea seară anumită — 30 august. Era ziua de naștere a lui Clive — de aceea îmi amintesc data, și am dat o mică petrecere intimă, seara, la cină. Invitații noștri constau din câțiva prieteni apropiați, o mătușă mai în vârstă, părintele Connelly, de la biserica din apropiere, și, desigur, Amy. Lui Amy îi adresasem invitația personal, folosind prilejul ca să mă împac cu ea. Nu pentru că simțeam că îi datorez scuze, dar am făcut-o totuși pentru Clive. Era cel mai mic lucru pe care-l puteam face. Și văzându-l acum, stând în capul mesei la dineu, mă bucuram că o făcusem. Arăta relaxat și complet satisfăcut.

Masa se terminase și ne-am retras în salon. Era o seară călduroasă, liniștită. Ferestrele erau larg deschise și, uitându-mă afară, am văzut că frunzele pomilor abia păreau că tremură. Amurgea încet. Când luminile s-au aprins, acel simț al securității a revenit, intensificat acum. Totul arăta atât de normal. Această petrecere era o copie a

altor petreceri pe care le oferisem aceloraşi invitaţi şi era imposibil de crezut că nu vom continua să le oferim şi altele. Era ceva liniştitor în zumzăitul conversaţiei şi în clinchetul paharelor, exact cum era în înfăţişarea lui Michael, şezând destul de ţeapăn pe un scaun drept. Păreą să fi făcut un efort special în seara asta, pentru că se îmbrăcase cu grijă şi era neobişnuit de binevoitor.

Părintele Connelly a venit la mine.

— Bun băiat, fiul ăsta al vostru. A făcut semn cu capul în direcţia lui Michael. Sper să fiţi mândri de el.

— Clive zice că îl răsfăţ.

— Ei, se înseamnă să îl răsfeţi puţin din când în când ? Nu-i face nici un rău. Faţa largă a preotului se înroşise din cauza vinului pe care Clive îl turnase cu generozitate în timpul dineului. Sunt timpuri grele pentru tineri. Foarte dificile. Ai auzit de planurile noastre de a organiza un centru pentru tineret la biserică ? Îmi dau seama că tu nu împărtăşeşti credinţa noastră, dar mă întreb dacă te interesează acţiunea...

Şi-a schiţat planurile, dar în acelaşi timp vocea piţigăiată a lui Amy vorbea despre o organizaţie în care intrase pentru ajutorarea ţărilor subdezvoltate. Făcea parte totdeauna dintr-una sau alta — era genul ăsta.

Cuvintele erau neclare — probabil din cauza vinului — și îi răspundeam părintelui Connelly fără să-l ascult cu adevărat. Coșmarul care-mi înnegurase zilele la Oberwald părea la distanță de o viață și, eliberată de temeri, îmi amintesc că am râs tare de o glumă pe care o făcuse preotul, întrebându-mă apoi de ce Clive mă privea atât de neliniștit.

— Știu că aveți multe obligații, doamnă Petterson, spunea părintele Connelly, dar dacă ați putea fi disponibilă numai o oră, două pe săptămână...

Brusc am încremenit. Ce punea la cale tânărul Michael ? Camera se liniștise și mi-am dat seama cu surpriză că atenția tuturor era concentrată asupra fiului meu. Nu era genul lui să rețină un auditoriu. Asigurându-l în grabă pe părintele Connelly că voi da orice ajutor mi se va cere, m-am deplasat de la fereastra unde stătusem în mijlocul invitaților. Am prins cuvântul „Bavaria“ și am văzut cu groază că Michael avea un album de buzunar, cu fotografii, în mână.

— Nu sunt multe, l-am auzit spunând, pentru că am scurtat excursia. Mama, cum știți, nu s-a simțit bine.

Am simțit zece perechi de ochi scrutându-mi fața întrebători. Au fost murmure de

simpatie. Cineva a vorbit. N-am putut răspunde pentru că mi s-a uscat subit gâtul.

— Nu știam că ai terminat filmul, a spus Clive. Pe vapor te plângeai că mai e încă în aparat.

— Am făcut ultimele două poziții în grădină. Nu sunt rele în general, deși realmente nu mă pricep la fotografii.

Trecuse mult timp de când îl văzusem pe Michael într-o asemenea dispoziție afabilă. Era mai aproape de fiul meu pe care-l știam. Nota de irascibilitate dispăruse și chipul îi era viu de emoție. Împărțea fotografiile în jur cu câte o explicație sau o scuză pentru câte una mai puțin reușită. Te-am prevenit ! râdea el. Aparatul trebuie să se fi mișcat și poate zumzetul din urechile mele au auzit titlurile date fotografiilor — „Un sat din Franța unde am petrecut o noapte“, „Una din picturile murale“.

Cineva îmi trecea fotografiile și mie. Era una luată de pe vârful Zugspitze și o alta reprezentând o pajiște caracteristică de munte, cu căpițe mici și unele șire de fân.

— Ah ! uitați-vă la asta, părinte. Clive a fluturat una dintre fotografii în direcția părintelui Connelly, care se alăturase grupului. Este biserica din Oberwald. Cred că v-am vorbit despre ea — o construcție real-

mente frumoasă. Acum aceasta... Luând următoarea fotografie s-a încruntat. Nu-mi amintesc de acest loc. E un mic bar, după cum arată, dar am uitat unde era situat.

— N-ai fost acolo, i-a zis Michael. E lângă lacul din Bransee şi m-am dus acolo în în timp ce te odihneai la Oberwald.

— Îmi amintesc. Şi acest bărbat... Nu stătea la hotel — Murphy, sau cam aşa ceva ?

— Aşa e. Michael a aruncat o privire în direcţia mea. Îl prezentam când mamei i s-a făcut rău.

— Desigur ! Uite, Linda... Clive îmi întindea fotografia. Arată bine, nu ?

Da, era o fotografie bună a lui Johnny. Când am luat-o am simţit că toţi ochii îmi priveau chipul care mă dădea de gol. Dar zumzetul conversaţiei a continuat în juru-mi şi pe deasupra mea. Am auzit, ca de la mare distanţă, vocea lui Michael cum fotografiase de fapt barul, când acel bărbat, pe care nu-l întâlnise încă, a păşit chiar în faţa aparatului, chiar când făcea fotografia ; şi cum se scuzase şi apoi intraseră în discuţie.

Deci la această fotografie — cea pe care o ţineam în mână — mi se trăgea cu adevărat tot necazul. Dacă Michael n-ar fi făcut-o, s-ar fi putut ca ei să nu vorbească niciodată

și n-ar fi fost nici o prezentare la hotel ; cu puțin noroc, Johnny ar fi putut să plece înainte de a ajunge noi unul în fața celuilalt. Și Michael n-ar fi avut nici un motiv să suspecteze ceva.

Am pus fotografia jos și cu o scuză rapidă am ieșit în grabă afară din cameră.

N-am auzit ușa de la bucătărie deschizându-se. Teama își găsise descărcarea în lacrimi. Lacrimi care, odată ce începeau, nu mai puteau fi reținute. O mână m-a atins pe umăr și ridicând privirea l-am văzut pe Michael aplecându-se peste mine, cu chipul profund îngrijorat.

— Mamă, nu, te rog ! Vocea îi tremura. N-am avut intenția să te supăr. Cred că am făcut un lucru stupid, să-ți arăt așa fotografia. Dar n-aveam cum să știu că reacționezi atât de rău.

— Ce te așteptai să fac ? l-am întrebat iritată. Să te aplaud pentru că ai câștigat o a doua rundă ?

— Deci am avut dreptate tot timpul ! Îl cunoșteai.

— Să presupunem că da ? Mi-am șters supărată ochii. Te privește ?

A tras un scaun.

— De ce n-ai putut să ai încredere în mine ? Nu i-aş fi spus lui Clive, pe cinstea mea.

— Îţi mulţumesc pentru nimic.

— Fii fată de treabă, mami... M-a apucat de mână. Vorbeşte-mi despre el. L-am văzut numai puţin timp, dar am considerat că e foarte simpatic. De ce ai avut un asemenea şoc când l-ai văzut din nou ?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— N-a făcut nimic ea — ei da, vreau să spun, voi doi n-aţi avut vreo legătură sentimentală ? Nu fi atât de şocată ! Ştiu că era rudă cu tata, dar asemenea lucruri se întâmplă în realitate. Şi nu arăţi rău. M-a privit aprobator. Pot înţelege ca un tip să facă o pasiune pentru tine în stil mare. Şi să-l vezi din nou după ce l-ai uitat şi după ce te-ai resemnat cu Clive — ei da, ar fi firește un şoc.

— Oh, desigur, bineînţeles, am fost de acord.

— Acum râzi de mine. Şi eu încerc numai să te ajut.

— Îmi pare rău, Michael. Într-un fel am reuşit un zâmbet forţat. E o poveste bună, numai că se întâmplă să nu fie adevărată.

S-a ridicat brusc.

— Înțeleg. Dacă așa vrei, bine... A ridicat din umeri. Însă e foarte evident că te înspăimântă rău ceva.

— Mă înspăimântă ! M-am înecat. Oh ! într-adevăr !

— Da. Și ai fost înspăimântată de când domnul Murphy a intrat în restaurantul hotelului. Aș dori să-mi spui de ce !

Dacă Michael ar fi putut să se ducă imediat în Yorkshire. Acei ochi cenușii pătrunzători erau prea perceptivi și, deși încă departe de adevăr, se găsea pe o pistă sigură. Mă simțeam de parcă aveam un copoi pe urmele mele, adulmecând și dibuind, hăituindu-și victoria. Era un sentiment incomod.

Am petrecut o zi neliniștită, frământată. La micul dejun Clive mi-a spus că aștepta o telegramă cu instrucțiuni pentru călătoria de afaceri pe care trebuia să o întreprindă la Stockholm.

— Poate sosi în orice moment, a spus el. Și când vine trebuie să plec imediat. L-am întrebat pe Claymore dacă pot să te iau și a fost favorabil. Am aranjat cu banca și secretara mea se va ocupa de bilete. Poate pregătești o valiză astfel încât când se primește telegrama, să nu întârziem deloc.

— Și cu Michael ? Nu mi-am dat seama că o să trebuiască să plecăm atât de repede.

— Poate sta cu Amy până pleacă în nord. Clive a făcut o pauză, ca și când s-ar fi așteptat să protestez. Ea îl va face să se simtă bine.

— O să mă ocup de împachetat în dimineața asta, am promis.

Dar n-am putut să mă liniștesc și când a venit după-amiaza, valizele erau împachetate numai pe jumătate. Oricum, Clive nu telefonase, așa că era evident că nu plecăm până a doua zi, cel mai devreme. Eram bucuroasă. Pe moment eram supărată pe Michael pentru că o întinsese de acasă imediat după micul dejun, când încă eram ocupată cu treburile gospodărești și nu-l mai văzusem de atunci. Clive avea dreptate. I se dăduse prea multă libertate și în ultimul timp profita de asta. Pregătisem prânzul, dar el nu venise încă acasă ; nu-mi spusese nici măcar unde se duce. M-am dus în grădină. Bătuse vânt și straturile de flori aveau o înfățișare jalnică, nenorocită. Părăluțelor li se ofiliseră capetele rupte și petalele de trandafiri erau împrăștiate pe gazon. Sub pomi se împrăștiaseră merele căzute. Am încercat să fac ordine, sprijinind cu țăruși plantele distruse și tăind florile moarte.

Stockholm... Ar fi bine să plec imediat undeva, undeva într-un loc captivant. Este adevărat, când mă aflam la Oberwald, nu doream nimic altceva decât siguranța propriei case. Dar acasă se dovedise a fi la fel ca într-o cușcă de sticlă și doream cu nerăbdare să scap. Stockholm era la mare depărtare de Bavaria și, cu siguranță, coincidența nu putea să se producă de două ori. Sau putea ? M-am întrebat cu o teamă subită. Nu, bineînțeles că nu ! Pericolul — dacă era pericol — venea de la Michael, nu de la Johnny. Și deși era fiul meu, ar fi o alinare să mă aflu departe de el, să mă simt liberă de privirile lui scrutătoare, de suspiciunile lui intense și haotice.

Vântul agita frunzele copacilor și, în timp ce suspinam în bătaia brizei, un alt măr a bufnit din greu pe pământ. Am adus o cutie și îngenunchind pe iarbă am strâns fructele scuturate de vânt pe pajiște. Curând s-a umplut pe jumătate.

M-am îndreptat de spate, apoi ridicând cutia am dus-o în casă.

Michael mă aștepta în bucătărie.

— Deci, te-ai decis, în sfârșit, să vii acasă !

Am pus cutia pe masă. Trebuie să spun că manifești prea puțin respect. Nu mi-ai

spus că nu vei veni la prânz. Unde ai fost ? Și dacă nu te-ai putut întoarce, cu siguranță ai fi putut telefona.

Am făcut o pauză. Stătea foarte liniștit, privindu-mă cu o expresie ciudată. Era milă în acei ochi cenușii și consternare, de asemenea. Instinctiv, am simțit că mă crispez.

— Ce nu e în regulă ? l-am întrebat. Judecând după privirea ta, ieșitul în oraș n-a fost cine știe ce. Te simți bine ?

— Da.

— Atunci ce s-a întâmplat ? Michael, pentru Dumnezeu... M-am oprit brusc. Avea o privire ciudată, înghețată și, cu toate acestea, sub aparența de liniște simțeam o emoție interioară. Unde ai fost ?

— Să vorbesc cu mătușa Eileen.

— Eileen !

A smucit din cap.

— E vreun motiv ca să nu fi vorbit cu ea ?

— Nu. Dar abia ți-o mai amintești — așa mi-ai spus chiar tu. Și acum să-i faci o vizită... Vocea mi s-a ridicat pe neașteptate. Ce a vrut ?

— Nimic. A sugerat că ne-am fi putut întâlni — știi, în ziua când am vorbit cu ea la telefon. Nu te deranjează ?

M-am întors.

— Nu. Numai că mi se pare bizar să aranjezi asta chiar așa de bine și, așa de brusc și — ei bine, ai fi putut să-mi fi spus.

— M-am temut că m-ai fi putut opri să mă întâlnesc cu ea.

— De ce, după toate ideile tale ridicole... ! Vocea mea nu suna convingătoare, nici chiar propriilor mele urechi. De ce te-aș fi oprit ? Eileen a ținut întotdeauna la tine în felul ei. Aș fi mers cu tine dacă aș fi știut că te duci la ea.

— Sunt sigur că ai fi mers ! Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta, dar... S-a făcut o pauză lungă. E adevărat ? Despre tata, vreau să spun.

Mi-am ținut răsuflarea.

— Te rog, mamă — trebuie să știi. Vorbea atât de delicat, încât vocea lui era puțin mai mult decât o șoaptă. Acel bărbat pe care l-am întâlnit la Oberwald — Domnul Murphy... Era tatăl meu ?

Într-un fel fusesem pregătită, dar acum venise momentul și nu-mi găseam cuvintele. Chiar și negarea mi se oprise în gât. Îmi amintesc că gândeam : Acesta e sfârșitul... Apoi am zărit prin ceață fața lui Michael și i-am văzut pe ea incertitudinea.

— Era tatăl meu ? a repetat el. Putea să aibă sens — leșinul tău, modul straniu în

care te-ai comportat atunci. Îl credeai mort, dar nu era — e adevărat ?

— Ei, zău, Michael ! Am reușit ca vocea să-mi sune supărată. Ai o imaginație minunată și de data asta ai excelat. Cine ți-a băgat în cap o idee atât de absurdă ?

— I-am arătat mătușii Eileen fotografia pe care am făcut-o la Bransee — cea cu domnul Murphy. A crezut că era o fotografie a lui tata. Oh, nu-ți face griji ! Trebuie că citise ce aveam în minte. A negat cu desăvârșire când a aflat că a fost făcută numai cu câteva săptămâni în urmă, însă mamă, era la fel de zguduită ca și tine.

Am întins mâna după poșetă și am scos un pachet de țigări. Nu fumam des și Michael știa acest lucru. Mă examina cu atenție. Mâna îmi tremura și chibritul s-a stins. Luându-mi cutia a scăpărat alt chibrit și mi l-a întins spre țigară.

— Sigur că am dreptul să știu ce s-a întâmplat. Flacăra a tremurat nesigură, aproape să se stingă, apoi a pâlpâit prinzând din nou viață. Dacă acesta este tatăl meu... A bătut cu palma în albumul mic galben, care îi ieșise afară din buzunar... atunci cum rămâne cu accidentul ? Ar fi putut fi un caz de identificare eronată, presupun eu. S-a încruntat. Dar nu înțeleg de ce ne-a lăsat să-l credem mort. Mamă, vă certaserăți ?

Am tras din țigară.

— Pentru că, dacă ați avut o altercație, asta ar putea explica plecarea lui. Dar să stea deoparte... Și atâta timp ! S-a uitat gânditor la mine. De asta ai leșinat, nu-i așa ?

— Michael, te previn...

— Ar fi putut să știe că te vei căsători din nou. Numai că dacă tata e în viață... nu sunteți căsătoriți cu adevărat ! Vocea lui s-a ridicat cu o notă de triumf. Clive n-ar fi putut să se căsătorească cu tine chiar dacă erai divorțată — e religia lui, vreau să spun. Ești liberă să pleci și...

— Fir-ar să fie, că te amesteci în toate ! Am ridicat mâna și l-am plesnit peste față. M-am uitat la amprenta albă care devenea încet roșie și pentru prima dată în viața mea nu am regretat că ridicasem mâna. Nu te băga în treburile mele ! N-am să te iert niciodată dacă-i șoptești un cuvânt despre asta lui Clive. Niciodată ! Îți spun. Niciodată ! Niciodată ! Niciodată !

S-a retras încet în spate.

— Deci e adevărat. Înainte nu eram sigur, dar acum... Mă privea neclintit în față. N-ai fi putut să-mi spui mai clar dacă te-ai fi exprimat în cuvinte. Tata este în viață !

Şi-ai ştiut asta în toate aceste săptămâni !

Am regretat. Bineînţeles că am negat totul. Am negat cu voce tare, puternic şi vehement. Michael nu m-a crezut, însă partea stranie a fost că a vorbit puţin. Poate că era năucit — nu ştiu dar după puţin timp s-a dus în camera lui şi când a revenit jos s-a comportat ca şi când nu se întâmplase nimic.

Clive a venit acasă şi seara care a urmat a fost o lungă agonie de spaimă. Spaimă care s-a transformat treptat în tulburare. Totul era atât de absolut normal, această seară era atât de asemănătoare tuturor celorlalte seri care trecuseră înainte. Prin nici un cuvânt, nici prin cea mai mică schimbare a expresiei, Michael nu s-a trădat cu ceea ce se petrecuse între noi. Dar asta îl caracteriza pe fiul meu. Fusese întotdeauna imprevizibil.

În seara asta era aparent ocupat cu cititul, dar am constatat că n-a întors pagina niciodată, că ne urmărea pe Clive şi pe mine. Observa dar nu spunea nimic. A fost o uşurare când, în cele din urmă, a închis cartea şi s-a dus la culcare.

Clive a venit şi s-a aşezat alături de mine pe sofa. Mi-a apăsat cu gentileţe capul pe umărul lui. Mirosul de tutun care i se îmbi-

base în haine era aspru, dar, în mod straniu, reconfortant. M-am ghemuit și mai aproape.

— Arăți epuizată. Mâinile lui, care-mi mângâiau părul, mi-au dat la o parte șuvițele răzlețe de pe frunte. Ți-a făcut neplăceri Michael ?

— Nu, am mințit. Sunt numai obosită.

— Curând o să faci o pauză la bucătărie. Păcat că n-a sosit telegrama azi.

— Clive, regreți ceva ? l-am întrebat pe neașteptate. Vreau să spun, dacă ar fi să dai ceasul înapoi, ar fi ceva ce ai vrea să schimbi ? Nu râde de mine. Vorbesc serios. Te-ai împăcat cu singurătatea și felul de a fi al lui Michael și — da, cu mine. Dar ai relua totul de la început...

— Știi că te iubesc.

— Vroiam să te aud spunând acest lucru. M-am ghemuit și mai aproape. A trebuit să te lupți cu atâtea și mă întrebam dacă ai blestemat vreodată ziua când m-ai întâlnit.

— Hei ! ce-i cu toate astea ? Mi-a apucat bărbia în palmă și a întors astfel capul ca să se uite în jos la mine. Telefonul a sunat în hol, dar n-a încercat să răspundă la el. S-a întâmplat ceva ?

— Nu, am spus în șoaptă. Nu, dacă încă mă mai iubești.

O cută mică i-a încreţit fruntea.

— Dar ţi-am spus şi înainte că, în ceea ce mă priveşte, adevărata fericire a început în ziua când ne-am cunoscut. Iar pentru acest ultim an... nu pot să exprim în cuvinte. Ştiu numai că îţi voi fi îndatorat veşnic.

Am simţit apăsarea fermă a buzelor lui şi în timp ce mă ţinea strâns, m-am dăruit îmbrăţişării lui puternice, uitând totul cu excepţia faptului că îl iubeam. Apoi brusc, n-a mai fost Clive... A fost faţa lui Johnny lipită de a mea ; mâinile lui Johnny atingându-mă şi mângâindu-mă. Am întors capul deodată.

— Telefonul, am spus. Sună.

— Lasă-l să sune !

— Clive, te rog... L-am împins. Poate fi ceva important.

— Dă-l dracului de telefon ! a murmurat el, ducându-se în hol.

M-am ridicat în picioare, netezind cu grijă cutele rochiei. Prin uşa deschisă am putut să aud vocea lui Clive.

— Da, e aici, spunea el. O chem.

A venit înapoi în salon.

— E pentru tine. O femeie... Pare puţin agitată.

M-am uitat repede la el.

— Şi-a spus numele ?

— Nu. M-a sărutat ușor pe ceafă. Dar are ceva accent. Mai bine vezi ce vrea.

Eileen. Nu putea fi altcineva. Ducându-mă în hol am închis ușa salonului după mine.

— Linda, trebuie să te văd ! Vocea ei suna tare și stridentă. Instinctiv, am acoperit receptorul. Pot să vin mâine la tine ?

— Nu, i-am spus în grabă. Aș prefera să nu vii.

— E important.

Gândeam repede.

— Foarte bine. Ne vedem la tine.

— Perfect. Nu lucrez acum, așa că e bine oricând.

— De dimineață, atunci.

— Promiți ?

— Promit, am fost eu de acord, punând jos receptorul.

M-am dus încet înapoi în salon. Clive luase un ziar și mă privea curios pe deasupra.

— Ceva important ?

— Nu, am spus indiferentă. Era despre sărbătoarea la organizarea căreia ajut pentru Casa copiilor.

N-a răspuns nimic, ci s-a uitat repede în jos la ziar. În oglindă mi-am zărit fața roșie. Vinovăția își lăsase amprenta pe ea.

Nu-i de mirare că Clive nu m-a crezut !

CAPITOLUL XI

Radioul încă mergea. Nu tare, dar se auzea și, în acel moment anume, era complet deplasat. Eileen părea să nu observe acest lucru. Trebuie că se machia când am sosit pentru că masa era plină de borcane cu cremă și resturile de la micul dejun. Se pare că dormea și în această singură cameră, pentru că într-un colț se afla un pat pliant, încă nestrâns și o cămașă bărbătească aruncată pe jos. Cât despre Roger, bărbatul ei — mulțumesc lui Dumnezeu — nu se vedea nici urmă.

— Nu sta în picioare ca la o ceremonie. A luat cu mâna o grămadă de lenjerie de pe sofa și mi-a făcut semn spre ea. Și, pentru Dumnezeu, nu afișa privirea asta inocentă „despre-ce-e-vorba !" Uite, ia loc.

M-am așezat fără chef. Era evident că Eileen nu se sculase de mult. Purta o rochie de casă de culoare roz aprins, care contrasta strident cu părul ei roșu strălucitor. În picioare avea o pereche de papuci îmblăniți, însă unul se găurise și-i ieșea un deget afară. Arăta la fel de neîngrijită ca și camera.

— Aș fi venit mai târziu dacă mi-aș fi dat seama, i-am zis uitându-mă în jur. Dar mi-ai lăsat impresia că e urgent.

— Sigur că e urgent. Sunt îngrijorată ! N-am putut să închid un ochi toată noaptea. De aceea ne-am sculat târziu.

— Îmi pare rău.

— Acum nu te preface că n-ai nici o idee despre ce e vorba.

Ochii ei, care străluceau sub machiajul gros, mă priveau cu intensitate.

— Totdeauna ai fost o liniștită, dar de data asta... ! Să vii aici și să-mi pui întrebări ! Și să nu spui nimic ! Cum poți face așa ceva ?

Mâinile mi s-au încleștat.

— Nu înțeleg.

— O ! Termină. Poți să fii soția lui, dar eu sunt sora lui. Asta nu-mi dă dreptul să știu ?

— Să știi ce ?

Și-a mijit ochii.

— Linda Reynolds — sau Petterson, sau oricum ți-e numele — știi perfect de bine ce vreau să spun ! Știi că Michael m-a vizitat ieri. Și știi că mi-a arătat fotografia. A făcut o pauză. Hai, spune-mi. Despre ce e vorba ?

— Oh, asta ! Am reușit să par nonșalantă. E numai o idee ridicolă care i-a intrat

în cap lui Michael. Crede că bărbatul din fotografie trebuie să fie rudă cu Johnny. E o asemănare, recunosc. Dar nu avem toți dubluri, sau așa ni se spune ?

— Faci să pară atât... atât de nemaipomenit de neimportantă toată chestia asta. Și totuși, judecând după modul cum vorbea Michael... L-ai întâlnit pe acest bărbat ?

— Desigur. Era o oarecare asemănare, recunosc, dar când l-am văzut...

— Ai leșinat imediat.

M-am ridicat în picioare.

— Ce-i asta, o anchetă ?

— Oh, stai jos ! Mâna pe care mi-a pus-o pe umăr m-a forțat să mă așez înapoi pe sofa. A fost destul de neplăcut să-l văd pe băiat atât de înnebunit, dar nu și tu acum, te rog ! Toată noaptea am încercat să-i dau de capăt trebii ăsteia, rezonabil, logic. Pare imposibil și totuși...

A făcut o pauză. Sub straturile de cremă și pudră care formau o mască pe fața ei, am văzut reflectată agonia îndoielii, care mă torturase și pe mine atât de mult. Brusc mi-a fost rușine. Închisă în propria mea lume de frică nu mă gândisem decât puțin la Eileen. Era totuși sora lui. În felul ei îl uitase pe Johnny ; poate că fusese mai apropiată de el decât fusesem eu vreodată.

— Michael n-ar fi trebuit să vină la tine cu ideile lui absurde, i-am spus supărată. La început m-a înnebunit pe mine. Acum te-a îngrijorat pe tine. Aşteaptă să dau de el, numai !

— Absurde ? A luat o pilă de unghii şi a început să-şi facă manichiura, cu supărare, aproape cu duşmănie. Aşa crezi de fapt ?

— Fireşte. Doar l-ai identificat pe Johnny...

— Sau am crezut că am făcut-o.

— Să nu-mi spui... Degetele mi s-au înfipt în pernele sofalei... că tu crezi această... istorisire ridicolă ?

N-a răspuns imediat. Lăsându-se pe spate a închis radioul care izbucnise subit într-o hărmălaie de orchestre de alămuri şi în tăcerea ce a urmat hârâiturilor pilei ei de unghii se auzeau cu regularitate monotonă.

— Ei ? am întrebat-o.

— Nu ştiu, a spus ea rar. Cândva aş fi numit-o o istorie ridicolă, dar acum... Nu e numai fotografia. E tot ce mi-a spus Michael. Modul în care te-ai comportat şi cum ai venit pe neaşteptate la mine, după atâţia ani, punând atât de multe întrebări. S-a întors brusc şi părul ei ridicat în creştet într-un mănunchi nestrâns de bucle, i-a căzut peste umeri. De ce ai pus toate întrebările alea ?

Pentru că voiai să ştii. Pentru că îţi era frică că făcusem o greşeală.

— O greşeală ? N-ar fi fost posibil. Şi apoi cum n-a răspuns imediat, am întrebat-o tăios : Cum să fi făcut o greşeală ?

— Nu m-am îndoit că e Johnny mai mult decât poliţia. S-a uitat jalnic la mine. Era maşina lui. Bărbatul avea aceeaşi conformaţie şi ce mai rămăsese din faţa lui... Putea fi Johnny. Oh, ştii că n-am vrut să mă uit la el şi am încercat să-mi golesc mintea, dar cinstit, ar fi putut fi Johnny ! S-a prăbuşit înapoi pe scaun. Numai... numai că acum ştim amândouă că n-a fost el.

M-am ridicat. Ea arăta neputincioasă şi mizerabilă şi şifonată. În acel moment aş fi dat orice ca ea să fi fost un alt gen de persoană. Însă Eileen nu era genul de om căruia să i te destăinui. Era prea fără substanţă, prea amărâtă. Într-un fel, toată această încurcătură nefericită era vina ei. Cum putea să se înşele asupra propriului frate ? E adevărat, fusese blocat în maşină şi maşina explodase. Dar eu aş fi ştiut. Da, desigur. Aş fi simţit că nu era Johnny, oricât de nerecunoscut i-ar fi fost trăsăturile.

— Am obosit de toate amintirile astea, i-am zis, când să mă îndrept spre uşă. La început de la Michael şi acum de la tine. Da,

toată ideea e absurdă ! Să presupunem că a fost o greșeală. Să presupunem că nu Johnny era în mașină. Rămâne o întrebare foarte importantă, fără răspuns. S-a întîmplat acum unsprezece ani. Am făcut o pauză. Poți să-mi explici de ce n-a mai venit niciodată acasă ?

Eileen s-a ridicat încet.

— Chiar vrei să știi ?

— Da. De ce ar fi stat departe ? De ce ar fi rupt orice legătură cu mine și cu Michael ? Poate poți să-mi spui asta.

— A trebuit s-o facă, a spus Eileen calmă. Știi, din cauza poliției. Altfel ar fi avut de făcut față unei acuzații de delapidare.

Am crezut că nu aud bine. Vocea îi era slabă, camera foarte tăcută. Îmi amintesc că mă uitam la ea și mă gândesc că părea la mare, mare depărtare. Apoi, după ce ochii mi s-au concentrat cum trebuie, am revenit încet înapoi, traversând camera.

— Ai vrea să-mi spui și mie... Vocea îmi tremura, la fel ca și picioarele... exact ce vrea să însemne această acuzație ?

Ea s-a dat înapoi.

— Îmi pare rău. Poate n-ar fi trebuit să-ți spun, după toți acești ani, dar tu ai întrebat. Și ăsta e răspunsul. Delapidare.

— Nu te cred !

— Atunci întreab-o pe doamna Manzoni. Ea îți va spune. Creierul meu lucra cu înfrigurare și repeziciune. Îmi amintesc acele zile negre când prin poștă veneau note de plată ; când Johnny era atât de posomorât și prost dispus, încât o dată vorbise destul de indiferent că va trebui să vândă casa. Mi-am amintit de celelalte zile, când, dintr-o dată, banii nu au mai fost o problemă ; când îi oferea cadouri scumpe lui Michael și dădea petreceri nebunești fără motiv anume. Le explica cu povești despre curse și pariuri de unu la sută, sau altădată îmi povestea despre seara foarte bună pe care o avusese la cărți și cum îi curățase pe unii. N-am fost niciodată o jucătoare și ar fi fost ușor — ridicol de ușor — să mă tragă pe sfoară cu orice poveste. Dar delapidare... !

— Nu e adevărat, am spus cu încăpățânare. Delapidare nu e ceva ce poți mușamaliza. Mi s-ar fi spus.

— Bătrânul Manzoni a mușamalizat-o. A spus că nu are rost să facă un caz din asta, cu Johnny mort și tu abia devenită văduvă. Dar când mă gândesc ce i-a făcut fratele meu acelui om bătrân... A inspirat adânc. N-aș ridica un deget să-l salvez !

Era ceva straniu de înspăimântător în vehemența ei. Mi-am amintit cât de mult îl îndrăgise pe Johnny și s-o văd acum înverșunată, aproape dușmănoasă, era o teribilă inversare de roluri. M-am așezat încet.

— Nu cred. Era mai puțină convingere acum în vocea mea. Dar ai putea cel puțin să-mi explici pe ce temei au făcut această... această acuzație.

Ea s-a așezat alături de mine. Avea mirosul acela de parfum ieftin și mâinile ei, cu unghiile lungi, strălucitor vopsite, le-au bătut ușor pe ale mele.

— M-am așteptat că o să auzi cumva, dar îmi pare rău că ai aflat astfel. Îți aduci aminte de bătrânul Manzoni ? Și câtă încredere avea în Johnny al nostru ? Sărmanul, ce rău a fost dezamăgit...

Apoi mi-a spus ce se întâmplase. În acea cameră dezordonată, plină de resturi și patul nestrâns, am aflat ce poate face disperarea. Acum am înțeles de ce, în acele ultime zile, el părea aproape un străin. Trebuia să fi fost înnebunit de neliniști și spaime, deși continuase să joace la mize și mai mari, să joace și mai mult, din câte îmi amintesc ; să piardă și mai mult, știind că nimic, decât un miracol l-ar putea salva.

Johnny se ocupa întotdeauna în întregime de problemele financiare ale afacerilor bătrânului Manzoni și bănuiesc că la început s-a gândit numai să împrumute. Dar trebuie că a jucat și a pierdut și a continuat să joace. Împrumuturile au crescut ca un bulgăre de zăpadă rostogolit, până ce a escrocat în așa măsură firma, încât descoperirea lui devenise inevitabilă. Și faptul că ținea la bătrânul Manzoni, cum îi spunea mereu, trebuie să-l fi pus într-o situație din cele mai grele.

Johnny îl considera pe bătrân, italian ca origine și dulgher ca meserie, drept o descoperire de a lui. Îi plăcea să povestească cum, ca adolescent care juca fotbal pe stradă, lovise într-o zi mingea ce trecuse peste un zid într-o curte. Deschizând poarta a auzit sunetul unui ferăstrău. Bătrânul Manzoni era atât de ocupat cu lucrul, încât nu l-a observat pe băiatul care stătea și se uita. Aceasta a fost prima din multele vizite ale lui Johnny la micul atelier întunecos. A ajuns să-i placă atât italianul amabil cât și soția lui blajină. La acea vreme domnul Manzoni era un om care făcea de toate, însă avea un hobby — făcea reproduceri de mobilă de epocă. Primul lucru pe care l-a depistat Johnny a fost un birou.

Auzisem atât de des istoria asta, încât uneori simțeam că trebuie să fi fost de fapt acolo. Mi-l pot imagina pe Johnny, adolescentul, pipăind lemnul cu degetele drăgăstoase, apreciindu-l cu mintea lui ageră pentru afaceri. „Ar trebui să luați un preț mai bun pentru asta", i-a spus el și când bătrânul a râs, a adăugat : „Dacă-l vând îmi dați un comision ?".

A vândut biroul unui prieten al familiei. A fost începutul unei lungi asocieri cu bătrânul Manzoni. Nu totdeauna una ușoară, pentru că a fost o luptă să-l convingă pe italian că trebuie să se lanseze în afaceri în stil mare. Au fost multe eșecuri înainte ca atelierul cu un singur om să se transforme într-o mică fabrică, dar ele au fost biruite. Și asocierea să se termine astfel... Delapidarea ! Părea imposibil încă, însă Eileen nu avea nici un dubiu.

— Ar fi trebuit să fie chemată poliția, spunea ea. Dar bătrânul Manzoni n-a permis așa ceva. A susținut că era o problemă de familie și a pus din buzunarul lui propriu, a depus la firmă fiecare bănuț pe care-l luase Johnny. Dar n-a fost ăsta sfârșitul. S-a uitat la mine nesigură, apoi ridicându-se s-a dus la fereastă. N-a fost ăsta sfârșitul, a repetat. Bătrânul nu avea experiență în chestiunile financiare ale firmei. Existau obliga-

ții serioase. Au apărut vremuri grele și creditorii au devenit impacientați și apoi...

— Care a fost sfârșitul ? am întrebat.

— Cinci rânduri... A bătut cu degetele în pervazul cu lucruri în dezordine al ferestrei. Numai cinci rânduri în ziarul local, care relatau că Antonio Manzoni se spânzurase în fabrica unde făcea reproduceri de antichitate. Da, ăsta a fost sfârșitul.

N-am fost pregătită pentru așa ceva. Îl făcea pe Johnny nu numai un delapidator ci și un ucigaș. Mi-am amintit de zilele fericite de la început, bunătatea lui când am fost bolnavă și cum se zbenguia cu micul Michael. Și n-a fost oare dragostea lui pentru mine de la care începuse totul ? Numai acea sete nebunească de bani dusese la asta. Să-l escrocheze pe prietenul lui cel mai bun ! Să poarte răspunderea pentru moartea bătrânului ! Părea imposibil, însă Eileen vorbise cu certitudine absolută.

— Dacă a fost mușamalizată, tu cum ai aflat ? am întrebat-o.

— N-am știut atunci. Abia recent... A ezitat. Am auzit de la un individ care lucrase la fabrica lui Manzoni.

— Și Michael — i-ai spus ?

— Acordă-mi creditul pentru puțină înțelepciune ! Sigur că nu. N-am avut de gând

să-ţi spun nici ţie acum, dar când ai vorbit de Johnny că stă departe... Şi-a dat părul la o parte din ochi. Nu-ţi dai seama, avea cele mai bune motive să ne lase pe toţi să credem că e mort. De asta trebuie să ştiu — Linda, iubito, spune-mi... Vocea ei s-a ridicat într-o notă stridentă. Era acel bărbat din fotografie fratele meu ?

Am ridicat capul. Adevărul vibra între noi recunoscut, dar nemărturisit, apoi ceva din configuraţia buzelor ei în amintirea amărăciunii cu care spusese, „nu aş ridica un deget să-l salvez", mi-a înăbuşit cuvintele.

— Nu, am zis cu fermitate. Nu era Johnny.

Am trecut pe lângă bărbat pe scară. Eileen trântise uşa după mine, supărată, fiind convinsă că ştiam ceva, dar nu vroiam să-i împărtăşesc şi ei ceea ce ştiam. Era întuneric şi la început l-am văzut ca o siluetă înaltă, apoi în timp ce s-a oprit la cotul scării pentru a mă lăsa să trec, i-am zărit chipul — prelung şi subţire, cu pomeţii proeminenţi şi o bărbie îngropată.

Avea o figură familiară. Din culoarul de jos m-am uitat înapoi şi când m-am întors, s-a oprit la uşa camerei lui Eileen. Apoi,

fără măcar să ciocănească a deschis ușa și a intrat direct.

Deci acesta era soțul ei — Roger și mai nu știu cum. Grant, desigur. Roger Grant. Numele mi s-a părut subit la fel de familiar ca și figura, numai că nu puteam să-mi amintesc unde îl auzisem. Și în acel moment nu-mi păsa.

Delapidare ! Da. Asta explică multe. Explică de ce Johnny ne lăsase să credem că e mort. Deci se gândise nu doar la propria piele, ci pur și simplu să-i menajeze de ceva penibil pe cei care aveau încredere în el. Un lucru era sigur — accidentul și identificarea eronată, oricum aflase despre ele, trebuie că i-au părut calea perfectă de scăpare. O modalitate lașă. Puțin îi pasă de mine sau de Michael sau de cum le va face față creditorilor bătrânul Manzoni. Oh, nu ! Johnny Reynolds era în siguranță. Spălase putina din țară și se eschivase de obligații. Și nu va veni niciodată înapoi ; sau nu de bună voie. Despre acest lucru eram absolut sigură.

Când am privit pe drum, un camion a hârâit brusc și șoferul, aplecându-se afară din cabină, m-a înjurat. M-am dat înapoi. Subit, mi-am adus aminte. Roger Grant ! Desigur, fusese unul dintre șoferii de camion ai fir-

mei. Deci în acest fel aflase Eileen despre delapidare și despre sinuciderea bătrânului Manzoni. Și cu o uimitoare perspicacitate, mi-am amintit ceva ; ceva care acum căpăta o semnificație specială. Johnny voise să-l concedieze pe Grant pentru un furt minor, însă bătrânul Manzoni l-a iertat și i-a dat numai un avertisment.

Soțul lui Eileen avea motive temeinice să fie înverșunat pe Johnny.

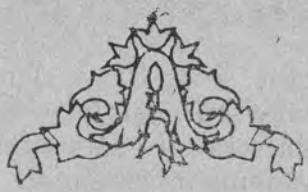

CAPITOLUL XII

Puteam întotdeauna să spun când Clive avea noutăţi speciale. Era ceva în modul lui de a fi, ceva în felul în care mă privea când credea că nu-i dau atenţie, zâmbindu-şi puţin, ca şi când ar fi savurat deplin un moment de plăcută anticipare.

Îmi aruncase asemenea priviri piezişe în tot timpul cinei. La început nici n-am observat, pentru că aveam alte lucruri în minte — pe Johnny şi bătrânul Manzoni şi pe Michael. Da, mai presus de toate pe Michael. Pentru că ajunsesem acasă şi găsisem pe masa din bucătărie unul din biletele lui lapidare. **S-ar putea să întârzii la cină,** scria el. Nu era nici un indiciu în legătură cu unde se dusese sau ce făcea. Şi deşi oricând altcândva aş fi putut să mă supăr, acum îmi era teamă. Teamă că tot mai scormonea, tot mai cerceta, şi speriată iarăşi că la întoarcerea lui va scăpa în faţa lui Clive vreo aluzie voalată indirectă, care n-ar putea fi uşor explicată.

— Nu e bine, a zis Clive, dar fără să fie supărat cu adevărat. Își face un obicei — din hoinăreala asta fără să spună un cuvânt cuiva. Să presupunem că s-ar întâmpla ceva. Am fi ca doi proști fără să știm unde s-a dus sau când să-l așteptăm acasă.

— Totdeauna a fost așa. Bănuiesc că provine din perioada când lucram și-l lăsam de capul lui pentru o bună parte a zilei.

— Foarte posibil. Dar acum nu mai lucrezi. Și n-are decât cincisprezece ani. Dacă nu pui piciorul în prag, ei da, o să trebuiască să vorbim cu el.

— Nu în seara asta, Clive, te rog.

— Bine, nu în seara asta. A ezitat și, când am ridicat privirea, am mai prins una din căutăturile lui ciudate, piezișe. De fapt, speram să putem fi numai noi amândoi pentru puțin timp. Am ceva vești.

— Vești bune ?

— Așa cred. Este o ocazie minunată și... Dar o să-ți spun la cafea. Ce s-a întâmplat ? Abia dacă ai mâncat ceva și nu arăți prea bine. Vreo durere de cap ?

— Nu, dar sunt destul de obosită. E bine că n-ai primit azi telegrama să te duci la Stockholm. N-aș fi avut chef de călătorie.

— Stockholm... Părea sfios. Nu, n-a venit telegrama. Vrei să-mi dai fructele ?

Şi-a curăţat un măr. L-a curăţat metodic, băgând cuţitul pe sub coajă, încât să iasă o fâşie lungă în zigzag. Deşi n-a mai adăugat nimic, am putut simţi că prelungea masa, amânând momentul când să-mi împărtăşească noutăţile. Asta îl caracteriza pe Clive. Nu trântea nimic tam-nesam — fie bun, rău sau indiferent. Anunţa întotdeauna cu o notă dramatică nenecesară. Şi de data asta ştiam, deşi părea că se concentrează asupra mărului, că încerca cu adevărat să-mi aţâţe curiozitatea creând o atmosferă de aşteptare. Numai că în această seară, cu atâtea lucruri în joc, n-ar fi putut să-mi pese mai puţin de veştile lui. Probabil că urma să-i aprobe să fie asociat la firmă, dar după ceea ce îmi spusese Eileen asocierea asta părea o chestiune de mică importanţă.

Bătrânul Manzoni mort... Nu părea posibil. Şi cum o ducea doamna Manzoni ? Ar fi trebuit s-o întreb pe Eileen despre ea. Nu pentru că aş fi putut face ceva. Totul se întâmplase cu atâta vreme în urmă, încât să faci acum cercetări ar fi o inutilă pierdere de vreme.

Johnny trăgea întotdeauna o barieră rigidă între viaţa lui particulară şi cea de afaceri şi deşi auzisem atât de multe despre soţii Manzoni, îi întâlnisem numai de trei sau

patru ori. Veniseră la nunta noastră și mi-o amintesc pe doamna Manzoni ca fiind mică și smeadă, cu ochii frumoși și maniere delicate. Nu-i plăcuseră niciodată planurile lui Johnny de extindere a afacerilor soțului ei.

„Toată vorbăria asta despre bani !“ spusese ea, cu o ridicare ușoară din umeri. „Nu ne e foame. Avem tot ce ne trebuie. De ce să te epuizezi de muncă și să-ți faci bătăi de cap câștigând bani pe care să nu-i poți cheltui ?“

Însă bătrânul nu a luat-o în seamă. Îi purta pică lui Johnny pentru ce făcuse ? Era firesc să-i poarte, pentru că avuseseră — în special bătrânul — o asemenea încredere în el, încât chiar fundamentul vieții lor trebuie să se fi zguduit când au descoperit că umbla cu înșelăciuni. Fuseseră o pereche simplă, prea simplă poate, și cert prea încrezătoare. Cum a putut el să le facă asta ? Îi trădase exact cum, părăsindu-mă, mă trădase și pe mine.

— Visătoareo ! Un deget care se mișca mi-a atras atenția în timp ce Clive, râzând, mi-a fluturat mâna în față. Te întrebam dacă ai împachetat, dar nu m-ai auzit.

— Da, am împachetat.

— Și ai pus vreo două rochii pentru seară ?

— Da.

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să-ți faci o plăcere să-ți iei ceva șic cu adevărat. E frumos când oamenii îți remarcă soția. Face bine pentru părerea bună despre sine ! A scos un cec din buzunar și punându-și semnătura pe el, l-a împins spre mine. Uite ! Nu plecăm până mâine după-amiază, așa că ai timp să faci niște cumpărături.

— Un cec în alb ! L-am luat în mână. E prima oară de când te cunosc că faci ceva nepractic. E înțelept ? Știi ce se spune despre femei și bani. Sau se așteaptă de la mine să produc o impresie deosebită asupra celor ce urmează să-i întâlnim la Stockholm ?

— Nu mergem la Stockholm.

— Nu mergem ! Dar atunci ce-i cu cecul ? Și ai zis de ceva șic de îmbrăcat. Își aprindea pipa. Atunci unde mergem ?

— Ți-am spus că am noutăți. Dar mai întâi cafeaua, apoi mergem în salon. Nu, lasă vasele. Te ajut și eu mai târziu.

Era ca un copil emoționat, dar care face un efort conștient să fie calm. Venind după mine în bucătărie s-a cocoțat pe marginea mesei și a stat acolo, bălăbănindu-și picioarele lungi până când, anticipându-mi următoarea acțiune, a sărit de pe masă să scoată ceștile sau să aprindă gazul. În ciuda

temei care mă sâcâia, neîncetat și oribil de insistent, a trebuit să zâmbesc. Calmul lui obișnuit dispăruse și i-am simțit nerăbdarea în timp ce fierbea cafeaua.

A fost în fine gata. Clive a dus tava în salon, apoi, aranjându-mi o pernă la spate, și-a luat ceașca și s-a plasat, cu picioarele ușor depărtate, în fața căminului.

— Sunt gata, i-am spus. Hai, dă-i drumul ! De ce nu mergem la Stockholm ? Și unde mergem ?

— Treaba de la Stockholm n-a fost chiar anulată, însă se duce acolo, în locul meu, tânărul Brady. Domnul Claymore zice că e bine pentru experiența lui ; și oricum, această nouă afacere e cu mult mai importantă. Și-a agitat ușor cafeaua. Te-ai gândit vreodată să traversăm Atlanticul ?

— Hollywood și New York ? Nu-mi spune că o să vizităm Washingtonul în toamnă !

— Nu, nu America. Mergem în Canada. S-a răsucit pe călcâie, zâmbind mulțumit de el. E o deplasare, eh ? Și cu toate cheltuielile acoperite.

Canada ! Asta e țara lui Johnny — nu prin naștere, ci prin adopțiune. Vorbea atât de des despre ea, descriind cu sentimentalism nostalgic frumusețile Munților Stâncoși și liniștea sătucului retras, unde rudele cu care

locuise trândăveau în zilele fierbinți de vară !

Acum urma să merg în Canada — dar cu Clive...

— Știi că Hartly & Hartwell are o filială la Montreal, spunea el. Da, vor să merg acolo pentru o lună ca să studiez metodele. Sunt o serie de contracte pe care trebuie să le văd, așa că vom avea și viață de societate. De asta mi-au sugerat partenerii să vii și tu cu mine. Nu m-au prevenit prea din timp și a fost ceva bătaie de cap pentru procurarea biletelor și ca să se facă aranjamentele pentru bani în plus de la bancă...

Mi-am turnat încă o ceașcă de cafea, numai neagră de această dată. În timp ce auzeam zumzăitul vocii lui Clive, o idee prindea contur. Canada ! Nu era totuși posibil ca Johnny, atunci când a dispărut cu atâta abilitate și cu totul, să se fi dus spre locul pe care întotdeauna îl considera casa lui ? Nu mă gândisem la asta înainte, dar brusc mi s-a părut lucru logic. Dacă era așa, atunci ceva — probabil afacerile — îl aduseseră în Germania, dar acum ar putea fi înapoi în Canada. Înapoi în țara în care mă ducea Clive. E adevărat, era numai o idee, probabil una cu bătaie lungă. Și chiar dacă supoziția mea era corectă, probabilitatea

unei alte întâlniri întâmplătoare era extrem de redusă. Însă Canada era încă țara lui Johnny. Dacă mă duceam acolo eram obsedată de lucrurile pe care mi le spusese ; l-aș vedea în fiecare străin ; mi-aș aduce aminte de el la fiecare pas pe care l-aș face.

— Mă tem că ai să ai o dimineață foarte agitată, spuse Clive, dar te duc eu la magazine devreme, ca să poți să-ți cumperi hainele de care ai nevoie. Nu mâine pleacă Michael în Yorkshire ? Vom fi ocupați, așa că trebuie să se descurce singur, dar sunt sigur că nu-l va deranja, mai ales când îi voi da bani ca să-și acopere cheltuielile pentru această vacanță a lui. S-a bătut semnificativ cu mâna spre buzunar. Nu pot să-l las să-l stoarcă de bani pe Tim Harrison. Vom avea destul de puțin timp, dar dacă va trebui să plecăm de acasă curând după aceea...

— Clive, nu pot să merg în Canada.

— Firma ne va lua cu mașina de la aeroport și... Ce-a fost cu asta ? Nu poți merge !

— Bine, și ? Mâine ! Fălcile îi căzuseră lui Clive și se uita la mine nevenindu-i să creadă. Nu ieși doar pe stradă și cumperi

un lucru vechi — nu e așa... Și pentru Canada la fel ! Ar trebui să mă duc la coafor și nu e timp. Am împachetat lucruri pentru o săptămână de vacanță, nu pentru o lună și — oh, e absurd ! Nu voi fi niciodată gata.

— Foarte bine, cumperi hainele de care ai nevoie în Canada. Probabil că va fi mai interesant și distractiv să dai o raită la cumpărături de cealaltă parte a Atlanticului și în ceea ce privește părul... Mie mi se pare totdeauna perfect. Sper însă să găsești un coafor excelent la hotel.

— Nu e numai asta, Clive — e... M-am înecat. Nu-mi pot închipui să plec pentru o lună. Nu în Canada.

El și-a pus jos ceașca. Timp de o clipă n-a vorbit. Fața i se alungise și umerii i s-au încovoiat puțin, cum se întâmpla când era supărat.

— Ai putea fi oricum sinceră, Linda. E din cauza lui Michael, nu-i așa ?

— Nu. Dar pentru că ai pomenit acum de asta, se duce în Yorkshire pentru două săptămâni și odată ce va veni înapoi acasă pentru școală, nu va fi prea amuzant pentru el cu noi plecați.

— Amy va avea grijă de el. Însă, desigur, nu-ți face plăcere acest lucru. Ei bine, am început să obosesc puțin să te împart cu

un băiat care consideră casa mea ca un hotel și îmi arată mai puțin respect decât unui servitor. Linda... Colțurile buzelor i s-au încordat... această vizită în Canada e importantă. Vreau să vii cu mine. Da, am nevoie de tine pentru că întotdeauna voi avea și pentru latura de afaceri, pentru că sunt acțiuni sociale și de protocol la care trebuie să particip.

— Te rog, Clive — încearcă să înțelegi... Nu pot să merg cu tine...

— Și ce scuză să invoc ? Vocea lui era liniștită, dar glacială. Domnul Claymore a subliniat importanța activităților sociale și a spus că e vital să mergi cu mine.

— Ia-o pe sora ta în locul meu. Nu-mi pot imagina ce drăcușor m-a făcut să arunc aceste cuvinte în zeflemea. I-ar face plăcere.

— Aș putea s-o fac. A pășit spre ușă. Mulțumesc pentru sugestie.

M-am dus după el.

— Însă, Clive, n-am vorbit serios ! Nu vreau să...

Ușa de la intrare s-a trântit. Am rămas în picioare în holul gol. Draperiile de la fereastra laterală au fluturat din cauza curentului pe care îl provocase. Apoi au căzut în falduri moi și deodată totul a devenit calm și tăcut. În amurgul care se lăsa, ho-

lul, cu scara curbată și ușile închise, părea plin de umbre. Umbre amenințătoare, nedefinite.

M-am dus înapoi în salon.

Michael se afla acolo. Intrase pe ușa de la grădină, trăgându-și pantofii, plini de noroi peste covorul chinezesc deschis la culoare și foarte scump. În orice alt moment m-ar fi supărat, dar nu acum. S-o ia pe Amy ! Și când te gândești că a fost sugestia mea ! Oh, va fi gata la timp — cu haine noi sau vechi, coafată proaspăt sau nu — orice, numai să mă elimine pe mine. Puteam chiar să mi-o imaginez etalându-se la activități mondene, făcându-se indispensabilă lui Clive și plasând, la intervale alese cu grijă, acerbe remarci insidios de suave, care erau la fel de periculoase ca săgețile otrăvite.

Ce impuls stupid, idiot și irațional m-a făcut să pomenesc în conversație numele lui Amy ? Dumnezeule ! Trebuie să fi avut mai multă minte. Clive poate că nu s-ar fi gândit să i se adreseze ei, dacă n-aș fi aruncat acea propunere în zeflemea, prostească și blestemată. Dar deși a fost o nebunie din partea mea, nici în visurile mele cele mai fanteziste nu m-aș fi așteptat ca el să accepte provocarea.

— M-am întâlnit cu Clive pe alee, a spus Michael. Dar ce s-a întâmplat cu el ? N-a zis nici un cuvânt, ci numai a pornit mașina și a plecat.

— Se gândește la unele lucruri, i-am răspuns evaziv. Mâncarea ta e în cuptor. Vrei să ți-o iei și să te servești cu cafea ? E caldă încă.

Nu s-a mișcat.

— Mamă, totul e în regulă, nu ? Vreau să spun, între tine și Clive.

— Nu știam că îți pasă.

— Sau i-ai... Mă observa îndeaproape... spus ?

— Nu-i nimic de spus. Însă sunt obosită și mă duc direct să mă culc. Vrei să pui farfuriile în chiuvetă ? Mă ocup de ele mâine dimineață.

A fost o ușurare să ies din cameră, departe de acei ochi care mă scrutau atât de pătrunzător, care erau atât de acuzatori ca un deget îndreptat spre tine. Însă nu puteam să-mi petrec restul vieții evitându-l pe propriul meu fiu. Ceva trebuia făcut. Dar ce ?

Era încă devreme și știam, dintr-o experiență amară, că nu voi putea adormi. O fereastră vizavi de pat era deschisă și curentul serii răcoroase îmi mângâia fruntea fierbinte, înviorător și reconfortant. M-am

uitat la ceas. Câte ore mai erau până în zori ? Ştiam prea bine cum se vor desfăşura acele ore, după ce model ; cum mă voi răsuci şi perpeli, apoi voi sta întinsă urmărind ceasul, ale cărui limbi vor părea că nu se mişcă. În ultimele săptămâni mă obişnuisem cu aceste nopţi de insomnie ; mă obişnuisem să ascult cum se ridică şi coboară respiraţia lui Clive, până şi micile mormăieli şi întâmplătoarele sforăieli, mă obişnuisem să aţipesc spre zori, apoi să mă trezesc — da, să spun lucrurilor pe nume — să mă trezesc irascibilă, precum şi înspăimântată.

Privind în urmă, părea o veşnicie de la prima dintre acele nopţi neliniştite — noaptea de la Oberwald, când vederea acelei scrisori, cu scrisul curios de familiar, stârnise amintiri care era mai bine să fie uitate.

— Mamă, pot să intru ? Michael şi-a vârât capul pe uşă. Am curăţat jos şi am aşternut masa pentru micul dejun. M-am gândit să mă culc şi eu devreme, să fiu pregătit pentru plecarea mea de dimineaţă.

— Aproape că uitasem... Mi-am amintit vag ceva casnic. Ţi-am cumpărat nişte pijamale noi. Sunt pe patul tău. Ai face bine să le pui în bagaj.

— Am să le pun — mulţumesc. A spus-o indiferent, ca şi cum ar fi auzit pe jumătate.

Și mai e ceva. Mi-a stat în minte puțin în ultimul timp și — ei bine, nu pot să plec fără să te întreb. Te deranjează ?

Ședea pe marginea patului. Acel aer de ursuzenie, atât de obișnuit în ultima vreme, dispăruse, dar părea stingherit, aproape ca și când n-ar fi fost în largul lui. În lumina plăcută a veiozei de pe noptieră, chipul lui, pe jumătate în umbră, avea o expresie încordată, puțin întinsă și am observat că degetele lui apucau nervos de marginea plapumei.

— Depinde, am spus eu cu prudență. Ce vrei să știi ?

— Despre tatăl meu. Știi, mamă, îmi mai amintesc câte puțin. Erai fericită cu el ?

Fericită ! Întrebarea era atât de zguduitoare ca și un pumn sub centură și pe moment am rămas fără cuvinte, ca și fără răsuflare.

— E important. În vocea lui Michael era o insistență stranie. Îți voi explica de ce mai târziu, dar mai întâi, mamă, erați fericiți împreună ?

— Da, desigur. Mă întrebam dacă-mi observase ezitarea. Eram foarte tineri, însă el era foarte mândru de tine și... Dar de ce întrebi ?

— Așa am și crezut. Erați fericiți. Și fericiți într-un fel cum n-ai putea fi niciodată cu Clive — acesta este adevărul, nu ? Vocea i s-a ridicat tulburată. Oh, te-am examinat în aceste ultime săptămâni. Știu că ai fost nefericită. Îți dai seama ce mizerie a produs această așa-numită căsătorie. Dar este o greșeală să te cramponezi de viața asta falsă cu Clive. Se răsucise, încât stătea pe vine, cu picioarele sub el, pe pat. Frământarea lui era evidentă în fiecare gest, în fiecare expresie. Tata trăiește ! Și oricând dorești, poți să te duci înapoi la el, dar nu vrei să-l faci să sufere pe Clive, așa că...

— Michael !

— Hai să-l găsim, mamă, Am putea, știi doar. M-a apucat de braț. Dacă am merge înapoi la Oberwald, i-am putea lua urma cu ajutorul celor de la hotel. Frau Cromer are adresa lui. Merg cu tine. Nimeni nu trebuie să știe unde am fost. Vocea lui a șovăit pentru că văzuse expresia de pe fața mea. Sunt sigur că ar fi ușor... dacă ai veni.

Am reușit să-mi găsesc cuvintele în cele din urmă.

— Nici măcar n-o să-ți răspund. Nu îndrăznesc, pentru că sunt cu mult prea supărată. Du-te în camera ta. Coborâse deja de pe pat și se dădea înapoi cu spatele spre

ușă. Și să nu-i mai pomenești niciodată numele tatălui tău. Niciodată !

A rămas în ușă un moment. Buzele i se lăsaseră în jos și se uita crunt la mine.

— Ești genul loial, a murmurat el mai mult lui însuși decât mie. Păcat că Clive nu merită așa ceva.

Ușa s-a închis. I-am auzit târșâitul pantofilor pe podea în timp ce se îndepărta pleoștit, apoi o altă ușă s-a trântit.

În timp ce stăteam în cameră, în întuneric, am încercat să mă confrunt cu faptele la rece și în mod rațional. Cu Michael în această dispoziție, nu aveam cum să fac ca Clive să nu afle adevărul la infinit. Michael pleca în nord mâine, iar Clive se ducea în Canada — dar avea să se întoarcă. Și ce va fi atunci ? Era mai bine pentru mine să-i spun lui Clive în felul meu, decât ca Michael să trântească inopinat ceea ce suspecta el.

Trebuie s-o fac astă seară. Poate că ar fi trebuit s-o fac cu mult timp înainte, pentru că atunci responsabilitatea ar fi fost pe umerii lui. Menajându-l de la ceea ce ar fi o decizie îngrozitoare, i-am provocat și mai multă nefericire.

O mașină s-a oprit în fața casei. Am auzit zdrăngănitul ușilor garajului, apoi mașina a fost băgată înăuntru. Tăcere... După câteva minute ușa de la stradă s-a deschis și Clive a urcat scările în tăcere. Mi-am potrivit din nou perna și întorcându-mă pe spate, am așteptat...

El nu a aprins lumina. L-am auzit cum s-a lovit cu piciorul într-un scaun, apoi înăbușindu-și o exclamație. Mă obișnuisem acum cu întunericul și puteam vedea destul de clar fiecare mișcare a siluetei înalte. Nu se uitase nici măcar o dată în direcția mea. A deschis garderobul încet și și-a atârnat sacoul ; apoi s-a așezat pe scaunul măsuței toaletei, ca să-și desfacă șireturile de la pantofi.

— Clive... am rostit slab. Îmi pare rău.

El a ridicat tăios privirea.

— Și mie, a răspuns și a orbecăit în continuare cu șireturile.

— Merge Amy cu tine ?

— N-am întrebat-o.

— Oh ! Mi-am ținut răsuflarea. Dar ai spus...

— Am spus mai multe lucruri pe care le regret. Nu pot să le retractez pentru că așa am gândit, dar ar fi fost mai bine să nu fi fost rostite. Și în ce privește a o lua pe

Amy... A tras de șiret și am auzit cum s-a rupt. Vreau să meargă soția mea cu mine, nu sora mea.

Trebuia să-i spun acum, înainte de a fi prea târziu ! Dar cum să încep ? Așa cum începuse și pentru mine cu scrisoarea văzută la recepție sau direct, dezvăluindu-i temerile, dubiile și nefericirea acestor ultime săptămâni ? M-am ridicat într-un cot.

— Vreau să merg cu tine — sigur că știi asta ? — dar, Clive, nu pot. Pur și simplu nu pot ! N-ai ghicit ? Canada ! Vocea mi-a tremurat... Johnny a trăit acolo și dacă aș merge cu tine...

Am auzit bufnitura unui pantof care i-a căzut din mână. Și apoi m-a cuprins în brațe.

— Linda, te rog ! Nu te frământa. Ar fi trebuit să-mi dau seama — desigur, amintirile. Mi-a apăsat capul pe umărul lui, ținându-mă protector, atingându-mi obrazul cu getilețe, cu buzele. N-aș vrea să vii dacă vederea locurilor pe care el le știa te tulbură. Dar, draga mea, e atâta timp în urmă.

— Nu pot să uit.

— Și n-aș vrea s-o faci, Linda, mă gândeam cu puțin timp în urmă — da, să fiu cinstit, mi-am pierdut puțin cumpătul — că partea cea mai proastă cu drumul în Canada

este că am să-ţi duc dorul. Să trebuiască să parcurg o zi fără să-ţi văd surâsul... fără să-ţi aud vocea... Şi apoi — ştii la ce m-am gândit ?

— Nu.

— Mi-am spus că e numai pentru o lună şi — nu ştiu de ce, dar m-am gândit la tine şi la Johnny şi cât de singură trebuie să te fi simţit după ce a murit. Şi i-am mulţumit lui Dumnezeu că te pierdeam numai pentru o lună şi nu pentru totdeauna.

În timp ce mă ţinea strâns, orice urmă de curaj mi-a dispărut. Am ştiut că nu mă voi putea determina să-i spun lui Clive adevărul — acum sau vreodată.

Pentru clipele de bucurie,
şi pentru zilele
de vacanţă pe malul mării,
la munte, în călătorii,
nimic mai potrivit
decât încântarea,
farmecul pasionantelor
întâmplări din romanele
colecţiilor
„EL şi EA“ şi „ROMANTIC“

CAPITOLUL XIII

M-am întrebat deseori ce determina pe un bărbat să iasă în oraș și, intenționat, să se îmbete criță. Acum știu. E ceea ce aș fi dorit să fac a doua zi — să ies și să beau până nu mai simt nimic față de oricine și orice.. Față de această casă goală, cu liniștea care se reverbera ; față de gândul la Clive, dus de avion și aflându-se deja la mii de mile depărtare ; față de îngrijorarea sâcâitoare pentru ce se va întâmpla când el se va întoarce.

În mod normal eram destul de mulțumită să fiu singură, cu o carte sau televizorul drept companie ; numai că în seara asta, deși casa era goală, am simțit că nu sunt singură. Era un sentiment straniu, înfiorător. M-am dus în hol. Era spațios și gol și foarte, foarte tăcut. Când eram copil aveam o frică nespusă de întuneric, populând camerele goale cu figuri imaginare și auzind în fiecare scârțâit al scândurilor fantome obscure. Acum, în mod ridicol, acele temeri copilă-

reşti au revenit, intensificate pentru că exista realmente ceva de care să-mi fie teamă. Nu fantome obscure sau imaginare, ci amintiri. O grămadă de amintiri care făceau camerele goale să pară vii.

Am aprins luminile. Nu una sau două lumini, ci toate, în toată casa. Camerele întunecate s-au luminat brusc şi arătau liniştitor de familiare. Vecinii puteau să creadă că dădeam o petrecere şi pentru a le susţine această iluzie, am dat drumul la televizor, punându-l tare. Poate că acest zgomot se confunda cu conversaţia musafirilor inexistenţi.

Cu regret, m-am târât dintr-o cameră în alta. Nu aveam liniştea să iau să citesc o carte şi în schimb am început să fac diverse treburi gospodăreşti — să scot lucrurile dintr-un dulap, să pregătesc cina zilei următoare. M-a ajutat să-mi treacă timpul. Michael lăsase vreo două cămăşi murdare pe pat şi strângându-le am mai găsit şi altele de spălat. Mai era capotul meu — cel negru cu dantelă, care fusese cadoul lui Clive. Remarcasem numai în acea dimineaţă că se murdărise.

Capotul atârna de un cârlig în şifonier. Când l-am aruncat pe braţ a căzut ceva din

buzunar. Un plic... Am surâs. Era caracteristic pentru Clive — un mic mesaj de noapte bună, lăsat unde știa că-l voi găsi ca un ultim lucru, seara. L-am ridicat.

Însă nu era de la Clive. Pe plicul alb era numai un cuvânt — **Mama,** scris în stilul neîngrijit al lui Michael.

L-am desfăcut.

Nu vreau să te îngrijorezi... Ca și cum aceste cuvinte nu erau suficiente ca să-mi accelereze sângele prin vine ! **Știu că te vei înfuria, dar trebuia să fac asta — trebuie să descopăr. În ciuda tuturor celor spuse de tine, cred în continuare că e tata...**

M-am prăbușit într-un scaun. Era o scrisoare lungă — două pagini, dar aruncându-mi ochii peste scrisul strâns, destul de inegal, am dedus imediat esența a ceea ce încerca el să explice. Nu se va liniști deloc, atâta timp cât exista cea mai mică urmă de îndoială, trebuia să descopere dacă suspciunile lui erau adevărate. Acesta era motivul pentru care trebuia să ia urma bărbatului pe care-l întâlnise la Oberwald.

Nu e numai faptul pur și simplu dacă tata este în viață — deși acest lucru în sine schimbă totul, scria el. **Vreau să știu de ce ne-a lăsat să credem că e mort. Ne datorează**

o explicație. Și vreau să îi spun că tu ești nefericită. Ar putea însemna că tu nu ești măritată cu adevărat cu Clive și dacă acesta este tatăl meu și dacă el ar ști că ești nefericită...

Nefericită ! Ca și cum o conversație plăcută cu Johnny ar putea... Oh, Michael ! Clive avea dreptate când mă acuza că îi acordasem prea multă libertate. Un copil, asta era ! Și să plece singur în această vânătoare de gâște sălbatice, în acest tur de forță à la Sir Galahad *, undeva prin Europa... ! Nu te îngrijora, scrisese el. Ce mamă nu s-ar îngrijora ? Însă nu eram îngrijorată numai de călătorie — Michael era genul care putea să aibă grijă de el — mă îngrijora rezultatul acesteia și ceea ce va descoperi.

Îi va trimite o telegramă lui Tim Harrison. îmi spunea, explicându-i că, datorită unei schimbări în planurile sale, nu va putea veni la el la fermă. Și că nu trebuia să-mi fac griji în privința banilor — nu cumpărase biletul pentru Yorkshire și banii pentru acesta și cu cei pe care Clive îi dăduse pentru vacanță și cei ai lui proprii, deja scoși de la bancă, va avea suficient. **Probabil că voi face autostopul cea mai mare parte a dru-**

*Sir Galahad (engl.) — unul din Cavalerii Mesei Rotunde.

mului, explica el. **Știu că te vei supăra, dar sper că vei înțelege de ce fac acest lucru.**

Am înțeles. Da, am înțeles perfect. Nu-i plăcuse Clive niciodată și aceasta era o cale minunată de a-și arăta pica pe el. Dar chiar când acest gând mi-a trecut prin minte, a trebuit să recunosc că nu eram onestă. Pica ? Puțină poate, dar cred că Michael era foarte sincer în scrisoarea sa.

Asta nu mă ajuta deloc. Poate că ar fi trebuit să-i încredințez lui Michael secretele mele chiar de la început, să-l fi făcut să-mi înțeleagă dilema, temerile — să-i fi spus despre delapidare, astfel încât să-și dea seama că era importantă să nu facă nimic, să nu spună nimic. Unde-și începea el călătoriile ? Mi-am amintit solicitarea de cu o seară înainte când m-a rugat să merg cu el la Oberwald. Acolo va începe el cercetările ? Dacă aș putea ajunge acolo înainte — dacă l-aș putea opri...

Chibzuind, mai târziu mi-am dat seama că prima reacție a celor mai mulți părinți este de a anunța poliția. Destul de ciudat, nu m-am gândit la această posibilitate decât ceva mai târziu. Era singurul lucru pe care nu-l puteam face. Dacă siguranța lui ar fi

fost în joc, ar fi fost altceva, însă nu mă temeam pentru Michael însuşi — era tipul de tânăr capabil, obişnuit să campeze în străinătate cu grupuri de elevi şi destul de pregătit să se descurce singur. Pentru mine era important să ajung la Oberwald înaintea lui.

Coborând la parter am răsfoit rapid cartea de telefon. După câteva minute vorbeam direct cu aeroportul din Londra şi o voce uşor dispreţuitoare mi-a spus că nu mai erau locuri la zborurile de a doua zi spre München.

— E important ! Cu dificultate, m-am stăpânit să nu mă apuc să relatez toată povestea. Oare nu mai există un loc liber ?

— Îmi pare rău, doamnă. S-ar putea să apară o renunţare de ultimă oră, dar pentru moment nu avem nimic. Desigur, dacă trebuie să plecaţi urgent... Vocea suna puţin plictisită... poate că reuşiţi să prindeţi zborul de noapte. Mai sunt încă bilete pentru el. Şi vocea plictisită a turuit un număr de zbor şi ora de plecare.

M-am uitat la ceas. Dacă mă grăbeam, ar fi tocmai timp... Maşina lui Clive, care de fapt aparţinea firmei, fusese luată de un funcţionar aşa că nu aveam cu ce circula.

Dar puteam lua un taxi. Iar în privința banilor, fusesem la bancă chiar în dimineața aceea, de asemenea, mi-am adus aminte că Clive îmi lăsase partea mea din cecurile de călătorie pentru propusa deplasare în Canada — din fericire nesemnate — în birou. Nu va fi nici o dificultate în privința banilor lichizi.

— Mai sunteți pe fir, doamnă ? a întrebat vocea în urechea mea. Ah, bun ! Sugeram că ați putea călători cu zborul de noapte Sau cumva nu puteți ajunge aici la timp ?

— Vin la aeroport imediat, i-am spus. Și am pus telefonul în furcă.

Cu douăzeci de minute înainte mă apucasem de treburi casnice pentru a trece timpul. Acum așteptam impacientată taxiul care să mă ducă la aeroport. Bărbatul cu care vorbisem se manifestase destul de neserviabil, pentru că Twitten Green e departe de centrul Londrei și, ce e drept, chemarea din parte-mi fusese urgentă. Dar i-am adresat o rugăminte atât de disperată, încât, totuși, cu oarecare silă, a acceptat să facă drumul până la mine.

M-am uitat la ceas pentru a douăzecea oară. Încă cinci minute și, dacă nu sosește taxiul va trebui să telefonez din nou. Poate că nu i-am dat chiar indicațiile cele mai

exacte, sau, mai probabil, omul se răzgândise să mai facă o deplasare lungă și târzie. Dacă Michael s-ar opri o clipă să se gândească ce necaz produsese dispariția sa ! Dar probabil că nu-i păsa. Era prea obsedat de ideea lui, prea hotărât în obiectivul lui esențial.

Cum o să reacționeze când, ajungând la Oberwald, mă va găsi acolo ? Trebuie să-mi planific totul încât să știu exact ce să fac și cât să-i spun. Ajungând față în față în acel hotel bavarez nu voi realiza nimic dacă nu-l voi face să înțeleagă că nu din lașitate i-am ascuns adevărul, ci din afecțiune pentru Clive și desigur, și din afecțiune pentru tatăl lui. Va trebui să-l fac să înțeleagă că reapariția lui Johnny nu era decât un dezastru.

În fața casei s-a oprit o mașină albastru deschis, nicidecum ca taxiurile obișnuite. Am auzit portiera trântindu-se și apoi, la lumina de pe stradă, l-am văzut pe bărbatul care coborâse. Nu purta uniformă. S-a uitat la casă, căutând evident numărul, apoi a luat-o energic pe alee. A sunat la sonerie. Luându-mi mica valiză, m-am dus în hol.

— Doamna Petterson ? a întrebat pe când deschideam ușa.

— Da. Mă temeam că nu mai veniți și... M-am oprit. Era ceva în modul lui de a mă privi, apoi mi-am dat seama că ținea un picior în deschizătura ușii.

— Mă așteptați ?

— Co... comandasem un taxi și...

— Îmi pare rău, nu sunt taximetrist. Dacă plecați atât de repede... S-a uitat la mine, la valiza pe care o țineam în mână... a fost un noroc că am venit direct aici.

— Ce vreți ? E foarte târziu și... Am încercat să-mi potolesc un tremur de teamă. Cine sunteți ?

El a zâmbit. Acum se postase tranșant cu ambele picioare în ușă.

— Aș vrea să vorbesc cu Michael. Vă descurajez dacă intru ?

— Sigur că da ! Vă rog, luați piciorul. Cât despre Michael... Am ezitat. Nu e aici.

Ochii negri — observasem chiar în agitația intruziunii cât de negri erau — s-au uitat din nou la valiza mea. Am pus-o jos.

— München... Citise eticheta. Deci n-au fost vorbe goale. A vorbit cu adevărat serios că se duce în Bavaria. Și acum vă duceți după el, corect ?

— Mai bine intrați. Și în timp ce pășea țanțoș în hol — nu era alt cuvânt pentru a

descrie acel mers repede, arogant — am închis ușa.

Mergând în salon, am aprins lumina. El a venit după mine. Cine era acest bărbat ? acest intrus care știa prea multe și mă măsura cu o detașare rece, calculată ? Nu-l mai văzusem înainte, despre asta eram sigură. Și totuși el știa de Michael și de escapada lui nebunească în Bavaria ; probabil știa și despre Johnny. Acum, că-l vedeam la lumină, arăta cu mult mai tânăr decât mă făcuse să cred la prima vedere. Bănuiam că avea puțin peste douăzeci de ani. Un bărbat mărunțel, robust, cu un păr negru stufos și cu trăsături mult prea fine pentru un bărbat. Însă în ciuda înfățișării lui frumoase, era ceva în legătură cu chipul său — o notă de aroganță în felul de a-și înclina capul, în expresia ochilor — care te deconcentra.

— Cred că îmi datorați o explicație, i-am spus, cât mai calmă posibil. Ați intrat mai mult sau mai puțin cu forța în casa mea, dar nu mi-ați spus încă despre ce este vorba.

— Ca și cum n-ați ști ! Dar asta pare a fi o parte din problemă. Dacă ați fi fost onestă cu dumneavoastră, poate că fiul dumneavoastră n-ar fi apelat la ajutorul altora.

Mi-am ținut răsuflarea.

— Ce v-a spus Michael ?

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Michael.

— Atunci cum știți... ? M-am întrerupt brusc. Oricum, cine sunteți ?

A zâmbit pe neașteptate spre mine.

— Alexander, a spus el cu o ușoară înclinare a capului. Acesta este numele meu.

— Aș putea întreba, domnule Alexander, ce știți exact despre fiul meu ? Aveam imagini teribile despre răpitori și bani de răscumpărare, numai că Michael părea să fi plecat de bunăvoie și, în ciuda felului său încrezut, domnul Alexander nu arăta a gangster. Știți unde e plecat ? Și de ce ați venit aici la această oră târzie ca să-l vedeți ?

— Puneți un mare număr de întrebări, doamnă Petterson. De fapt, Michael are un rol accidental. El a vorbit, dar în realitate pe dumneavoastră vreau să vă văd.

— Pe mine ?

— S-a servit dintr-un pachet de țigări care rămăsese pe masă cu o țigară și a aprins-o.

— Scuzați-mă, a zis el, fluturând-o cu grație spre mine. Poate ar fi trebuit să cer voie — manierele, știți, dar socotesc că fa-

milia Reynolds îmi datorează mai mult decât atât.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Întrebaţi-l pe Johhny. O spirală de fum s-a ridicat în aer. Vă va explica.

— Johnny...

— Da, Johnny ! Ochii negri scânteiau şi vocea întretăiată a prins ecoul nesigur şi a repetat numele tare, accentuat, Johnny Reynolds, soţul dumneavoastră — vă amintiţi ? Inconvenabilă reapariţia lui, nu ? Totdeauna a fost o pacoste nesăbuită în ciuda a ceea ce... Şi-a înghiţit cuvintele. N-am vrut să spun asta, doamnă Petterson. Ştiu că nu e uşor pentru dumneavoastră. Dar nu vă daţi seama — trebuie să ştiu ! Oare Michael n-a exagerat ? A fost într-adevăr Johnny ?

Obişnuisem să tot neg — faţă de Michael, de Eileen, acum acestui străin care venise Dumnezeu ştie de unde şi auzise mult prea multe ! Aş fi putut plânge. În schimb, am scrâşnit din dinţi.

— Cineva a spus o mulţime de prostii, domnule Alexander. Dar tot nu-mi dau seama în ce măsură vă priveşte — chiar dacă ar fi adevărat.

— Johnny a fost... A avut o ezitare de moment... prietenul meu şi când Eileen

Grant mi-a spus ce afirma fiul dumneavoastră...

— Eileen ! Deci așa ați aflat. Ei bine, mă tem că ați făcut o călătorie inutilă. Și acum, dacă sunteți amabil să plecați... M-am ridicat. Taxiul trebuia să fie aici de mult. Trebuie să telefonez din nou sau altfel pierd avionul.

El a mijit ochii.

— Am dreptate că Michael a plecat de unul singur ?

Am încuviințat din cap.

— Ei bine, băiatul s-a aprins repede, vă garantez, și dumneavoastră vă temeți tare dar nu anunțați poliția. E oare înțelept ?

— Tratez problema după cum consider eu.

— Nu vreți scandal, nu ? Din cauza actualului soț, presupun. Era o notă de sarcasm în vocea lui. Și chiar știți unde să-l găsiți pe fiul dumneavoastră ?

— Știu unde se duce.

— Pe urmele tatălui său ?

Am încremenit.

— Domnule Alexander, nu e treaba dumitale, și dacă vrei să...

— Uitasem, taxiul, desigur, Nu te poți baza deloc pe ele în zilele astea. Nu aveți mașină ? Vă pot duce la aeroport. A ridicat

mâna când am protestat. Nu e nici o problemă. Şi am fost prieten cu Johnny. La ce oră pleacă avionul ?

Aveam senzaţia că nu eram eu cu adevărat. Nu puteam fi ! Să alerg în noapte, într-un automobil mic, albastru... să stau alături de un bărbat despre a cărui existenţă nu ştiam absolut nimic până cu jumătate de oră în urmă...

Pe furiş, m-am uitat pieziş la el. Dacă înfăţişarea lui nu era înşelătoare, arăta prea tânăr ca să fi fost prieten cu Johnny. Când Johnny a murit — sau, mai degrabă, a dispărut — acel bărbat n-ar fi putut fi mai mare decât era acum Michael. Poate nici atât. Să ai încredere în Eileen să nu trăncănească ! Sau ar putea fi acel bărbat al ei. Domnul Alexander... Am repetat numele uşor pentru mine. Nu-mi puteam aminti să-l fi auzit vreodată înainte. Stătea foarte drept cu mâinile pe volan, neluându-şi ochii de la drumul din faţă, cu excepţia unei singure dăţi când s-a uitat la ceasul de la mână.

— O să ajungeţi la timp, a spus el. Şi maşina care alergase din plin a încetinit puţin, deşi şoferul şedea în continuare încordat.

Era o călătorie stranie, ireală. O fereastră era puţin deschisă şi simţeam aerul rece al nopţii pe obraji. Twitten Green, cu bulevardul lung mărginit de castani, rămăsese în urmă şi acum ne aflam în Londra.

— Ăsta nu e drumul pe care mergea soţul meu, am spus brusc.

— Soţul dumneavoastră ! Oh, vreţi să spuneţi domnul Petterson... Ne aflam la un stop şi bătea uşor cu degetele pe volan aşteptând ca stopul să se schimbe din roşu în verde. E un drum la fel de bun ca şi altele. Şi cum luminile stopului s-au schimbat, el a accelerat şi a pornit în viteză pe străzi care mie mi se păreau complet nefamiliare.

Nu eram în apele mele. Străzile necunoscute, bărbatul încordat şi care nu schiţa un zâmbet lângă mine... Nimic din ce spusese nu explica de fapt sosirea lui neaşteptată. Cunoştea prea multe şi mie îmi spusese prea puţin. Dumnezeule ! Am fost o proastă să mă încred orbeşte în el.

— Aţi spus că aţi fost prieten cu Johnny... Am încercat ca vocea să-mi sune indiferentă. Şi ciudat, dar nu-mi amintesc să vă fi pomenit vreodată.

— Nu ? Sugestia unui zâmbet a pâlpâit o clipă în colţul acelor buze subţiri, ferme.

Dar nu cred că Johnny v-a prezentat tuturor prietenilor lui. Familia mea îl cunoaște de mulți ani.

— Familia dumneavoastră ! Poate că am uitat dar — Alexander... Nu, nu mi se pare cunoscut. A trecut mult timp și probabil... M-am oprit brusc. A cotit de pe strada comercială principală într-o stradă îngustă pe care se înșirau case înalte, demodate. Ce faceți ? Ăsta nu-i drumul spre aeroport !

A frânat brusc.

— E un drum mai lung, remarcase, dar nu vă faceți griji — avem timp suficient. A trebuit să trec pe aici mai întâi. Aici locuiesc. A arătat cu degetul spre casa în fața căreia oprise. Nu întârzii mult. Nu fiți atât de speriată ! O să ajungeți la timp. Și a lovit calm cu palma.

Nu eram atât de speriată cât consternată. Înainte de a avea șansa de a obiecta, el și ieșise din mașină și se grăbea pe scările care duceau spre casă. L-am văzut că se oprește în dreptul porticului și bâjbâie cu niște chei ; apoi a intrat înăuntru și am rămas să mă uit la ușa închisă.

Ar fi trebuit să telefonez din nou după taxi și să nu accept să mă ducă cu mașina acest bărbat pe care nu-l cunoșteam ! Era timp suficient, într-adevăr, dar aveam sen-

zația că ceva nu e în regulă. Se abătuse de la drum pentru această oprire, dar nu dăduse nici o explicație. Poate avea o soție care-l aștepta și era îngrijorată, dar de ce n-a spus asta ? Și de ce îl interesa Johnny atât de mult ? Un prieten de familie... Însă fusese Johnny prietenul cuiva decât al lui însuși ? M-am uitat la ceas. Lipsea de cinci minute bune. Limbile ceasului se mișcau lent — șase minute... șapte... Ușa s-a deschis și domnul Alexander cobora scările.

Ducea o valiză mică.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Deschizând portiera mașinii a pus valiza pe bancheta din spate. Gata ! O să ajungem în timp util.

— Noi ? am repetat.

El a dat din cap.

— Da, merg și eu la München.

— La München — dumneata ? Nu înțeleg.

— München... A rostit literă cu literă : M-Ü-N-C-H-E-N, sau nu i se mai spune așa ? Totdeauna îmi amintește de cuvântul „plescăitură“ *. Apropo, primim de mâncare în avion ?

---

* Remarcă determinată de asemănarea în pronunția engleză a cuvintelor *Munich* (München) și *muncing* (plescăitură).

— De ce mergeţi acolo ? Din cauza lui Johnny ?

— Aţi putea spune şi aşa. Avem noroc că găsim locuri atât de târziu.

— Oh, da, sunt mai multe renunţări. A simţit ce vroiam să spun. Am sunat acum la aeroport.

Conducea repede, cu ochii atinţiţi asupra drumului, cu o expresie ciudată în colţurile gurii. Mi-am încleştat mâinile.

— Nu mergeţi la München. Dacă mă obligaţi să vă suport compania voi...

— Anunţaţi poliţia ?

Ştia că nu pot s-o fac. Că nu îndrăzneam !

— De ce faceţi asta ? l-am întrebat. Dacă Johnny e în viaţă sau e mort, nu vă priveşte.

— Nu ? Asta arată cât de puţine cunoaşteţi : Familia mea a avut întotdeauna o mare afecţiune pentru soţul dumneavoastră şi trebuie să fac această călătorie, dacă nu pentru mine, cel puţin... A făcut o pauză... pentru bunicul meu.

A strâns mâinile pe volan şi, în timp ce alergam prin noapte, pe drumul care duce la aeroportul Londrei, părea că uitase că avea un pasager.

CAPITOLUL XIV

Ştia că nu puteam face nimic. Fie că-mi plăcea sau nu, îl trăsesem după mine, de fapt mă folosea ca momeală, încredinţat că îl voi duce la Johnny. Aş fi protestat în zadar că nu-l căutam pe Johnny, ci obiectivul călătoriei mele era de a ajunge la Michael înainte de a avea şansa să-l depisteze pe bărbatul întâlnit la Oberwald. Credea că urmându-mă pe mine va da de urma vânatului. Iar eu ce puteam face ? Să anunţ autorităţile aeroportului că un pasager suspect se urca în avionul de München ? Desigur că nu ! Să mă plâng poliţiei că un străin se ţine după mine ? Ar pune prea multe întrebări.

Aşa că, vrând-nevrând, trebuia să mă împac cu această companie nedorită. A parcat maşina şi luându-mi valiza a dus-o în aeroport ca şi cum eram prieteni de multă vreme, plecând împreună în vacanţă. Chiar la acea oră târzie, clădirea roia de activitate zgomotoasă, de oameni şi de anunţuri de plecare. Pielea bronzată a celor ce se întorceau din vacanţă îmi amintea acut că, în

timp ce lumea mea întreagă se îngustase de teamă, pentru alții ultimele săptămâni fuseseră o parte a rundei obișnuite de viață.

— Vor anunța zborul în curând, a spus domnul Alexander, îndreptându-se spre ghișeul de bilete. Mai bine să ne luăm bilete imediat.

Funcționarul ne-a considerat împreună.

— Ați sosit la timp, a spus, dându-i biletul. Grăbit, a pregătit biletul pentru domnul Alexander, dar eu n-am așteptat. Luându-mi valiza, tocmai mă pregăteam s-o dau la bagaje, când mi-a atras atenția ceva ce spunea funcționarul.

— Cum vă ortografiați numele ? a întrebat el. Îmi pare rău, dar n-am reținut bine — MANZ...

...ONI, a rostit pe litere bărbatul care se prezentase drept domnul Alexander Manzoni.

M-am întors. El își luase biletul și apoi valiza.

— Cum ați spus ? l-am întrebat. Manzoni ! Dar mi-ați spus că numele vă este...

— O să anunțe zborul spre München în orice clipă. Mâna lui era pe brațul meu, împingând-o ferm spre locul de predare a bagajelor. Haideți ! Nu vreți cumva să pierdeți avionul ?! Vă voi explica mai târziu.

— Atunci a fost o minciună ! Nu-i de mirare că nu mi-am putut aminti de nimeni cu numele Alexander și dacă vă gândiți...

— Aici ! bagajul, repede. A pus valiza mea pe cântar și luându-mi biletul din mână l-a dat funcționarului de la ghișeu. Da, îndată, l-am auzit spunând și apoi, cu mâna lui încă pe brațul meu, eram condusă la una din ieșirile spre avion.

Manzoni ! Deci asta era explicația sosirii lui neașteptate la Twitten Green, decizia lui bruscă de a călători cu mine. Vorbise de Johnny ca fiind un prieten al familiei ; despre călătoria sa ca despre ceva ce trebuia să întreprindă pentru bunicul său. Treptat, piesele se adunau într-un tot, luau formă. Am înțeles cum ajunsese istoria la el : Michael i se destăinuise evident lui Eileen ; un cuvânt de-al ei spus soțului ei, fost angajat al familiei Manzoni, și astfel mai departe la urechile nepotului bătrânului. Dar acum ? În timp ce mă împingea din urmă, pentru că eram încă năucit, prin formalitățile de control al pașaportului și mai departe spre avion, l-am privit cu teamă.

Și în timp ce-l priveam, mi-am amintit de „Bătrânul Manzoni“ cu fața lui palidă și mâinile lui noduroase ; și mi-am amintit de modul cum avea obiceiul să se uite la Johnny

— cu mândrie în ochi lui negri. Acum, aici, se afla acest străin, — acest băiat, pentru că atunci când s-a așezat pe locul de lângă mine părea și mai mic — cu ochii la fel de negri ca cei ai bunicului lui, dar atât de diferit ca expresie. De ce făcea această călătorie ? Din curiozitate sau... Mâinile mele au bâjbâit stinghere cu centura de siguranță, în timp ce motoarele își măreau turația. Delapidare ! Sinucidere ! Urâte cuvinte. Făcea oare nepotul domnului Manzoni această călătorie cu scopul cumplit de a aduce trecutul la lumină și a întreprinde niște represalii ?

Ne ridicasem în aer acum. Jos se afla Londra — o parcelă de lumini pe fundalul întunericului, ca o broșă strălucitoare pe rochia de catifea. Am stat hotărâtă cu privirea spre fereastră. Îmi impusese compania lui cu forța, dar asta nu însemna că trebuie să întrețin conversația cu el. Poate câ atunci când voi ajunge la München voi putea să scap de el. Viața devenise destul de încâlcită, fără s-o mai complicăm preluând necazurile altcuiva. În special necazurile familiei Manzoni.

— Cred că am folosit un subtrefugiu nenorocit. Îmi vorbea din spate. Însă nu avea rost să vă spun cine sunt. Înțelegeți... Părea că aproape îmi cere scuze. M-am gândit că nu erați deosebit de interesată să întâlniți pe

cineva din familia Manzoni chiar în acel moment.

— Nu, nu eram.

— N-a fost chiar o minciună. Numele meu e Alexander. Alexander Manzoni — însă prietenii îmi spun Alec.

Alec... Desigur ! Mi-am amintit că Johnny vorbea de micul Alec. Îi plăcea băiatul.

— A fost oricum un adevăr pe jumătate.

— Știu. Și îmi pare rău, doamnă Petterson. Îmi dau seama că nu e ușor pentru dumneavoastră — dar nu vedeți ? Nu-mi voi găsi odihna până nu voi da ochii cu Johnny.

— Să clarificăm un lucru. Pentru prima oară am întors capul și m-am uitat direct la el. El se lăsase pe spate în scaunul rabatabil, cu tăblia ce servea drept masă pregătită pentru mâncarea pe care stewardesele o serveau deja. Mi-am coborât vocea. Johnny e mort. Mă auziți ? Mort !

Și-a îndreptat spatele cu o mișcare bruscă.

— Da, vă aud. Dar nu vă cred.

— A fost identificat.

— De Eileen Grant ! A pufnit în râs, batjocoritor, reacția lui pierzându-se în zgomotul produs de avion. E proastă ca o gâscă. Îmi pare rău, doamnă Petterson, dar politica struțului, îngropându-ți capul în nisip, nu ajută câtuși de puțin. Trebuie să facem față

faptelor — s-a făcut o greșeală și pentru dumneavoastră... l-am văzut că se uita la verigheta mea... nu poate fi altceva mai rău.

Zâmbind cu prietenie o stewardesă i-a dat o tavă cu mâncare. El a luat-o și mi-a trecut-o mie, apoi și-a luat altă tavă pentru el. Nici unul din noi n-a făcut o încercare să se apuce să mănânce.

— Ar apărea titluri teribile în ziarele de duminică, dacă s-ar întâmpla să fie adevărat. Dar nu este. Îmi pare rău că vă deziluzionez, domnule Alexan... vreau să spun, domnule Manzoni, dar faceți o călătorie de prisos.

— De ce nu-mi spuneți Alec ? Soțul dumneavoastră așa îmi spunea.

— Cât a costat călătoria ? Aproximativ treizeci de lire, nu ? Păcat că nu ați economisit banii și să fi petrecut noaptea în confortul patului propriu. Nu realizați nimic venind cu mine.

— Aș fi mers și singur, dar Eileen Grant nu-și mai amintea numele locului unde Michael s-a întâlnit... cu acel bărbat.

O altă stewardesă a venit oferindu-ne cafea. Mi-am ridicat în mod automat ceașca, apoi după ce a fost umplută, am pus-o pe tavă, neatinsă. Brusc mi s-a părut insuportabil de sufocant în avion, locul între scaune foarte strâmt. Mi-am scos haina.

— Ştiu că mă consideraţi o pacoste, dar dacă aţi fi fost în locul meu, doamnă Petterson, n-aţi fi făcut la fel ? A coborât vocea la o şoaptă. Se întâmplă să am dovada că John Reynolds este în viaţă. Şi o am de multă vreme..

— Nu vă cred !

El n-a răspuns, dar în schimb s-a scotocit în buzunar. I-am privit mâinile fascinată, cu teamă... Apoi, încet, a scos nişte plicuri. Cinci plicuri.

— Poftiţi ! mi-a spus el.

Le-am luat. Fiecare plic era adresat lui Antonio Manzoni — bunicul lui Alec, fiecare era scris la maşină. Patru dintre ele aveau timbre canadiene, dar cel de-al cincilea — ultimul pe care mi l-a dat avea un timbru german. M-am uitat de la plicuri la Alec. Figura lui era aspră, avea nările strânse şi buzele lăsate în jos la colţuri.

— Ei şi ? Nu văd ce dovedesc astea.

— Nu ? Eileen Grant v-a spus, cred, cum l-a escrocat soţul dumneavoastră pe bunicul meu la firmă. E păcat că nu vi s-a spus când s-a descoperit, însă întreaga chestiune a fost muşamalizată. Bunicul a murit — ştiţi cum... Şi după aceea, mult după aceea, a sosit primul dintre aceste plicuri. Acesta... Ştampila

poştei este din Montreal. Puteţi ghici ce se află înăuntru ?

Am clătinat din cap.

-- Asta ! A deschis plicul şi a scos un teanc de bancnote, toate dolari canadieni. Mi-am reţinut o exclamaţie de surpriză.

El a zâmbit cu subânţeles.

— Nu mă mir că arătaţi uimită. Aşa a fost şi bunica mea. Nu exista nici o scrisoare — numai aceste bancnote. Ai o senzaţie ciudată să primeşti bani, la care nu te aştepţi, de la cineva — neştiind de la cine... ca plată pe ceva ce nu ştii... A fost supărată din cauza asta. Apoi când a sosit al doilea plic... El a deschis un alt plic pentru a dezvălui un alt teanc de bancnote... a început să se îngrijoreze cu adevărat. Acesta era pus la poşta din Winnipeg. Cel de-al treilea... A bătut uşor cu palma un alt plic... a venit iar din Montreal. Cel de-al patrulea avea ştampila din Ottawa. Acest al cincilea plic a sosit abia acum câteva săptămâni. Da, şi în acesta sunt bani. Vedeţi unde a fost pus la poştă ?

Am dat din cap.

— În Germania.

— Ştampila e clară — Garmisch-Partenkirchen. E localitatea în vecinătatea căreia aţi stat ?

— Da.

— Vedeţi deci ! A făcut un mic gest cu mâinile. Ţinând seama de relatarea lui Michael, cred că aceasta e o dovadă concludentă. Sunteţi de acord ?

Al naibii de concludentă. Cinci plicuri scrise la maşină... Plicuri anonime. În ele, dovezi incriminatorii. Johnny poate să fi fost un jucător împătimit ; putea să fi fost slab, adesea nesăbuit, dar nu-i lipseau principiile. Privind cele cinci plicuri, fiecare conţinând un teanc de bani, era ca şi cum priveai în sufletul unui om. Sufletul lui Johnny. Bani pentru conştiinţă, aşa îi vor numi. Dar nici toţi banii de conştiinţă din lume nu puteau îndrepta răul pe care îl făcuse. Şi probabil că el ştia acest lucru.

— Şi bunica dumneavoastră... Cu un efort mi-am păstrat vocea constantă. Ce a făcut în privinţa acestor plicuri ?

— Nimic. Am vrut să mă duc la poliţie imediat, dar nu mi-a permis. E firavă şi mică, dar surprinzător de hotărâtă. Aţi întâlnit-o vreodată ?

— Da, de câteva ori.

— Da, când a venit primul plic a fost uimită. Dar când a sosit al doilea — îmi amintesc bine asta... L-a deschis şi a scos bancnotele, apoi a spus ceea ce atunci mi s-a părut straniu. Presupun că într-adevăr a fost

Johnny în accident — asta a spus. A fost primul fir pentru mine. Nu știu de ce a spus ea asta. E vicleană, a adăugat el mândru. Extrem de vicleană ! Am vrut să anunț poliția mai mult ca oricând, dar mi-a interzis cu și mai mare vehemență. Însă nu s-a atins vreodată de acești bani. Nici măcar de o monedă.

Nu știam ce să spun. Se disprețuia Johnny, mă întrebam eu, la fel de mult cât îl disprețuiam eu ? Nu ar fi părut atât de rău dacă ar fi escrocat pe altcineva — o cunoștință întâmplătoare, de exemplu. Însă soții Manzoni fuseseră niște prieteni atât de buni, niște prieteni exemplari. Da, bătrâna era vicleană. Destul de vicleană ca să știe că dacă semeni amărăciune, amărăciune culegi.

— Ați terminat, doamnă ?

Am terminat. Era stewardesa care strângea tăvile. Mâncarea mea rămăsese încă neatinsă, cafeaua se răcise.

— Da, mulțumesc. I-am dat tava. Nu mi-a fost foame.

S-a uitat rapid la mine, apoi fără vreun cuvânt a potrivit ventilația astfel încât curentul să fie îndreptat spre mine. Obrajii îmi ardeau tare.

— Dacă doriți ceva, doamnă, sunați-mă. Ceva de băut, poate ? Sau avem aspirine.

— Mă simt perfect, am asigurat-o. Lumina din avion s-a redus brusc și s-au auzit

zgomote ușoare în timp ce pasagerii s-au așezat comod pentru câte un scurt pui de somn. Apoi s-a făcut tăcere. Afară era întuneric și nori trecători și stele. Miriade de stele.

— Michael a avut dreptate... Vocea lui Alec abia se auzea, ca o șoaptă. Era Johnny ?

Am inspirat adânc.

— Da, era Johnny.

A oftat ușor, ca și când ar fi vrut să spună : așa m-am gândit ; apoi liniște. Liniște neîntreruptă.

M-am întrebat mai târziu de ce i-am spus. Poate pentru că nu mă mai puteam abține și trebuia să spun adevărul cuiva ; poate că obscuritatea din avion a asigurat un anonimat straniu, așa încât părea că nu vorbesc deloc cu Alec Manzoni, ci cu mine însămi.

Ei bine, oricum adevărul fusese rostit. Nu mai puteam să-l neg ; și nici nu doream, pentru că atunci când am coborât din avion la München am simțit o anumită ușurare a spiritului. Era o alinare să împărtășesc ceea ce știam cu altcineva ; cu cineva care avea propria răfuială de reglat și era în vreun fel implicat, cu Clive sau cu mine.

Acum era dimineață devreme și aerul era rece, cu zgomotul interesant al unui loc nefamiliar la o oră neobișnuită. Să fi fost aceas-

ta influenţa munţilor din depărtare ? Sau era o anticipare a timpului răcoros din septembrie ? Nu ştiu, însă mi-am ridicat gulerul în timp ce coboram scările avionului.

Aeroportul arăta mort, fiind miezul nopţii. La fel cum trebuie să arate şi Münchenul însuşi. Şi venisem acolo în aşa grabă, încât nu făcusem nici o rezervare la hotel. Poate că având un însoţitor — chiar un nepoftit, s-ar putea să nu fie chiar atât de rău, la urma urmei.

Ne-am primit în cele din urmă valizele şi, ieşind afară, Alec a chemat un taxi. Ne-a dus în viteză pe străzi pustii. Magazinele închise şi casele întunecate îţi accentua senzaţia de a fi un animal nocturn în căutare de pradă, în timp ce celelalte creaturi dormeau. Călătorisem prin München cu Clive, dar atunci era miezul zilei, iar mulţimile de oameni şi circulaţia îl făceau să arate complet diferit faţă de oraşul de acum, tăcut şi pustiu. Numai când taxiul s-a apropiat de inima oraşului am zărit câteva repere familiare — o fântână frumoasă, într-o piaţă spaţioasă, peste acoperişuri cele două turnuri gemene ale Franenkirche şi apoi faţada modernă a Gării Centrale, impozantă în lumina crudă a felinarelor, dar ca toate gările când sunt închise, moartă complet.

La primul hotel la care am încercat, toate camerele erau ocupate. Șoferul ne-a dus la un altul, mai mare și mai luxos, cu un hol la intrare numai marmură și oglinzi și palmieri înalți. Clive l-ar fi acceptat, Michael l-ar fi privit cu dispreț. Aveau camere și am mers după însoțitor pe o scară largă, sinuoasă. Alec a zăbovit un moment la ușa camerei mele.

— Nu vă faceți griji, mi-a spus. Am un presentiment că nu va trece mult până îl găsim pe Michael — și pe tatăl său.

Am închis ușa. Camera era spațioasă și plină de oglinzi. M-am zărit în ele și am fost surprinsă să văd că arătam aceeași, fără măcar un semn de încordare. Ciudat că întreaga mea lume a trebuit să sufere o schimbare totală și nu a lăsat vreo urmă.

„Michael !“ Am lovit cu pumnul în cuvertura patului. De ce ai făcut asta ? Eram fericită cu Clive — nu știai ? — fericită ! Dacă se va întâmpla ceva, nu-ți voi ierta niciodată că ai scormonit trecutul.

Dimineață, Alec Manzoni m-a salutat cu un entuziasm care nu era împărtășit de mine. Terminase micul dejun când am venit eu la masă, pentru că, în ciuda călătoriei noastre din timpul nopții, se sculase devreme. Pe când chelnerul mi-a adus tava cu mâncare,

el mi-a explicat că aranjase la hotel să închirieze o maşină. De fapt, aceasta sosise deja, aşa că puteam pleca îndată după ce voi termina şi eu micul dejun.

M-am uitat cu surpriză la el.

— O maşină ? Staţi puţin, un lucru trebuie înţeles clar. Am suficienţi bani pentru ce am nevoie, dar nu am intenţia să vă plătesc cheltuielile. Aţi plecat atât de neaşteptat încât nu s-a putut aranja nimic.

— Am suficienţi bani lichizi. S-a bătut peste buzunar, unde ştiam că se aflau cele cinci plicuri. Bunica mea nu s-a atins deloc de banii lui Johnny, dar am intenţia să-i utilizez cu folos. Transportul s-a aranjat şi de la recepţie mi-au dat o hartă. Acum, cum se numea satul unde stătea Johnny ?

— Nu mai e acolo.

— Nu, însă dumneavoastră credeţi că Michael e în drum spre acel loc, pentru că ei trebuie să aibă adresa — corect ?

— Da.

— Pentru mine e suficient.

— Alec, nu mi-ai explicat deloc un lucru. Am rupt o bucată de chiflă şi am uns-o cu grijă cu unt. Să presupunem că dai de urma lui Johnny ? Să presupunem că ajungi la el ? Şi apoi ?

În jurul gurii avea cute adânci, ochii i se mijiseră și fața îi era dură ca fața unei statui de piatră.

— Și apoi ? am repetat. Ce vrei să faci ?

— Johnny Reynolds a dispărut — se presupune că a fost omorât, acum unsprezece ani. E corect ? Vocea lui era joasă, încât o auzeam cu dificultate. Amândoi ne dăm seama de ce s-a folosit de prilej să dispară atât de convenabil, deși cum s-a întâmplat numai Dumnezeu și blestematul dumneavoastră soț știu. Ei bine, s-a întâmplat. Ce a făcut Johnny Reynolds — sau oricare nume sub care se ascundea — în toți acești ani ? Se poate judeca destul de bine după aceste plicuri. S-a bătut pe buzunarul de la haină din nou. Putem recunoaște că ele dovedesc o speranță de conștiință. Însă a renunțat la toate responsabilitățile sale, lăsând pe altcineva să adune cioburile — și anume, pe bunicul meu.

A ezitat.

— L-am găsit, doamnă Petterson, atârnând de o grindă din fabrică. Eram numai un copil. Când i-am văzut tăind frânghia... Nu vă puteți imagina ce efect a avut asupra mea. Am fost crescut de bunicii mei. L-am iubit pe bătrân.

Degetele lui se jucau cu cuţitul. Muchea neascuţită a acestuia făcea linii pe faţa de masă. Orice urmă de aroganţă dispăruse din comportarea lui. Arăta tânăr şi nesigur şi nefericit.

— Îmi pare rău, am zis calmă. Dar nimic nu poate schimba ce s-a întîmplat. N-ar fi mai bine să luaţi următorul avion spre casă ?

El şi-a smucit capul în sus cu energie.

— Asta v-ar putea conveni dumneavoastră, dar nu mie. Îi voi da de urmă lui John Reynolds, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l fac. A trăit în ignoranţă şi şi-a clădit o nouă viaţă. Evident din modul în care sunt adresate plicurile că nu ştie nici măcar că bunicul meu e mort. O să-i spun eu. Pe Dumnezeu, îi voi spune. O să-i spun în aşa fel încât n-o să uite niciodată. Astfel încât să trăiască, să doarmă şi să moară cu imaginea bunicului meu legănându-se de grindă ! Astfel încât să ştie şi el de ce este un ucigaş blestemat, blestemat ! Şi în privinţa acestora — banii lui de conştiinţă...

A scos cele cinci plicuri din buzunar, împrăştiindu-le pe masă.

— O să i le bag pe gâtul lui nenorocit. Sunt bani pătaţi de sânge. Şi o să-l fac să-i înghită.

Eram înfricoşată, nu pentru mine, ci pentru Johnny. Deşi, ce mi-ar păsa ce se întâmplă cu el ? Merita orice urma să i se întâmple. Numai că nu voiam să fiu parte la asta. Două pete stacojii au apărut pe obrajii lui Alec Manzoni, întinzându-se în sus până sub ochi. Am înghiţit niştea cafea în grabă, apoi simţindu-mă mai sigură, am încercat să-l fac să judece raţional.

— Ar fi vrut bunicul tău să se întâmple aşa ? Nu cred, altfel nu s-ar fi chinuit atâta să muşamalizeze toată treaba. N-ar fi trebuit să-ţi începi căutările. Du-te acasă înainte de a face ceva ce să regreţi.

Expresia concentrată i-a dispărut şi un zâmbet mic îi juca în colţurile gurii. A pus jos cuţitul.

— N-am avut intenţia să vă infricoşez. Iertaţi-mă. Nu voi face ceva ce să regret sau dumneavoastră să regretaţi — vă promit. Acum dacă sunteţi gata, putem porni.

— Dar n-ar fi mai bine dacă...

— Dacă-i spuneam lui... Clive, ăsta e numele, nu ? E la latitudinea dumneavoastră, doamnă Petterson. Dacă nu vă place compania mea pot să-i spun povestea şi lui.

Nici măcar nu am catadicsit să-i răspund. Luându-mi poşeta am ieşit din sala de mese. Alec Manzoni mă urma.

„EL şi EA“
şi „ROMANTIC“
nu vă vor dezamăgi
niciodată !
CITIŢI-LE !
Vor însemna întotdeauna
o relaxare binefăcătoare !

CAPITOLUL XV

Ştiam că Oberwald nu era departe. Eram în munţi acum. Creste cunoscute, câteva acoperite cu zăpadă, se ridicau deasupra pajiştilor alpine. Am văzut conturul ascuţit al vârfului Zugspitze, inconfundabil şi la fel de impresionant, ca atunci când l-am văzut prima oară. Mai erau vilele mici cunoscute, picturile lor murale şi verandele largi. În jurul zidurilor se aflau încă stivuiţi butuci ; grădinile constituiau încă o dezlănţuire de culori, cu părăluţe şi gladiole şi floarea soarelui gigantice, răsturnate una peste alta, într-o abundenţă de flori.

Trebuie să fi plouat zdravăn în ultimele zile, pentru că peste tot iarba era verde. Pâraie mici, umflate peste mărimea lor normală, susurau zgomotos printre pietre şi, într-un loc unde se formase o cascadă, am observat că unul se lăţise mai mult peste făgaşul lui bine definit.

Acesta era drumul pe care o luase Clive când, la insistenţa mea, am părăsit Oberwaldul de precipitat. Numai că atunci a mers

în sens opus. Am aruncat pe furiș o privire tovarășului meu. Alec Manzoni condusese pe această șosea de munte la fel de concentrat ca prin Londra, în drum spre aeroport — cu mâinile strânse pe volan, fără să zâmbească, necomunicativ, neluându-și ochii de pe drumul din față. Părea complet indiferent la frumusețea peisajului prin care trecea.

— Ai văzut indicatorul ? l-am întrebat repede, când am zărit cuvântul „Oberwald".

Nu mi-a răspuns, dar a cotit pe un drum îngust, care se bifurca la dreapta. Apoi dincolo de un pâlc de pomi am zărit pe neașteptate satul cu biserica lui cu ziduri albe, conturându-se pe culoarea verde a dealurilor.

Deci mă întorsesem la Oberwald. Frumosul Oberwald ! Oberwaldul demn de ură, unde începuse toată încurcătura asta mizerabilă, unde, poate, era destinată să se sfârșească. Hotelul Anna-Maria arăta atât de exact ca în seara aceea când Clive și cu mine am sosit, încât mi-aș fi putut ușor imagina că acesta era începutul, că Clive era alături de mine. Dar, nu... Umbrele de soare de pe verandă, florile, pictura unei petreceri de nuntă de pe zid — totul era la fel, însă toată lumea mea se schimbase încât nu mai

putea fi recunoscută. Într-un fel mă schimbasem și eu.

Doamna Cromer era încă la recepție. A ridicat privirea când am intrat și am văzut că încruntarea întrebătoare s-a schimbat, la început în recunoaștere, apoi în surpriză. Și-a lăsat jos creionul.

— E doamna Petterson, a vorbit ea în engleza ei îngrijită, precisă, care brusc mi-a devenit familiară, ca și hotelul însuși. Am dreptate — da ?

— Da, aveți dreptate. Mă tem că din nou am venit fără să am rezervare. Și cu un prieten, de data asta ! Am încercat să-mi fac vocea jovială. Aveți două camere ?

S-a uitat rapid de la mine la Alec. Aproape că am auzit cum pufnește a dezaprobare. „Foarte bine, am vrut să spun. Nici mie nu-mi place mai mult ca ție. Știi că am un soț. Nu l-am uitat. Problema e că nu e legal soțul meu — și omul de aici știe asta". Dar n-am spus nimic. Frau Cromer nici ea n-a spus nimic, ci a trecut cu degetul peste intrările din registru.

— Aveți noroc, a spus în cele din urmă. Sunt două camere. Pentru dumneavoastră o cameră cu vederea spre munți și pentru prietenul dumneavoastră... S-a oprit și a privit întrebător la Alec.

— Domnul Manzoni, m-am interpus în grabă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă prezint.

— Și pentru prietenul dumneavoastră, domnul Manzoni, o cameră care dă în grădină, a continuat ea. E bine ? Urmați-mă, vă rog.

Camera mea era în partea din față a hotelului, lângă camera pe care o ocupasem anterior cu Clive. Era mai mică, bineînțeles, dar cu aceeași vedere, aceleași ziduri ieșite în afară și același plafon inegal. Patul avea o tăblie decorată cu niște picturi de amator înfățișând niște flori, garderobul era și el pictat și decorat în același stil.

— Soțul dumneavoastră e mai bine ? Frau Cromer a zăbovit la ușă. Bun. Și fiul dumneavoastră ?

— Îl aștept să vină aici. De fapt, mă întrebam dacă ați primi vreun mesaj de la el ? N-a telefonat ?

— Nu, n-am nici o veste de la el. Își alegea cuvintele cu grijă, evaluând situația. Ați călătorit în tot acest timp de când ați fost aici înainte ?

I-am relatat că am fost acasă o vreme și noua vizită o făceam numai pentru a-i acorda prietenului meu (era dificil să folosesc această expresie, dar trebuia să explic cum-

va prezența lui Alec) șansa să vadă Oberwald. El fusese încântat, i-am spus ei, cu descrierea ce i-o făcusem despre sat. Ea a ascultat, impasibil politicoasă, evident suspicioasă, apoi dând din cap în sensul asta-e-povestea-ta, la fel de clar ca și când ar fi exprimat-o în cuvinte, a închis ușa și m-a părăsit.

— Ptiu ! ce dragon, a zis Alec intrând pe tăcute în camera mea.

Am surâs.

— Așa îi spunea și Clive. Nu e femeie rea, zău, numai că se miră — ca și mine ! — de comportarea stranie pe care o am.

— Bine ! am înțeles aluzia. Dar va trebui să fim cu băgare de seamă, sau fața asta înghețată va da o interpretare incorectă intențiilor mele. S-a dus la fereastră și s-a uitat afară. Ce vedere ! Nu sunt sigur de ce, dar — ei bine, într-un fel nu pot să mi-l imaginez pe Johnny în acest decor.

— I-au plăcut întotdeauna munții.

— Deseori mi-am imaginat că ajung față în față cu el. Da, chiar înainte de a ști că mai e încă în viață. Dar se petrecea întotdeauna în contexte diferite — un hipodrom, poate, sau o bodegă, sau chiar o masă de biliard.

— Îl faci să pară un gangster !

— Şi n-a fost ?

— Nu, n-a fost ! am spus cu înverşunare. A fost o persoană obişnuită — cineva ca tine sau ca omul de pe stradă ; numai că s-a băgat într-o încurcătură groaznică pentru că vroia bani pe o cale mai uşoară. Şi la început, asta s-a întâmplat pentru că vroia să-mi dea mie lucrurile bune ale vieţii şi dacă te gândeşti...

— Îl aperi ?

M-am dezumflat rapid.

— O poveste, nu ? Nu aprob ce a făcut, dar, în ciuda acestui fapt... Ecluzele memoriei s-au deschis brusc. L-am iubit odată.

Perdeaua a căzut din mâna lui Alec.

— Haideţi ! Aveţi nevoie de o băutură. Vorbea aproape aspru. Şi în acelaşi timp să obţinem adresa preţiosului Johnny de la drăguţa cea bătrână de la recepţie. Dumneata o să întrebi, eu o să ascult, cu urechile ciulite — e bine ?

Când coboram scările, m-am întrebat ce ar face Alec dacă aş refuza. „Acasă“ era departe ? Clive pe un alt continent. Ameninţarea lui de a dezvălui totul îşi pierduse pentru moment importanţa. Era o ameninţare ce înnegura ziua de mâine mai mult decât pe cea de azi. Dar mâine va veni — şi la fel „acasă“, şi Clive şi o răfuială mortală. Şi

trebuia să fac cum îmi ordona, dacă vroiam să salvez ceva din ceea ce distrusese Johnny.

Frau Cromer a ridicat privirea când m-am oprit la recepție.

— Nu știu dacă mă puteți ajuta. Vorbeam cu șovăială. Când am fost aici data trecută, stătea la hotel un domn Murphy. A plecat pe neașteptate, fără să-mi dea adresa. Mi-ați putea-o da dumneavoastră ?

— Imposibil ! Buzele i s-au închis cu zgomot ca țăcănitul unei farfurii. E o regulă a hotelului — nu transmitem adresele vizitatorilor. Niciodată, cu excepția când poliția se interesează de ele.

— Poate că nu în general, dar în acest caz... E important să-l contactez. Alec m-a împins în șale și am pus patos în cererea mea. Nu v-aș deranja, însă e realmente urgent.

— E o regulă, Frau Petterson, a repetat ea încăpățânată. Îmi pare rău.

— Dar nu sunt o cunoștință întâmplătoare. Alec mă împingea în continuare. Sunt o prietenă a domnului Murphy.

— Da, îmi amintesc.

— Vă amintiți... V-a spus el ?

— Nu. Dar ați întrebat de numărul camerei lui. Ați uitat ? Îmi pare rău, Frau Petterson. Și-a îndreptat atenția, în mod de-

liberat, spre registrele ei. O regulă este o regulă. Nu pot s-o încalc pentru nimeni.

Am ieșit în stradă. Pe trotuar, în fața hotelului, erau mese și umbrele colorate. O chelneriță servea băuturi și prăjituri delicioase cu frișcă. Alec a tras un scaun pentru mine, apoi, așezându-se și el, a făcut comanda. După ce a plecat chelnerița și-a pus coatele pe masă, luându-și bărbia în mâini.

— Fir-ar să fie, a spus el.

— Am făcut tot posibilul. Nu m-a agreat niciodată — sunt sigură. Dacă ar fi întrebat-o Michael, ar fi primit un răspuns diferit.

— De ce spui asta ?

— S-au înțeles mereu bine. Lui îi plăcea să-și exerseze puțina germană cu ea și... Stai o secundă ! Puteam vedea după expresia de pe fața lui Alec ce avea în cap. Să-l lăsăm la o parte pe el. Ai ajuns la un punct, așa că recunoaște-ți înfrângerea și du-te acasă.

Un zâmbet i s-a extins de la un obraz la altul. Chelnerița punea pe masă pahare înalte cu suc de fructe. După ce a plecat, el a chicotit ușor.

— Înfrângere ? Oh, nu ! Acesta e numai începutul. N-am fi putut alege un loc mai plăcut în care să așteptăm. S-a lăsat pe spate în scaun, relaxându-se cu un murmur

mulțumit. Personal, nu mă grăbesc în mod deosebit să-l văd pe Michael.

— M-am aplecat în față.

— N-o să-l implici în asta !

— Nu credeți că e băgat până peste urechi ?

— Nu-i va face nici un rău tatălui său.

— Nu ? Alec a sorbit din băutură. Nici chiar dacă știe că fericirea mamei lui este în joc ?

Am clătinat din cap.

— Nu-l cunoști pe fiul meu !

N-am petrecut niciodată două zile mai stranii decât cele ce au urmat. Nu puteam să mă descotorosesc de Alec Manzoni. Îmi impusese compania lui, dar brusc l-am privit drept atuul meu. Când va sosi Michael, ce dovadă mai bună îi puteam oferi despre delincvența lui Johnny decât istoria lui Alec ? Să audă și Michael din prima sursă, cum micul Alec îl găsise pe bunicul lui legănându-se de o grindă. Să afle de la persoana cea mai strâns implicată în acei ani de escrocherie și înșelăciune. O să fie un șoc, da — dar Michael nu era un prost și, după ce va auzi relatarea pe care o știam, va înțelege că va fi un dezastru groaznic pentru tatăl său, cât și pentru mine, dacă se va face legătura intre trecut și prezent. Și când va ști...

Dar nu îndrăzneam să mă gândesc atât de departe. Pas cu pas, așa trebuie să procedez. Pentru moment, un joc de-a șoarecele și pisica cu Alec Manzoni mereu la îndemână, uneori vibrant, alteori posac ; observând, așteptând, arțăgos — exact cum eram și eu — pentru că încă nu apărea nici un semn de la Michael.

Am hoinărit prin apropierea hotelului, neîndrăznind să merg prea departe, ca nu cumva să apară. Alec aștepta împreună cu mine. Michael avea ceva bani, atât îmi spusese în scrisoare. Dar, în plus, spusese că va face autostopul, așa că putea veni oricum, oricând. Mă așteptam să coboare din fiecare autobuz care dădea colțul lângă hotel, mă așteptam ca el să sosească cu orice trailer de distanță lungă, din cele ce duduiau prin preajmă.

Orele treceau. În locul nerăbdării își făcea loc neliniștea. Să campezi în străinătate cu un grup de elevi constituia o pregătire slabă pentru aventura dură de a cere să fii luat în mașină, cu degetul, o jumătate din Europa. Am fost prea mulțumită de mine ? Poate că fusesem prea sigură că Michael va putea avea grijă de el. Nu, nu atât de mulțumită, cât egoistă. Acesta era adevărul. A-

devărul oribil, neînfrumusețat. Și încet, eram forțată să admit asta. În tot acest timp am vrut să cred că Michael se va descurca, pentru că dacă n-ar fi făcut-o, ar fi însemnat poliția și publicitatea, în ziare și apoi pentru Clive și mine... ce ? Marele semn de întrebare ! Testul afecțiunii lui Clive. Alegerea pe care va trebui s-o facă. Religia lui pe de o parte, pe de alta, așa-numita lui soție cu care, conștient, nu va avea libertatea să se căsătorească. A fost o alegere pe care n-am vrut să i-o impun, poate pentru că îmi era frică.

Dar ca să apăr fericirea noastră, pe seama unui pericol posibil pentru Michael, era un egoism flagrant.

— ...cel puțin, asta cred. Nu sunteți de acord ? a întrebat brusc Alec.

Am tresărit.

— Îmi pare rău, n-am fost atentă.

— Nu-i nimic. Și-a întins picioarele și luând un exemplar al ziarului de ieri și-a înăbușit un căscat. Vorbeam despre persoana asta cu fața de vacă de aici. Nu pleca deloc de la blestemata aia de recepție. Nu-mi pot imagina de ce e așa de ocupată.

Ședeam din nou în fața hotelului. Acolo am petrecut multe ore, lungi de tot — așteptând, privind. Mișcându-mi puțin scau-

nul puteam să văd prin ușa deschisă a hotelului în holul de la intrare. Frau Cromer vorbea cu unul din oaspeți.

— Chiar când pleacă pentru cinci minute, încuie registrul, a mormăit Alec.

Am zâmbit.

— Te miri că e precaută ? Te-a prins vrând să te uiți în el ieri.

— Te înfurie ! Informația pe care o vreau e înscrisă acolo, dar o păstrează în strict secret. Domnul Murphy, într-adevăr ! A pufnit scurt. Johnny al nostru n-a manifestat cine știe ce originalitate în alegerea numelui.

— Poate că n-a avut încotro. N-a trebuit să cumpere un pașaport de la cineva din lumea interlopă ?

— Probabil. Dar e un nume atât de lipsit de imaginație — nu mai bun decât Jones sau Smith. Sunt încredințat că face afaceri în Canada — episodul bavarez fiind numai o extensie a acestora și e probabil în cealaltă parte a Atlanticului acum. Nu m-ar surprinde să aud că bunica mea a mai primit din banii lui de conștiință. Însă Canada e o țară mare și — Murphy... ! Cărțile de telefon sunt pline de ei și ar fi imposibil fizic să mergi pe urmele fiecăruia.

Am văzut un camion care a oprit la capul străzii. Cineva a coborât. Mi-am ținut răsuflarea, apoi, pe când camionul a plecat mai departe, pasagerul a urcat dealul spre hotel — un bărbat în vârstă, ce purta pantaloni scurți tradiționali, cu o pălărie bavareză lăsată pe spate. Din nou, nici un Michael... Tremurând puțin, mi-am pus puloverul pe umeri. Alec mi-a prins privirea. Și el observase camionul.

— Nu mai pot aștepta, am spus calmă. Eram așa sigură că se va îndrepta spre Oberwald dar — ei bine, a trecut destul timp. Ceva se poate să se fi întâmplat !

N-a comentat.

— Ce intenționați să faceți ?

— Să mă întorc la Munchen mâine și apoi — primul avion spre casă.

— Și asta-i tot ?

— N-ar fi trebuit să vin. Poate că mă așteaptă un mesaj acasă. Dacă nu — atunci voi anunța poliția. Cât despre Clive... Am ridicat mâna pentru că era pe punctul de a mă întrerupe. Ține-ți amenințările ! Va trebui să cunoască acum toată istoria, așa că i-o voi spune eu.

Era înfrânt, și știa acest lucru.

— Mai stau să aștept aici câteva zile, a murmurat el ursuz. Aș vrea să mă uit în

acel registru. Oricum, Michael mai poate veni. Sunteţi sigură că nu s-a putut duce în altă parte ?

— De ce, nu — numai dacă... Am făcut o pauză. Dintr-un motiv ciudat mi-am amintit cum a început toată tărăşenia. Mi-am amintit de plicul cu scrisul lui Johnny pe el, care se afla la recepţie. Un plic, am spus. Pe moment m-a frapat în spe- Nu-mi puteam aduce aminte. Nu i-a dat atenţie, am spus. Nu-şi va reaminti ?

— Să dea atenţie la ce ? Îmi ascundeţi ceva ?

A ascultat concentrat în timp ce-i spuneam cât de puţin aveam să-i spun, apoi pentru un moment a tăcut.

— Nici eu nu-mi amintesc ce scria pe plic, am spus. Pe moment m-a frapat în special recunoaşterea scrisului — modul în care erau formate literele. Cât despre Michael... Oh, nu-şi va aminti şi dacă... Ce faci ?

— Luaţi asta ! Mi-a fost dat un stilou în mână. Şi aici e un plic. Alec a scos unul din buzunar. Adresaţi-l acum prietenului dumneavoastră — domnul Murphy. Da, chiar numele lui. Nu-i ştiţi iniţiala, aşa că mai bine lăsaţi spaţiu.

Am făcut cum mi se cerea.

— Ce-i cu asta ? l-am întrebat, dar el nici măcar n-a răspuns. Scosese un carnețel din buzunar, a rupt o pagină, a împăturit-o și apoi a băgat-o în plic. L-a lipit cu grijă.

— Acum... Și-a coborât vocea. Frau Cromer e singură acum. N-ar fi un prilej bun să-i spuneți că plecați mâine dimineață ? Și în același timp să-i dați asta... A împins plicul peste masă. Nu ne va refuza să-l transmită mai departe.

— Și după aceea ?

— Veniți înapoi aici. Fac eu restul.

M-am ridicat puțin nesigură, ezitând încă, și m-am dus în hol. Frau Cromer și-a notat grijulie plecarea mea și, luând plicul, l-a pus pe masă.

— O să-l trimit, a spus ea pe un ton acru. Dar nu vă pot da adresa. Așa e regula. Înțelegeți ?

Înapoi, din nou, la masa de pe trotuar, m-am așezat pe scaunul de lângă Alec.

— Și acum ? am întrebat pe nerăsuflate. Ce urmărești exact ?

El s-a comportat cu răceală, aproape ca și cum vroia să piardă timpul. Oferindu-mi mie o țigară și-a luat totuși și el una, apoi și mai încet, s-a căutat în buzunar după brichetă. Soarele aluneca în spatele munților și umbrelele colorate, care cu o oră în urmă

asiguraseră o binevenită oază de umbră, erau strânse acum și luate. Pe măsură ce mesele se goleau, trăncăneala de după-amiază a încetat și numai câțiva oaspeți ai hotelului mai zăboveau cu băuturile lor. L-am văzut pe Alec uitându-se cu o nonșalanță grijulie prin ușa deschisă a hotelului, apoi cu aceeași degajare a stins țigara.

— A adresat plicul, a spus el și l-a pus împreună cu poșta hotelului. De ce nu m-am gândit înainte la asta ? Acum, ce voiați din cameră — un șal ? Ochii i-au scânteiat. Dați-mi cheia. Și luați asta... un orar. Cum eu mai stau, va trebui să vă descurcați singură cu drumul înapoi la München. Problema e că nici unul nu puteam da de vreun capăt în aceste orașe străine. Lăsați-mă să trec prin hol și să ajung la jumătatea scărilor, apoi o chemați pe Frau Cromer aici afară. Vă va ajuta să descifrați aceste hieroglife.

Acum îmi era clar.

— Bine ! am spus. Alec a intrat în hotel. Am așteptat un moment ca să iasă din raza vizuală a doamnei Cromer apoi, lăsându-mă pe spate în scaun, am chemat-o. A venit aproape imediat și a fost foarte binevoitoare. Răsfoia paginile din hârtie ieftină în timp ce

vorbea de legături și trenuri rapide și personale. Și în tot timpul cât am dat din cap cu politețe, mi-l imaginam pe Alec scotocind prin poșta de seară a hotelului.

— De la Garmisch-Partenkirchen sunt trenuri directe, spunea ea. Dacă prietenul dumneavoastră vă duce cu mașina până acolo, atunci...

O mână m-a apucat de umăr.

— Uitați șalul pe care-l voiați, a spus Alec grațios. Și m-am mai gândit... dacă nu vă deranjează să plecați imediat, vă duc cu mașina până la München. Da, știu că este o hotărâre neașteptată, dar planurile mele s-au schimbat complet.

Am așteptat sus pe coridorul întunecos. Alec Manzoni a zăbovit un moment, ca să vorbească cu Frau Cromer despre notele noastre de plată. L-am auzit râzând — un râs aspru, fals, apoi i-am auzit pașii repezi venind pe scări. Zâmbetul îi dispăruse, bărbia îi ieșise înainte agresivă.

— Ei ? am întrebat.

— Da, am găsit-o. Este o adresă din München.

— Și mergi acolo imediat ?

— Nu-i ăsta obiectul călătoriei mele ? Vă duc la aeroport și, cu noroc, veți putea găsi un loc la avionul de noapte.

Gândeam repede. Căutările lui Alec și ale mele se legau în mod inexorabil. Nu vroiam să-l văd acum pe Johnny sau niciodată, dar unde era el, acolo putea fi și Michael.

— Nu, am spus calmă. Trebuie să merg cu tine. Am dat de urma lui Johnny. Nu e posibil ca și Michael, într-un fel sau altul, să fi făcut la fel ?

Deci aici locuia Johnny. Aici se dusese când s-a retras în grabă din Oberwald. Alec găsise locul cu dificultate — un bloc de apartamente luxoase, pe o stradă liniștită, aproape de centrul orașului, dar departe de luminile de neon și zgomotul circulației. Balcoanele erau ornamentate cu ceramică. Erau lumini la multe ferestre și la unul dintre apartamente storurile roșii erau încă lăsate.

Față în față în cele din urmă. Nu mai era nici o scăpare acum. Nu asta plănuisem la început. Avusesem de gând să-l opresc pe Michael înainte de a putea ajunge la tatăl său. Niciodată, dar niciodată nu intenționasem să mă confrunt cu Johnny ! Mă simțeam rău. „Nu e vina mea, Clive“, mi-am spus în șoaptă. „Trebuie să-l găsesc pe Michael. Acesta e singurul motiv că mă aflu aici. Pe tine te iubesc — acum mai mult ca niciodată“. Dar fiecare nerv din corpul meu

îmi striga înapoi — „Trădătoareo !“ și brusc nu m-am mai putut mișca.

— Haideți ! Cu buzele strânse, Alec ținea portiera deschisă. Nu coborâți ?

— Nu. Mergi sus și dacă Michael e acolo — spune-i că-l aștept. Și, Alec... Trântise deja ușa și plecase. S-a uitat înapoi. Să nu faci vreo prostie.

Am văzut cum i se înconvoiaseră umerii. Apoi nu a mai fost, înghițit undeva înăuntru în acea clădire luminată. Plecat să-și ducă la bun sfârșit misiunea ; să facă — ce ? Să împovăreze conștiința unui om vinovat. Să-l facă pe Johnny să se vadă ce era — un ucigaș. Aceasta era intenția lui mărturisită.

Niciodată nu mi-a fost ușor să mă rog. Dar de data aceasta mi-a venit în timp ce ședeam în mașina lui Alec, în fața apartamentului lui Johnny. Nu m-am mai rugat niciodată atât de puternic sau atât de repede. Mă rugam — pentru ce ? Abia știam. Presupun că pentru ca Michael să iasă din acel bloc. Da, asta vroiam. Voiam ca el să iasă, să vină în mașină, să plecăm... Și apoi să mă trezesc la atingerea mâinii lui Clive. Poate că dacă mă rugam suficient de puternic voi descoperi că toată tărășenia asta mizerabilă fusese un coșmar, că nimic nu se întâmplase cu adevărat.

O veșnicie. Și apoi, în cele din urmă, a apărut o umbră pe ușa de sticlă de la intrarea din hol. S-a deschis și — nu Michael... ci Alec a venit în grabă spre mașină. A deschis cu forță ușa și s-a urcat pe scaunul șoferului.

— Nu știu nimic de Michael. A rostit informația înainte de a avea șansa să întreb. Dar prietenul nostru drag, domnul Murphy, s-a mutat acum o săptămână. Nimeni nu pare să știe ceva despre el. N-a lăsat nici o adresă, dar o vecină care, din fericire, vorbea puțin englezește, mi-a spus că crede că s-a dus să stea la țară cu un prieten, Herr Estermann. Problema e că nu știe unde stă acest Herr Estermann.

— Estermann ! am repetat iar numele. Mi se pare vag cunoscut ca și... scrisoarea de pe masa doamnei Cromer ! Brusc o puteam vedea acolo, tot atât de clar ca și cum aș fi avut-o acum în față. Da, sunt sigură că ăsta e numele de pe plic.

— Și adresa ? Alec m-a apucat de braț. Gândiți-vă !

— Nu știu, am spus nenorocită. Nu pot să-mi amintesc.

CAPITOLUL XVI

Noaptea părea că nu se mai sfârșește. Dacă aș fi putut numai închide ochii și să-mi golesc mintea de coșmarul care-mi înghițea viața ! Însă nu puteam să dorm. Nici chiar să mă odihnesc. Înainte și înapoi... înainte și înapoi... Am pășit în susul și în josul podelei camerei mele în acel hotel din München, încercând să-mi amintesc, încercând să descifrez ce trebuia să fac în continuare.

De un lucru eram sigură. Michael își reamintise acea adresă și prin această persoană, Herr Estermann, căuta să-l găsească pe tatăl său. Mi-am amintit vag ceva ce zisese când i-am arătat scrisoarea de pe masa lui Frau Cromer — ceva despre un băiat neamț de la el de la școală cu același nume. Așa că el trebuie să fi reținut numele, probabil și adresa, numai că în acel moment n-am dat atenție la ce spunea, fiind tulburată de caracterul familiar al scrisului.

M-am oprit dintr-odată din mersul meu frământat. Vedeam atât de clar plicul ! A-

cum puteam vedea chiar și numele pe el — Herr Estermann, în stilul de scris îndrăzneț, grăbit al lui Johnny. Sub nume... ce ? Mi-am adus aminte că am remarcat unele litere pentru că erau atât de distincte. Un **g** cu înflorituri... un **s** artistic... un **r** scris cu îndrăzneală... Și mai era un **ü** german caracteristic cu două puncte, cum s-o mai fi chemând ? Însă literele izolate nu formau un cuvânt și deși mi se învârtea capul și mă durea tot corpul, nu mă apropiasem de denumirea locului unde, eram convinsă acum, se dusese Michael.

Ce ar trebui să fac eu acum ? Dacă Clive ar fi fost acolo ar fi știut, însă între noi era Atlanticul. S-o fi întrebat de ce nu-i scrisesem ? M-am uitat la telefonul de pe noptieră și pentru un scurt moment am cochetat cu ideea de a vorbi cu Canada la telefon. Chiar când am atins receptorul, mâna mi-a căzut. Cum aveam să-i explic ce se întâmplase într-o conversație de câteva minute ? Nu puteam.

Cu ochii încă larg deschiși, dar indescriptibil de obosită, m-am uitat la primele licăriri ale zorilor luminând cerul. Nerăbdătoare, am așteptat ca zorile să se transforme în zi. Apoi, în cele din urmă, am auzit zgomote slabe în hotel și de pe stradă pe cele ale tra-

ficului. Încet, încet, lumea se pusese în mișcare.

M-am îmbrăcat în grabă. Bănuiam că Alec Manzoni se va fi sculat deja și vroiam să-i împrumut harta. Poate că voi fi în stare să găsesc pe ea vreo localitate al cărei nume încorpora literele pe care mi le aminteam. În tăcere, am ieșit din cameră și parcurgând coridorul, i-am bătut la ușă.

Nici un răspuns. Am așteptat un moment, apoi am ciocănit din nou. Tot fără răspuns. Am deschis ușa cu prudență. Patul era gol, dar din baie s-a auzit zgomotul unui aparat electric de bărbierit.

— Vreau să iau harta, am strigat. Unde e ?

— Pe masă. Vin și eu într-o clipă. Dar de ce aveți nevoie de ea ?

— M-ar putea ajuta să-mi amintesc și... M-am oprit brusc. Dacă n-ar fi fost bâzâitul aparatului de ras ar fi auzit un suspin neașteptat. Fără să-mi vină a crede, am privit fix spre valiza deschisă. Acolo se afla o cămașă curată deasupra și dedesubt, parțial ascunsă de ea...

Țeava unei arme !

— Ce ați spus ? Alec a ridicat vocea peste zgomotul aparatului. V-ați amintit numele ? Socotesc că fiul dumneavoastră are o memo-

rie mai bună. Probabil că e deja cu tatăl său și dacă...

N-am mai auzit restul. Am fugit. Literalmente, am fugit, închizând încet ușa după mine ; apoi, ajungând în securitatea camerei mele, frica — frica oarbă, stupefiantă — m-a făcut să răsucesc cheia în broască.

O armă ! Răzbunare... Mi-am amintit de înverșunarea din vocea lui. Ar fi trebuit să suspectez ce urmărea, de la început. Toate vorbele acelea — dorința de a-l face pe Johnny să fie conștient de ceea ce făcuse — erau vorbe, nimic altceva. Și acum ?

Intrasem în panică. În loc să fi luat arma din ascunzătoarea ei, eu fugisem. O armă în mâinile mele ? Nostim, poate, dar asta ar fi trebuit să fac — s-o fi luat, s-o fi ascuns, să fi făcut orice numai să nu mai fie în posesia lui Alec Manzoni. Era prea târziu pentru a mai merge înapoi. În orice moment va ciocăni la ușa mea. Cu ajutorul, sau fără ajutorul meu, va da de urma lui Johnny — într-un fel. Trebuie să ajung prima acolo. Trebuie să-l previn. Nu-l iubeam pe Johnny — nu-l mai iubeam, vroiam să-l îndepărtez. Dar să stau deoparte și să-l las să fie ucis cu sânge rece m-ar face și pe mine, în conștiință cel puțin, tot o ucigașă. În plus, era Michael.

Am atins harta. Atât de multe denumiri și atât de nefamiliare... Unele tipărite atât de mic, încât literele se contopeau, orbindu-ți ochii. Am umblat cu degetul pe hartă, în sus și în jos, ici și colo, încercând să descopăr vreun loc care cuprindea în denumirea sa literele **g, s, ü, r.** Și nu mai era și un **e** ? Pe o bucată de hârtie am amestecat literele împreună, sucindu-le și învârtindu-le, încercând să le constitui în părți ale denumirilor care le găseam pe hartă. Günterstal ? Nu, era prea lung. Grünsfeld ? Nu suna cunoscut. Güssenburg ? Nu.

Brusc, degetul a subliniat cuvântul — Grünsee. L-am notat pe o bucată de hârtie. Erau literele care trebuiau și numele familiar. Un sătuc lângă un lac mic, în inima Alpilor Bavarezi... Ăsta ar putea fi locul ? Trebuia să fie ! Da, sfinte Doamne ! trebuie să fie.

Nu m-am sinchisit de bagaj sau de nota de plată a hotelului. Alec putea să se ocupe de asta. O jachetă peste umeri, poșeta pe braț — și am plecat. M-am strecurat fără zgomot din cameră. Părea să nu fie nimeni prin jur. Zgomotul ușii de la lift trântite, când am închis-o, s-a reverberat în toată clădirea.

Alec Manzoni băgase mașina pe o stradă laterală. Din fericire nu se gândise s-o mai

încuie. M-am urcat în ea și am consumat câteva minute studiind harta pentru a hotărî pe ce drum urma s-o iau, apoi am pornit motorul.

— Treceți dincolo, mi-a spus o voce aspră. Conduc eu, dacă nu vă deranjează. Haideți, mutați-vă !

Era Alec. A deschis ușa cu forța, dar am apăsat pe accelerație și în timp ce mașina se smuncea înainte el s-a aruncat înăutru, a apucat volanul și eu am fost împinsă pe celălalt scaun.

S-a auzit un scrâșnit strident al frânelor. Cotise prea brusc la colț, dar într-o clipă controla mașina. M-am redresat și rostogolindu-mă în colțul scaunului, m-am uitat sfidător la el.

— Unde mergem ? l-am întrebat.

— Să-l găsim pe soțul dumneavoastră.

— Pe soțul meu... Am repetat cu precauție. Vrei să spui... Johnny ?

— Nu-i de mirare că nu se permite poligamia ! Trebuie să fie confuz cu mai mult decât un bărbat. Da, Johnny.

— Dar nu știu unde e.

— Nu e posibil ca familia Estermann să aibă o casă... Care e numele localității ? Grünsee, asta e. Grünsee, a repetat el aruncându-mi o privire triumfătoare. Mă tem că

va trebui să mă îndrumați de îndată ce ieșim din München, întrucât nu am avut șansa să studiez drumul. Undeva pe lângă Berchtesgaden, nu ?

Frica, sau poate oboseala, m-a făcut să-mi vină lacrimile în ochi. Am întors capul.

— Cum ai descoperit ?

— Nu trebuia să lăsați bucățelele de hârtie în cameră, doamnă Petterson. E surprinzător ce dezvăluie ele.

— La fel ca și valizele deschise ! i-am replicat rapid. Oh, Alec, te rog — nu ! Ce rost are ? Nimic nu-l mai readuce la viață pe bunicul tău și această răzbunare... Am pus mâna pe volan. Oprește ! Du-te înapoi și...

A făcut o mișcare laterală, reușind să evite o mașină din sens opus, doar cu câțiva centimetri.

— Femeie nebună ! M-a împins în lături cu cotul. Ați văzut deci. Mă miram. Ei bine, nu vă privește deloc ! A apăsat pe accelerație, cu mâna pe claxon. Nu v-aș fi luat, dacă nu m-aș teme să vă las în urmă. Nu vă băgați ! Ați înțeles ?

Johnny — să nu mă privească ? Glumea ! Numai că era o glumă care îți acrea gura. L-am privit. Era un străin care ședea încordat la volan și nu Alec Manzoni pe care îl știam de mult și pe care îl agreasem într-un

fel. Pe fața aceea cenușie cruntă era scris furie oarbă. Arăta sălbatic de hotărât. Și deodată mi s-a făcut frică, nu pentru Johnny, ci pentru mine. Așa cum spusese, știam prea multe. În plus, eram o povară. Nu puteam comite un omor cu un martor de față, dar cum intenționa să scape de mine ? Să deschidă portiera și să mă arunce afară, în timp ce automobilul prindea viteză ? Sau va fi un sfârșit rapid, brusc, pe o porțiune pustie de drum ? Oh, erau idei groaznice, absurde, dar, privind figura răzbunătoare de lângă mine, puteam crede orice.

A fost o călătorie lungă, ciudată, tăcută. Abia vorbea, cu excepția când întreba pe unde s-o ia. Când am bâjbâit cu harta, mi-a smuls-o din mână. Încercasem frica înainte, frica de a-l pierde pe Clive, dar aceasta era diferită. Aceasta era o frică fizică care mă strângea în ghearele ei de gheață, orbindumă complet, făcându-mă să uit totul, cu excepția teroarei de moment. Am văzut puțin din peisajul prin care treceam. Münchenul fusese de mult lăsat în urmă. Îmi amintesc de un drum lat, drept — o autostradă, presupun ; și câmpuri în care ceața de dimineață devreme se ridica într-un val de nori joși. Soarele pătrundea încet și ceața a devenit intermitentă, dispersându-se în final.

Am încercat să gîndesc coerent, să planific ce trebuie să fac, nu numai să-l salvez pe Johnny, dar să mă salvez și pe mine. Dar cum să fac pe cineva să înțeleagă ? Nu știam nici măcar cuvântul nemțesc pentru „omor" și, oricum, nimeni nu mă va crede. Dacă aș putea să le spun în vreun fel că avea o armă...

Ce rost avea ? Păream o pereche obișnuită de turiști și polițistul — dacă aș reuși să vorbesc cu unul — ar considera că mi-am ieșit din minți. Pe de altă parte, Alec nu-mi dădea posibilitatea să vorbesc cu cineva. Am pierdut noțiunea distanței, însă treceam pe lângă sate și orășele și tot nu opream încă.

Zona plată de pajiște fusese lăsată în urmă. Drumul pe care apucase mergea pe malul lacului Chiemsee și apoi, intra brusc în inima munților. Aceștia se închideau în jurul nostru, în zigzaguri, sălbatici — într-o anumită privință mai spectaculoși ca la Oberwald ; înspăimântători în singurătatea lor. Părăsisem acum șoseaua principală și o luasem pe un drum care trecea printr-o ravină între munți. Am auzit apa cum cădea ca o perdea, de pe înălțimile de deasupra, într-un pârâu mai departe, în jos. În orice alte momente aș fi apreciat splendoarea peisa-

jului, dar nu acum — când fiecare milă pe care o parcurgeam însemna o milă mai aproape de ...

Ce ?

Un indicator cioplit dintr-un trunchi de copac, pus deasupra siluetei caraghioase a unui excursionist cu o încărcătură enormă pe el, arăta drumul spre Grünsee. Cinci kilometri... Începuse să plouă. O burniță fină, care era ceva mai mult decât o ceață. În vale s-au adunat norii, decapitând munții și plutind în pâlcuri peste pantele lor mai de jos. Fără soare, zona de țară își pierduse strălucirea. Vilele izolate arătau cenușii și mohorâte, chiar și povârnișurile acoperite de copaci păreau neprimitoare. Brusc, valea s-a deschis și a apărut o întindere largă de pajiști care duceau la un loc mic verde. Pe marginea lui se aflau împrăștiate case.

Acesta era deci Günsee. M-am uitat la Alec. Nici un semn de emoție pe figură. Aceasta se menținea înțepenită, cu trăsăturile ei aspre, aceeași încruntare a frunții, buzele la fel de strânse. Ce urma ? Fără să-mi spună nimic, a oprit mașina și a stat un moment uitându-se la satul mic, mohorât, ce se întindea de-a lungul lacului. Pe o parte a drumului se afla un hotel și dincolo de el o alee de pomi forma o promenadă pe marginea

apei. Lacul avea o înfățișare de parcă ar fi fost părăsit, dat uitării. Nu se vedea nimeni prin jur — cu excepția cuiva înghesuit la adăpostul unui copac, evident așteptând un autobuz și, mai jos lângă lac, se afla un pescar solitar îmbrăcat într-o manta de ploaie.

N-am mai putut îndura tăcerea.

— N-o să scapi. Am încercat să amenint, dar frica care mă făcuse să stau, după cum mi se păruse, ore în șir, într-o tăcere încremenită, m-a trădat prin iritarea vocii. Te rog, Alec — nu ! Nu merită. Hai să ne întoarcem cât mai e timp.

— Vă e teamă, a spus el fără să se sinchisească de a se uita în direcția mea. Mai înseamnă Johnny atât de mult pentru dumneavoastră ? Bietul Clive !

— S-ar putea nici să nu fie aici. A fost numai o bănuială și... M-am oprit brusc. Silueta de sub pom s-a mișcat și se afla pe drum, uitându-se în direcția autobuzului așteptat.

— O bănuială destul de sigură, consider eu. Haideți ! Vreau să întreb unele lucruri. Începem cu hotelul. Haideți ! a repetat el cu bruschețe, ținând deschisă ușa mașinii.

— Așteaptă... Mi-am trecut mâna peste frunte. Îmi pare rău — numai un minut...

— Ce s-a întâmplat ?

— Nimic — numai... Mi-am răsucit capul ușor. Ce prostie din partea mea. Am plecat fără micul dejun, nici măcar ceva de băut... Voi fi bine într-un minut.

S-a uitat suspicios la mine.

— Aveți amețeli ?

Am încuviințat din cap.

— O să treacă. Dacă aș putea lua puțină apă. Îmi pare rău.

— Vă aduc ceva de băut de la hotel. Asprimea îi dispăruse din voce și mă privea cu neliniște. Pot să vă las puțin ?

O mână îmi acoperise fața pe jumătate. Nu m-am mișcat, dar printre degete l-am privit cum se duce. Eram parcați la numai câțiva metri de hotel. A traversat drumul și s-a grăbit pe potecă, dar chiar înainte ca el să dispară în clădire mâna îmi era pe ușa mașinii.

Se dusese. Un moment ca să fiu sigură că se afla într-adevăr înăuntru, apoi, rapid, am coborât din mașină. Am simțit ploaia pe față cât am alergat de-a lungul drumului, dincolo de hotel, la silueta care aștepta la adăpostul copacilor.

La sunetul pașilor mei grăbiți, bărbatul s-a întors.

— Mamă ! a exclamat el.

Nu i-am dat timp să pună întrebări.

— Repede ! i-am strigat. Să ne ascundem. Îți explic într-o clipă. Și trăgându-l după mine, am ieșit rapid de pe promenadă și am intrat într-un pâlc de pomi care, după câțiva metri, coborau la marginea apei.

— Ce se întâmplă ? a întrebat Michael, uitându-se dintre copaci. Cum m-ai găsit ? Și pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți aici ?

— Asta e întrebarea pe care o să ți-o pun ție ! Michael, dacă ai ști prin câte am trecut pentru ca... Dar nu e timp acum și, oricum sunt mulțumită că te-am găsit. Fii atent ! Se întoarce.

L-am văzut pe Alec ieșind din hotel, cu un pahar în mână și grăbindu-se pe potecă. Era închipuire sau bubuitul din urechile mele erau realmente bătăile inimii ? Alergasem și îmi pierdusem răsuflarea.

— Cine-i... ? a șoptit Michael.

L-am apucat de braț.

— St ! nu acum. Îți spun mai târziu.

Și retrăgându-mă la adăpostul pomilor l-am privit pe Alec cum se apropie de mașină. S-a oprit brusc. Am inspirat brusc. Văzuse deci... Oh, puteam să-mi imaginez prea bine furia din ochii negri ! A deschis ușa cu forță și, negăsind nici un indiciu, se uită prin preajmă.

— Hai ! am șoptit. Acesta e primul loc unde va căuta. Să găsim ceva mai retras. Și fugind aproape, împiedicându-mă de rădăcini și crăci, am intrat mai adânc în inima pădurii care înconjura lacul. Pe jos era ca un covor de frunze căzute, însă ploaia puternică înmuiase pământul, astfel încât tocurile îmi intrau în noroiul gros. Poteci înguste, bătătorite de multe picioare, șerpuiau înainte și înapoi prin pădure, întretăindu-se una cu alta. Nu m-am oprit până ce locul nu a rămas mult în urmă, apoi, gâfâind din greu, m-am prăbușit pe un buștean căzut.

Michael s-a așezat alături de mine. Era ud și cu părul nepieptănat, părul lui lung căzându-i dezordonat peste frunte și arăta ca și când dormise în tufișuri.

— Ești într-o neorânduială inimaginabilă, i-am spus cu dragoste. Dar n-am fost niciodată mai încântată să văd pe cineva în viața mea. Oh, Michael ! Michael ! Și-am început să plâng.

Mi-a luat cu gentilețe mâinile de pe față.

— Ce s-a întâmplat ? Ești înspăimântată !

Am dat din cap.

— Și pe bună dreptate. Michael, l-ai găsit pe tatăl tău ?

Și-a ridicat capul cu suspiciune.

— Deci, acum recunoşti. E tatăl meu... De ce n-ai putut să ai încredere în mine înainte ?

— Pentru că voiam să mă ţin cu disperare de viaţa nouă pe care am clădit-o cu Clive. N-ai fi înţeles. Dar acum totul s-a schimbat şi dacă el e aici... Trebuie să-l avertizez ! Nu pot să stau deoparte şi să-l văd ucis !

Şi-a smucit mâna.

— Ucis ? Glumeşti ! Sau vrei să spui — acel bărbat... Oh, nu !

I-am spus pe scurt şi în grabă ce se întâmplase. De nevoie a trebuit să-i spun şi despre jocurile de noroc şi despre fraudă şi despre moartea bătrânului Manzoni. Oroarea care îi dilatase ochii a fost înlocuită acum de o expresie de neîncredere ursuză. Nu se schimbase. Nimic nu se schimbase, cu excepţia faptului că pericolul care ameninţa toată lumea mea era acum şi mai acut.

— Foarte bine, nu trebuie să mă crezi. Mi-am şters picăturile de ploaie de pe faţă. Dar nu e imaginaţie. Alec Manzoni e destul de real. Şi la fel e şi arma pe care o poartă. De aceea trebuie să-mi spui... L-ai găsit pe tatăl tău ?

— Da, l-am găsit. Părea simplu spus astfel. Mai târziu, Michael mi-a vorbit de difi-

cultăți — despre autostop, despre un șofer de camion care simțise că ceva nu era în regulă, cum reușise să lase o urmă falsă când a suspectat că omul anunțase poliția. Apoi mi-a spus cum se întorsese în Grünsee (și el își amintea adresa de pe plic) despre domnul Estermann și cum a aflat că erau aproape zece în sat cu același nume.

— L-am găsit, a repetat el. Am și vorbit chiar cu el. Recunoaște că m-a întâlnit la Oberwald, dar în ceea ce privește a fi tatăl meu... Neagă că a fost vreodată în Anglia. Dar a fost ceva în modul în care a spus asta... Mâinile i s-au încleștat. Mamă, știi că mințea.

Am văzut înfrigurarea în ochii lui. Deci de aceea aștepta la stația de autobuz ! În fața acelei negări nu avea ce face. Aștepta nu autobuzul, ci un camion pentru prima parte a lungii călătorii până acasă.

— Poți să mă duci la el ? l-am întrebat.

S-a luminat la față.

— De ce ? Da ! Herr Estermann are o casă mare la aproximativ o jumătate de kilometru în afara satului, dar se întâmpla să știu unde s-a dus în excursie — nu ploua atunci. Am traversat lacul cu o barcă. Putem să-i așteptăm lângă debarcader. Acum,

că e timpul ăsta, probabil că se va întoarce devreme.

A fost o așteptare obositoare. Debarcaderul era la ceva distanță de sat și ne-am postat destul de retras printre pomi, dar pe un teren în pantă, astfel încât, deși adăpostiți, să vedem apa. Burnița a încetat, deși norii atârnau aproape și în pădure se auzeau picăturile de ploaie prelingându-se și căzând pe frunzele grele de umezeală. Vântul care bătea pe deasupra lacului învolbura apa, formând valuri miniaturale.

Unde era Alec Manzoni ? mă întrebam. Acumulase prea multă amărăciune pentru a lua înfrângerea ușor. După toate probabilitățile era ocupat întrebând unde locuiește Herr Estermann, sperând să-și ajungă prada înainte de a o putea eu preveni de pericol. Deși nu era prin pădure, stăteam cu urechile ciulite la sunetul vreunui zgomot de pași. Chiar și vântul, care stârnise frunzele căzute, mă făcea să privesc neliniștită.

— Mamă ! Michael m-a apucat de braț. Vezi barca aceea ? Cred că tata se întoarce și se pare că e singur.

Deci, în cele din urmă, sosise momentul. Nu acesta era modul în care intenționasem să se întâmple. Ar înțelege Clive ?

Dar Clive părea a fi la depărtare de o lume, nu numai de un ocean. Barca mică cu vâsle se îndrepta spre debarcader. Îl puteam vedea pe Johnny — înalt și bronzat, cu părul fluturând în briză. În timp ce aluneca spre mal, a ridicat vâslele cu grijă, ghidând barca.

În fața debarcaderului, pomii fuseseră tăiați și era o porțiune de câmp deschis. Am coborât amândoi de la adăpostul pomilor.

— Așteaptă aici, i-am spus lui Michael.

— Dar, mamă...

— Așteaptă ! i-am repetat și m-am dus singură.

Era cu câteva minute înainte ca el să iasă din magazia debarcaderului. Același pas rapid, sigur... Era atât de familiar ; trezea atâtea amintiri. A ridicat privirea la norii care se adunau peste munți și nu m-a văzut. Am pășit pe poteca lui.

— Johnny...

S-a răsucit. Nici un surâs de salut, nici un semn de surpriză. Fața lui era complet lipsită de emoție, încât, pentru un moment, m-am întrebat dacă nu cumva m-am înșelat, dacă acesta era adevăratul bărbat pe care-l iubisem odată, cu care mai eram căsătorită încă legal.

— La început băiatul, acuma tu, a spus el încet. Aș fi dorit ca tu să nu fi venit.

CAPITOLUL XVII

Îmbătrânise. Era mai mult decât simpla trecere a anilor ; mai mult decât micile riduri din jurul ochilor și porțiunile cărunte ale părului lui negru. Acesta nu era Johnny cel lipsit de griji, nepăsător, cu care mă măritasem. Nici chiar o versiune mai în vârstă a lui. Era un Johnny nou — un străin cu fizionomia lui Johnny, cu chipul lui, dar asemănarea se oprea aici. M-am uitat la el. Nu arăta nici frică, nici bravadă. Viața părea să fi fost stoarsă din el, astfel încât arăta nu chiar bătrân, ci zdrobit.

— Nu pot crede așa ceva. Ascultase în tăcere relatările mele grăbite, în fugă. Tânărul Alec... O armă ? Dar a fost întotdeauna un copil atât de timid. Și bătrânul Manzoni, mort ? Doamne ! Ce încurcătură îngrozitoare am produs.

Puțin spus, dar nu i-am zis acest lucru — nu acum. Nu era timp. Pe de altă parte, ceva în acea figură trasă, suptă, mă prevenea că mi-aș irosi vorbele. Tot ce i-aș fi putut spune, își spusese și el, lui însuși, deja.

În ochii lui am văzut oglindindu-se propria mea nefericire. Arăta atât de singur, atât de nenorocit. Îl iubisem cândva și fusesem adesea supărată pe el. Acum, în timp ce stăteam lângă lacul verde, în acea după-amiază ploioasă de septembrie, nu-mi mai rămăsese nici iubire, nici supărare. Ambele se consumaseră și tot ce rămăsese era mila. O milă distantă.

— Ce vei face ? l-am întrebat. Dacă te întorci la casa lui Herr Estermann te va găsi.

El a ridicat din umeri.

— Mai contează ? Am obosit să tot fug.

— Contează mult, i-am spus eu cu ardoare. Dacă Alec Manzoni va face o nebunie, el va avea de suferit. Și tu nu meriți asta.

A tresărit.

— Ba merit. Bine, n-am să-i stau în cale.

Mi-am mușcat buza. Nu fusese niciodată ușor să fii supărat pe Johnny. Pe vremuri, nu trebuia decât să surâdă — acel surâs dezarmant al lui — și îmi schimba opinia cu a lui. De data asta nu a fost nici un zâmbet, ci o acceptare liniștită a ceea ce avea să vină. Și, într-un fel, efectul era același.

— Unde o să te duci ? l-am întrebat.

— În Canada. Am afaceri acolo. Deci ghicise corect ! N-aș fi fost acum aici, dar unul dintre directori s-a îmbolnăvit și a trebuit să vin în locul lui. Știam că nu doresc, dar n-am putut să le explic și Bavaria — ei bine, părea destul de departe de locul unde se întâmplase totul. Nici nu m-am gândit la eventualitatea de a te întâlni.

Nu-i de mirare că plecase în grabă din Oberwald. Dar ce mod de a se sfârși o căsătorie ! De ce nu s-a putut să fi rămas cu câteva amintiri fericite din acei ani agitați, dificili, pe care i-am petrecut împreună ? Însă nu, când mă voi gândi la căsătoria noastră voi avea în vedere acest episod din urmă și nu începutul.

— Nu sunt mândru de mine, Linda. Trebuie să fi știut la ce mă gândeam. Ai avut greutăți, dar nu voi veni înapoi — îți promit.

— Conștiința mea nu se liniștește la fel de ușor ca a ta. Am încercat să mă prefac că nu te văzusem niciodată, dar acum... N-are rost. Nu pot merge mai departe trăind o minciună și când Clive va ști...

— Îi vei spune ?

— Mi se pare că n-am altceva de făcut. Dar, Johnny, înainte de a pleca îmi dato-

rezi ceva — o explicație. Cine era bărbatul din mașină ?

Începuse din nou să plouă. Aceeași burniță fină, mizerabilă, care făcea aerul umed, i se prelingea pe față. O puteam auzi răpăind pe frunze și simțeam mirosul dulce al ierbii. Dar nici unul dintre noi n-a căutat să se adăpostească.

— Nu știu, a zis el calm. Acesta este adevărul adevărat, nu știu pur și simplu.

— Dar era mașina ta !

— Da, mașina mea... Și apoi mi-a relatat povestea. O poveste pe care în parte o știam, în parte o bănuiam, despre facturi aranjate, pe care avusese de gând să le corecteze, și apoi, în disperare, a continuat să falsifice registrele. Și a continuat să joace și să piardă. La firmă erau așteptați să vină revizorii și, în ultima instanță, se dusese la West Country să-l vadă pe unul dintre complicii săi în materie de joc, de la care spera să obțină ajutor. Când a ajuns acolo a aflat că omul murise de un atac de inimă în săptămâna precedentă.

— Eram într-o încurcătură groaznică. Disperat ! O parte din acea disperare îi răzbea încă în voce după toți acești ani. Nu puteam da ochii cu tine. Nu îndrăzneam să-l văd pe bătrânul Manzoni. În acea noap-

te tot ce voiam era să mă îmbăt. Nu aveam nici un ban, însă mi-am vândut ceasul unui bărbat din cârciumă și — da, m-am îmbătat. Criță ! Nu-mi mai amintesc cine știe ce despre asta, dar cineva trebuie că m-a ajutat să ajung înapoi la hotel. A doua zi dimineață mașina mea dispăruse. N-am anunțat-o imediat, pentru că am crezut că, beat fiind, o parcasem în altă parte și uitasem. Apoi, în timp ce mai căutam, am văzut relatarea despre accident în ziar. E o senzație ciudată să citești despre propria moarte.

— Trebuie să fi fost bărbatul care ți-a cumpărat ceasul ! L-am găsit pe cadavru.

Nu asculta.

— A părut calea perfectă de a scăpa. Destinul. M-am amăgit chiar că, în perspectivă, va fi mai bine pentru tine. Știu că sună banal, dar țineam la asta.

— Țineai ? Oh da, la propria piele. De ce nu ai înfruntat situația ca un bărbat ? Poate dacă ai fi făcut-o...

Johnny a înțepenit. Ridicând o mână ca avertizare a rămas nemișcat, ascultând. Am auzit cum troznesc frunzele și crăcile în timp ce cineva s-a mișcat la adăpostul pomilor. O siluetă neclară.

— Alec... a spus el puțin nesigur și apoi, pe când persoana a ieșit la lumină, venind

încet dar hotărât spre el, vocea lui Johnny s-a ridicat puternic. Nu fi nebun, Alec. Ce rost are ?

Chipul lui Alec era tras și alb. Ca fața unui mort. Numai ochii dădeau ceva semne de viață și scânteiau ca focul. Ținea mâinile în buzunar. Nimic nu arăta că era înarmat. A avansat câțiva pași, apoi a rămas nemișcat, fără să spună nimic, numai uitându-se la Johnny direct în față, neclintit, fără expresie.

— Te rog. Alec... Am făcut un pas mai aproape de Johnny. Te rog !

— Linda spune că nu valorez cât necazul pe care ți-l va produce ție. Are dreptate. M-a împins cu greutate de lângă el. Să fiu al naibii, nu valorez atât.

Dacă ar veni măcar cineva ! Dacă ar fi Michael aici să vadă și să aducă ajutor. Însă Michael, nemulțumit că l-am făcut să aștepte în urmă, în timp ce vorbeam cu Johnny, plecase undeva și nu se vedea. Ploaia bătea în apele liniștite ale micului lac verde și în pomi, o pasăre cu un croncănit nemelodios își chema nerăbdătoare perechea.

— Am așteptat mult timp pentru momentul ăsta. Vocea lui Alec era ca de moarte, ca și chipul lui. Ai crezut că poți să-ți cumperi ușurarea conștiinței cu bani ? Bani pă-

tați cu sânge ! A aruncat plicurile — cinci plicuri cunoscute — pe jos. Asta ! Pentru viața unui bătrân ? Ești suficient de prost să crezi că ți-ai plătit datoria ?

— Înțeleg ce simți. Vocea lui Johnny era calmă. Și eu am ținut la bunicul tău. Oh, știu că nu mă crezi, după ceea ce s-a întâmplat, dar este adevărat.

Sunt sigură că Johnny nu a văzut o mișcare printre pomi în spatele lui Alec. Dar eu am văzut ! L-am văzut pe Michael oprindu-se și privind... Gâtul mi s-a blocat. Nu puteam să strig la el. Nu îndrăzneam să mă mișc. Ridicase o creangă căzută. L-am văzut strecurându-se înainte, apoi țâșnind de sub copaci.

Troznetul frunzelor i-a dezvăluit prezența. În timp ce craca a venit în jos, Alec s-a răsucit și a făcut o mișcare laterală. S-a auzit brusc o împușcătură, care a făcut păsările să-și ia avânt spre cer, apoi Johnny s-a aruncat asupra lui Alec. Erau pe jos acum, Johnny trântindu-l pe Alec la pământ cu forța unui maniac. Michael țipa. Eu plângeam. Brațele și picioarele loveau pământul și se auzeau bufniturile loviturilor.

Brusc, Alec s-a ridicat pe jumătate, dar Johnny se mai agăța de mâna care ținea

arma, împingându-l în spate, încercând să-i devieze arma. Încă o împușcătură puternică și apoi, când s-a rostogolit, încă una... În timp ce ecoul ei se stingea, una din siluetele care se luptau a căzut jos — nemișcată.

Johnny s-a ridicat împleticindu-se în picioare, s-a clătinat o clipă, apoi a căzut în față. L-am prins.

— Dumnezeu să ne ajute ! am exclamat și uitându-mă în jos am văzut că mâna era pătată de sânge.

Adesea mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Michael nu era acolo. Probabil că m-aș fi dus în sat să caut ajutor. Dar nu Michael.

— O să se spună că a fost omor. Și noi știm că n-a fost. A fost autoapărare, dar n-o să se creadă. Desigur, știu că e rănit ! Dar nu e rană gravă. Ascultă, mamă, trebuie să plecăm de aici. Ascultă ! M-a zgâlțâit dur de braț. Va fi ușor. Ați venit cu mașina, nu ? Bine, găsește mașina. Nu poate s-o fi lăsat departe.

Nu puteam să gândesc clar. Alec mort, Johnny rănit... Și ce căutam eu aici cu ei ? Michael a spus că trebuie să-l ducem de acolo pe Johnny. Poate că avea dreptate. N-ar fi fost în situația asta dacă nu l-am fi condus pe Alec la el. Am urcat orbește

poteca ce mărginea lacul și am ajuns înapoi în sat. Erau puțini oameni prin preajmă și aceia care erau nu-mi acordau atenție. Mai târziu mi s-a spus că cineva auzise împușcăturile și le-a confundat cu tunete. Mașina era încă parcată lângă hotel. Am deschis portiera și m-am prăbușit, tremurând, pe scaun ; apoi, adunând ce energie mai aveam, am plecat cu mașina spre lac, luând-o acum pe drumul principal care înconjura pomii.

Michael aștepta. Am părăsit drumul și, cotind pe terenul neregulat, m-am dus cât am putut mai aproape de lac. Johnny era conștient numai pe jumătate. N-a fost ușor să-l urcăm în mașină, dar am reușit. Șalul pe care l-am folosit să-i bandajez brațul rănit era deja pătat de sânge.

— Trebuie să-i găsim un doctor, am zis potrivindu-l. Dar nu aici. Nu îndrăzneam !

— Oh, grăbește-te, mamă !

— Încotro mergem ?

— Ia-o pe drumul ăla. Michael avea harta deschisă și era deplin stăpân pe situație. Și dă-i bătaie ! dă-i bătaie !

Uneori mă întreb dacă erau mâinile mele pe volanul mașinii. A fost o deplasare îngrozitoare. Nu știam unde mergem ; abia știam ce se întâmplă. Dacă Johnny era

semiconștient și eu eram la fel. Conduceam orbește, din instinct, cu privirea încețoșată, buimăcită și oh, atât de înspăimântată ! Ritmul monoton al ștergătorului parbrizului se impusese și am simțit cum ochii, creierul mi se mișcă odată cu el, la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga...

Johnny s-a mișcat.

— Ca dracu'... ! a murmurat el, apoi s-a ridicat în capul oaselor. Totdeauna ai fost un șofer nenorocit. Fii atentă ! Și mergi mai încet. Dar unde dracu' mergem ?

Michael preluase comanda. L-am auzit spunându-i lui Johnny că ne îndreptam spre Austria, că ne vom ascunde — toți trei — în vreun sătuc până ce căutările vor fi oprite. Nu mă gândisem la toate astea în termeni atât de reci, calculați. O ascunzătoare ! Dar asta însemna zile, probabil săptămâni. Și cu Clive cum rămâne ? Dar Clive era departe de tot, la fel de departe cum se vedea o figură la capătul întors al telescopului — vag, ireal, exact cineva pe care doar îl cunoșteam. Trebuia să mă confrunt cu faptul că s-ar putea să nu mai fie întoarcere. Mașina a derapat pe drumul ud și Dumnezeu știe numai cum am evitat marginea râpei.

— Oprește ! a strigat Johnny.

— Dar, tată...

— Oprește !

Am frânat brusc. Ne aflam pe un drum singuratic, sus, într-un peisaj accidentat. Norii, la înălțime mică, pluteau peste versanții munților, formând o ceață subțire care ne învăluia ca o pătură udă. Când, am putut vedea povârnișurile acoperite de brazi, ude și posomorâte, care duceau în jos spre o ravină adâncă. Jos — la aproximativ o sută de metri — un pârâu umflat se rostogolea prin vegetația amestecată.

— Îmi pare rău, fiule. Vocea lui Johnny era fermă. Vine un timp când nu mai are rost să te ascunzi. Poate dacă aș fi avut o șansă... Dar chiar dacă fugi de societate nu poți să fugi de tine însuți. Și degetul meu a fost pe trăgaci.

— De asta trebuie să te ascunzi, a spus Michael cu înflăcărare. Îndată ce ajungem în Austria vom găsi un loc retras. Va fi ușor.

— Nu. Mă întorc înapoi. Mă duci, Linda, sau trebuie să merg pe jos ?

Lacrimile — sau era ceața — îmi înțepau ochii și am bâjbâit stângaci cu mașina care-mi era necunoscută. Motorul a pornit, apoi s-a oprit. Am încercat din nou pe dibuite.

— Uite ! Lasă-mă pe mine să conduc. Da, sunt în stare cu o mână. S-a cutremurat de durere când s-a schimbat în locul meu. Și, pentru Dumnezeu, găsește o batistă. N-am suportat niciodată femeile plângăreațe.

Acesta era mai aproape de Johnny pe care-l știam. Nota tăioasă de iritare i-a ascuns propria emoție și, ignorându-mă, s-a concentrat asupra mașinii. Motorul nu pornea încă. A coborât și, nesigur pe picioare, a ridicat capota. A ieșit și Michael din mașină.

— Noi știm că n-a fost vina ta, l-am auzit spunând. Dar cine va crede că a fost autoapărare ? Te rog, tată...

Johnny a trântit capota. Fața îi era albă și singurul loc colorat părea să fie acea pată stacojie, ce îl dădea de gol, de pe șalul cu care era legat la braț.

— Pornește motorul ! a strigat el.

Capul mi se învârtea și ceața care acoperea muntele părea că se învârtește în jurul meu. Am încercat s-o îndepărtez, clipind din ochi, în timp ce motorul a pornit.

— La dreapta ! a strigat Johnny. Hai acum. Drumul e liber. În marșarier. Apoi vom merge înapoi și... Dumnezeule !

Ca într-o străfulgerare i-am văzut fața înspăimântată. Am auzit strigătul lui Michael în timp ce sărea spre mașina ce se

mişca. Da, se mişca... Nu ştiu cum s-a întâmplat ; nu voi şti niciodată. Poate că a fost din cauza drumului ud, poate că din cauză că am manevrat cu stângăcie. Maşina care fusese moartă devenise acum un monstru viu care se mişca şi asupra căruia nu mai aveam controlul. Derapa în părţi, se învârtea şi apoi s-a rostogolit pe povârnişuri în jos în ravina adâncă.

Durere ! Acesta a fost primul lucru de care am fost conştientă. O durere adâncă, care făcea ca fiecare respiraţie să fie o agonie. Îmi amintesc mirosul dulce al brazilor uzi şi umezeala pe care o simţeam, de la iarba lungă, picurându-mi pe faţă. Am clipit. Şi apoi mi-am amintit. Dumnezeule mare ! maşina... Dar nu era nici o maşină. În cădere, uşa trebuie că se deschise şi, printr-un miracol, fusesem aruncată afară.

Am întors capul pe jumătate, cu dificultate. M-a trecut un fior prin corpul chinuit de dureri. Un copac îmi întrerupsese căderea şi rămăsesem suspendată pe un colţ de piatră ieşită în afară, dar dedesubt — absolut dedesubt — era pârâul care se rostogolea a vale.

Am ţipat, însă ţipătul a fost prins într-un val de durere şi s-a transformat într-un geanăt slab.

— Linda ! Era vocea lui Johnny, însă ceaţa de durere îmi tulburau vederea, astfel încât nu-l puteam vedea. Şi alunecam ! Alunecam încet, centimetru cu centimetru. Sau îmi închipuiam ? Greutatea corpului meu părea să fie pe o pantă în jos şi deşi încercam să mă apuc de pom, braţele nu mi se mişcau.

O ploaie de pietre s-a rostogolit în jos pe povârniş. Câteva m-au atins, dar celelalte s-au dus mai departe jos, tot mai jos... Nu îndrăzneam să mă uit !

Când am deschis ochii Johnny se apleca spre mine.

— Nu te mişca, a zis el când am încercat să fac o mişcare. Michael s-a dus să aducă ajutor. Are să fie bine.

— Alunec.

— Nu acum. Stătea cu spatele la pom şi la râpă, cu braţul bun mă ţinea sigur pe loc acea piatră ieşită din pământ. Răsufla din greu şi nu era nici urmă de culoare pe faţa lui suptă. Oh, draga mea... spunea el în şoaptă. M-am speriat atât de tare. Dar o să te scoată de aici imediat.

— Dar tu...

— Sunt foarte bine.

Răsuflarea grea îl trăda că minte. Mă ţinea strâns. Cum nu mă mai aşteptam să mă

ţină din nou... Atât de aproape, încât puteam simţi udătura sângelui care pătrunsese prin şalul folosit ca bandaj la braţul lui rănit. Nu avea puterea să mă ţină aici, nu mult timp — ştiam asta şi ştia şi el. Şi jos era râpa şi deasupra un drum pustiu.

— Johnny ! am exclamat şi mi-am îngropat faţa în braţele lui. N-a zis nimic, dar i-am simţit buzele atingându-mi fruntea şi apoi trebuie că am căzut în inconştienţă, pentru că atunci când am deschis ochii, ceaţa se contopea în amurg. Cu toate că Johnny mai avea braţul în jurul meu, am văzut alte figuri care se uitau în jos. I se dădeau indicaţii cuiva deasupra pe drum şi, ridicându-mi privirea, am văzut un şir de lumini.

— Au venit, a spus Johnny, dar n-a sunat ca vocea lui, pentru că era groasă şi cuvintele nedeslușite. Era extenuat.

— O să fii în siguranţă acum, draga mea — foarte în siguranţă.

Am simţit alt braţ în jurul meu. Am simţit un val de durere când cineva m-a ridicat, apoi întuneric... apoi din nou conştientă. Au început urcuşul abrupt şi cu fiecare mişcare simţeam durerea. Încet în sus, pas cu pas. M-am uitat în jos la locul unde stătusem cu un singur pom şi cu o siluetă

solitară. În amurgul care se accentua parcă atât de departe.

— Johnny, am strigat cuprinsă brusc de panică.

El a făcut un pas spre mine. A fost un zgomot de pietre care în semiobscuritate a sunat ca o avalanșă. L-am văzut că se oprește, apoi că își aruncă un braț în spate ca și când și-ar fi pierdut echilibrul. Un țipăt subit... Cei ce mă duceau s-au oprit. Unul dintre bărbați a făcut grăbit semnul crucii. Am întors capul.

Când m-am uitat din nou, pe piatra pe care stătusem nu mai era nimeni.

— Johnny ! am spus în șoaptă. Oh, Johnny !

M-am trezit într-o lume stranie, nouă, de pereți albi și ferestre largi, de călugărițe surori în veșminte albe și doctori în halate albe. Călugărițele zâmbeau senine și aveau mâini delicate, dar nu înțelegeam ce spuneau. Nici nu-mi păsa. Uneori eram singură, alteori Michael ședea lângă pat, dar părea întotdeauna departe, departe de tot. Poate că anestezicul nu trecuse sau poate că era din cauza medicamentelor pe care mi le dădeau.

Îmi amintesc ce-mi spunea :

— A ţinut la tine, mamă. Îi voi fi totdeauna recunoscător că te-a salvat. Dar vocea lui era ca fluxul şi refluxul depărtat al mării şi nu aveam puterea să răspund.

Ore... zile... Nu ştiu. Am dormit şi iar am dormit şi am continuat să dorm. Apoi, când am deschis ochii, nu mai era Michael lângă mine, ci Clive. Acelaşi Clive — la fel de ordonat, la fel de precis ca totdeauna şi aşteptând cu atâta răbdare.

Mă bucuram că îl vedeam. Şi cu toate astea îmi era frică. Se întâmplaseră atât de multe lucruri la care nu luase parte ; fusese ţinut într-o ignoranţă completă de ceea ce se întâmpla. Mă aşteptam la reproşuri, dar ele n-au venit. În schimb, mi-a luat mâna şi mi-a mângâiat-o cu blândeţe.

— E minunat să te văd zâmbind din nou, a spus el. În aceste ultime săptămâni m-am temut să nu-ţi fi pierdut talentul de a surâde.

— N-am avut multe de care să mă bucur. Michael ţi-a spus ? Ei bine, s-a terminat — în fine, pentru mine... Am făcut o pauză. Pe cearşaful alb era o broşură colorată. O broşură cunoscută.

— Ce-i asta ?

— Ceva ce tocmai am citit. O broşură despre vacanţă. Insulele greceşti... Totdea-

una am vrut să fac croaziera aceea — îți amintești ? Acum pare un moment potrivit. De fapt, nu mă pot gândi la o cale mai perfectă de a petrece o lună de miere.

Am ridicat capul de pe pernă.

— Lună de miere ?

— Ei, n-aș vrea să te întreb prea repede, dar... S-a uitat la mine cu falsă neliniște. Vrei să te căsătorești cu mine, Linda ? Și în timp ce mâna lui o strângea pe a mea, a atins inelul care se afla deja pe degetul meu.

Inelul de la el.

SFÂRȘIT

Fiecare roman din colecţiile
„EL şi EA“ şi „ROMANTIC“
sunt o fermecătoare
frântură de viaţă,
care vă va însoţi
ca un cântec
aducând înseninare
în zilele înnorate
şi făcând lumina
să strălucească şi mai tare
în zilele în care totul
vă zâmbeşte,

În curând
În curând
În curând
În curând

Editura **CONI**

lansează o nouă colecţie:
„18 PLUS“,
recomandată tuturor celor
peste 18 ani.
Dragoste, suspans
şi mult erotism.

Tereza îşi privi în oglindă corpul infantil, cu o bucurie neascunsă.

Un braţ îndoit pe piept, pentru a-şi ridica vârfurile sânilor de culoarea zmeurei, mişcarea ondulatorie a pântecului, rotirea taliei pentru a-şi pune mai bine în evidenţă curbura şalelor.

Doamna Brozek suspină:

– Nu simţi nimic?

Tânăra prostituată ridică din umeri.

– Nimic. Nu-i aşa că pare de necrezut? Aş putea să mă plimb aşa, fără să mă gândesc.

Şi totuşi, Tereza purta acum în pântecul ei un obiect care însemna moartea unui om. Şi ea o ştia...

(fragment din **„Trăgătoarea de elită“**)

Vă recomandăm prima apariţie din noua colecţie *„18 PLUS“*

TRĂGĂTOAREA DE ELITĂ

de Michel Brice

Dosarul Brigăzii Mondene din această carte se bazează pe elemente strict autentice.

Emigrată la Paris în 1948, Anna Brozek devine proprietara unui „club“ – VLTAVA, sub acoperirea căruia subzista un bordel.

Scopul vieţii ei este răzbunarea pe cei doi poliţişti care o violaseră în tinereţe. Folosindu-se de frumoasa Tereza, Anna pune la cale un plan diabolic.

Doriți suspans, dragoste și mult erotism? Dacă DA, citiți noua colecție *„18 PLUS“*, dar numai dacă aveți peste 18 ani!

Dragostea, ura, speranța, fericirea vă sunt „oferite“ de editurile „ALCRIS“ și „CONI“ prin :

Au apărut :

1. Nelly — Tu ești singura mea dragoste
2. Anne Neville — O soție ideală
3. Andre D'Hotel — Vivianne
4. Nora Roberts — Pentru un trandafir sălbatic
5. Rosemary Carter — Ferește-ți inima
6. Lee Stafford — Castelul primei iubiri
7. Dorothy Cork — Fără regrete
8. Karen van der Zee — Nopți în Java
9. Penny Jordan — Captiva dorinței
10. Ruth Clemence — Hoinărind pe dealuri
11. Mary Wibberley — Datorie de onoare
12. Essie Summers — Primăvară în septembrie
13. Shirley Hart — Obsesia unei nopți
14. Madeline Ker — Doamna virtuoasă
15. Heather Graham — Bărbatul cu ochii de gheață
16. Olivia Harper — Dragostea în cușcă
17. Penny Jordan — Căsătorie din interes
19. Charlotte Lamb — Bărbatul infidel
25. Debbie Macomber — Dansul destinului

În curs de apariție :

18. Margaret Way — Stăpînul din Malpara
20. Elsie Strother — Puterea dragostei
21. Joan Bramsch — Vraja unei clipe
22. Claudia Jameson — Bărbatul scorpion
23. Patt Bucheister — Secretele trecutului
24. Ivy Valdes — Umbre din trecut
26. Susan Barrie — Patimile inimii
27. Jessica Steele — Cred în tine

Colecția „ROMANTIC"

Au apărut :

1. Jocelyn Halley — Printre ghețuri și foc
2. Margaret Allan — Doctorul din Partridge Hill
3. Jeneth Murrey — Dubla bănuială
4. Charlotte Lamb — Pasiune interzisă
5. Jessica Steele — Un adăpost nesigur
6. Penny Jordan — Pedeapsă și dragoste
7. Mary Wibberley — Întâlnirea
8. Tracy Sinclair — Vacanță în Jamaica
9. Rosemary Carter — Dacă întorci spatele trecutului
10. Penny Jordan — Femeia care urăște bărbații
11. Lizbie Browne — Cei mai buni dușmani
12. Maureen Bronson Woodcock — Pasărea de foc
13. Julie Sherrard — Bucură-te de viață
14. Alison Tyler — Mi-e teamă să nu te pierd
15. Karla Benton — Sora îndrăgostită
19. Johanna Philips — Zâmbet printre lacrimi
21. Ruth Langan — Gingășia dragostei
22. Tracy Sinclair — Răzbunare la Mandrego
25. Annette Broadrick — Dragoste misterioasă

În curs de apariție :

16. Sue Francis — Cercul fermecat
17. Nora Roberts — Iubindu-l pe Jake
18. Charlotte Lamb — Flacăra mistuitoare
20. Lucy Walker — Râul revărsat
23. Charlotte Lamb — Dorința
24. Penny Jordan — Regula jocului
26. Anne Hampson — Insula fericirii
27. Jessica Steele — Farmecul unui sărut

IVY VALDES — Umbre din trecut

(Editura CONI colecția „EL și EA“ nr. 24)

Pentru Linda Patterson, în călătorie de vacanță cu soțul ei, Clive, și fiul ei Michael — copil din prima căsătorie — frumosul hotel bavarez a constituit numai un popas. Dar în spatele fațadei lui pictate pândește un mister care îi va amenința căsătoria cu Clive. Linda a simțit primul indiciu de pericol când a văzut din întâmplare o scrisoare cu un scris cunoscut la recepția hotelului.

PENNY JORDAN — Regula jocului

(Editura CONI colecția „ROMANTIC“ nr. 24)

Să fii sosia unei verișoare frumoase, celebre dar fără scrupule, nu este deloc ușor ! Încă din adolescență, Vanessa suferise fiind mereu complexată de superba Nadia.

Dar răul începu din zona în care fratele ei îi ceru să se dea drept Nadia, minunatul manechin, sperând astfel că va reuși să semneze un contract, înșelându-l pe omul de afaceri Jay Courtland.

SUSAN BARRIE – Patimile inimii

(Editura CONI colecția „EL și EA“ nr. 26)

Virginia și Lisa pleacă în Elveția unde urmează să i se facă o intervenție chirurgicală pentru a-și putea continua cariera muzicală. „Va putea el să-i redea speranța Lisei“ se întreabă Virginia când se întâlnește prima oară cu eminentul chirurg elvețian, Francis Hanson. Nu e el singurul în măsură să o vindece pe sora ei ?

Dacă are darul de a face minuni, atunci nu e deloc surprinzător că doctorul ajunge s-o tulbure pe rezonabila Virginia. Va rezista ea oare șarmului acestui magician talentat și fascinant ?

ANNE HAMPSON— Insula fericirii

(Editura CONI colecția „ROMANTIC“ nr. 26)

O croazieră în insulele grecești, un vis extraordinar pentru Alaine, care, de foarte tânără, a luat în grijă copilul omului pe care-l iubea, după fuga acestuia.

Croaziera însemna pentru Alaine două săptămâni de odihnă, de destindere, de plăceri necunoscute, grație biletului, toaletelor și... pașaportului surorii ei gemene.

Întâmplări neprevăzute pentru Alaine în această croazieră care-i vor schimba destinul.

JESSICA STEELE — Cred în tine

(Editura CONI colecția „EL și EA“ nr. 27)

Diana Alexander acuzată de șantaj ? Imposibil ! Și totuși Nicolas Macalister o acuză ! El o sechestrează în frumoasa sa locuință din împrejurimile Londrei. E hotărât să o țină până va mărturisi. Dar ce să mărturisească ? Fata duce o existență ireproșabilă. Din păcate, Nicolas este greu de convins. Doar dacă insistența sa pe lângă Diana nu are alte motive ?

JESSICA STEELE — Farmecul unui sărut

(Editura CONI colecția „ROMANTIC“ nr. 27)

Venită la Londra să-și clarifice gândurile în legătură cu propunerea lui Oliver de a o lua de nevastă, Jemma se trezește cu Karn Fellingham, care luînd-o drept sora ei, Cristina, un fotomodel foarte căutat, o sărută pentru a o pedepsi. Adio căsătorie cu Oliver ! Dar ce te faci cu Karn, care o ține ostatică în locul Cristinei, mai ales când apropierea lui este mai mult decât tulburătoare ?

Romanele colecțiilor „EL și EA“ și „ROMANTIC“, vă fac să vedeți fața frumoasă a vieții !

Ați deschis unul dintre aceste romane ? Pagină cu pagină, purtată pe aripi de vis, veți trăi întâmplări pasionante și timpul va trece fără să știți cum.

Ați terminat de citit unul dintre aceste romane ? Iată că ochii v-au rămas plini de soare și inima copleșită de tandrețe și dragoste.

Să presupunem că un povestitor fermecător se apropie de dumneavoastră și cu vocea sa caldă și suavă începe să-și depene amintirile.

Fantezia vă face să visați întâlniri de neuitat și vă transpune în situația de a trăi clipe pline de pasiune în locuri ciudate, dar fermecătoare. Și în acest fel vă puteți îndepărta puțin de viața de toate zilele, pentru a vă îngădui o vacanță a inimii.

Iată ce vă poate oferi această carte !

Colecţia „EL şi EA“ : PRIETENA INIMII TALE !

Pentru „EL şi EA“ prietenie însemnată :

— să-ţi dai câte o întâlnire în fiecare săptămână, în toate lunile anului ;

— să călătoreşti împreună prin lume, să-i ţii mereu companie ;

— să te retragi când eşti puţin trist, să intri în vârful picioarelor în inima protagoniştilor ;

— să împartă cu tine fericirea ;

— să te legene în timp ce visezi citind ;

— să fi disponibil permanent, de fiecare dată când doreşti acest lucru.

Pentru „EL şi EA“ prietenia înseamnă... să iubeşti !

Cerem pe această cale scuze potenţialilor cititori deoarece din cauze independente de noi ordinea de apariţie a numerelor nu este cea cronologică, editura lucrând la mai multe tipografii.

Facem precizarea că toate numerele incluse în planul editorial vor apare indiferent care este ordinea tipăririi lor.

Cititorii, difuzorii particulari și de stat se pot adresa editurii pe adresa :
Piața Presei nr. 1
C.P. 33-72
sau la tel. 6 17 60 10
interior 21 90

Dat la cules 22.11.1993. Bun de tipar 26.11.1993. Coli tipo 20.
Tiraj 60.000 ex. broșate.
Apărut 1993

Tiparul executat sub comanda 5241/1993 la Imprimeria „Bacovia"
Bacău, str. Mioriței 27.
BACĂU — ROMÂNIA

"Pentru Linda Pattereson, în călătorie de vacanță cu soțul ei, Clive și fiul ei Michael - copil din prima căsătorie - frumosul hotel bavarez a constituit numai un popas. Dar în spatele fațadei lui pictate pândește un mister care îi va amenința căsătoria cu Clive. Linda a simțit primul indiciu de pericol când a văzut din întâmplare o scrisoare cu un scris cunoscut la recepția hotelului".

"Acum tremuram - picioarele, mâinile, tot corpul îmi tremura. Nu putea fi adevărat! Trebuie să fie un coșmar îngrozitor, înspăimântător. Poate că dacă aș continua să-mi spun că a fost un vis, că totul era o închipuire, va dispărea așa cum dispar visele. Și dacă se întâmplă să mă întâlnesc cu acest cum îi spunea? - domnul Murphy..."

THE BEST

ISBN 973 - 96328 - 3 - 1

LEI 1200